

VELVET

velvet.27 | νοέμβριος 07 | διανέμεται δωρεάν

cinema | music | fashion | art | architecture | new media | comics | books | football | events

keep on
playing

www.fanta.gr

VELVET

τεύχος.27 / νοέμβριος 07
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Έκδοση / Επιμέλεια:

Λάκης & Άρνη Ιωνάς

Σχεδιασμός:

Άντα Θεοδωρακάκη

Ειρήνη Ζωγράφου

Οργάνωση / Προβολή:

Δάφνη Δραγώνα

Διεύθυνση διαφήμισης:

The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης:

Χριστίνα Ροδοπούλου

Διαφημιστικό τμήμα:

Νίκος Αθανασίου

Μαργαρίτα Τσώμου

Συντάκτες:

(velvet mornings)

Λάκης & Άρνη Ιωνάς

(first we take Athens)

Νατάσα Χτενά

(obsession)

Δημήτρης Πολιτάκης

(camera)

Νατάσα Γιανναράκη

Άκης Καπράνος

Αντρέας Κίρκρας

(b-sides)

Δημήτρης Βόγλης

Γιάνγκος Κοιλιανάς

Νίκος Λιάσκας

Μάκης Μηλάτος

Οδυσσεύς Νικητιανός

Γιάννης Τσιούνης

(new media)

Δάφνη Δραγώνα

(size)

Asako Masunouchi

Μηνάς Μηνιαστής

Χριστίνα Ροδοπούλου

(art)

Νάντια Αργυροπούλου

Κωνσταντίνος Λαγριτζίκος

Θεοδώρα Μαλάμου

(architecture)

Ανδρέας Αγγελιδάκης

(comics)

Τάσος Πασιζάννου

(books)

Βασίλική Πέτσα

(football is life)

Αντρέας Κίρκρας

(zeppelin)

Σώτη Τριανταφυλλίου

(my space whore)

Νατάσα Χτενά

Συνεργάτες:

Δανάη Βαρθαλή, Αίεξάνδρα

Ζωιοπούλου, Ξένια Καλλαπατάκη

Χριστόφορος Μαρβίνος, Μάριος

Μπουμπής, Ηλίας Παπαζαχαρίας,

Μάρθα Παπαθανασίου,

Dr. Faux, Αφροδίτη Ψαρρά

Styling:

Μαριάννα Σέττα

Φωτογραφος:

Άγγελος Καϊτάνης

Έκδοση:

The Studio (art projects),

Μιητιάδου 17, 4ος όροφος,

105 60 Αθήνα

T / F: 210 3314 923

velvet_magazine@yahoo.gr

www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή:

Multimedia A.E.

first we take Athens./04

obsession./06

You don't know Dick!

camera./08

Μια χαμένη ταινία | Persona: Jacques Tati |
Porn ! Porn ! Porn !

b-sides./12

Κορίτσια Χωρίς Ηλεκτρισμό | Pick-up |
Remember 2007 | Art Brut: It's a Direct
Hit | Client: Down, Down, Down to the
Underground...!!! | To My Boy:
Hurray for the beautiful machine...!

new media./24

Basak Senova

Nomad στην Κωνσταντινούπολη

size./26

It's show time, baby! | View

velvet spots./30

art./32

Hoi Polloi | Art Agenda

architecture./36

Littlehouse

comics./38

Gipi | Minx

books./40

Doris Lessing

football./42

Reykjavik Express

pot pourri./44

zeppelin./46

Επτά déjà vu

my space whore./48

Vincent Vincent and the Villains' Will Church

! & ?

Το rock 'n' roll, το punk, το DIY, το indie και δεν ξέρω και γω τι, δεν είναι εικόνες μέσα από την τηλεόραση, βιβλία, πληροφορίες από το ίντερνετ... δεν είναι να έχεις συλλέξει τα πάντα από τον ένα ή τον άλλο... είναι η πραγματικότητα... είναι άνθρωποι με σάρκα και οστά... με χαρίσματα και με σκοτεινές πλευρές... με σκατά και διαμάντια... είναι εδώ και τώρα... όπως είναι, ό,τι κι αν είναι... Το ανεξαρτηλίκι έχει κόστος... σε πολλά επίπεδα... οικονομικά, κοινωνικά, ψυχολογικά...

Πέρα από αυτά... πώς είναι δυνατόν κάποιοι να αποθεώνουν συγκροτήματα (πρώτοι εμείς εδώ από το Velvet) επειδή είναι «κοντά» και «ζεστοί» με το κοινό και να αποδοκιμάζουν άλλους οι οποίοι αποδεικνύουν καθημερινά ότι έχουν μείνει πιστοί σε κάποιες αξίες για πολλά χρόνια (αυτό δεν είναι εξ ορισμού θετικό αλλα... κάτι είναι ε;)

Ακόμα... το live είναι live... έχει τους δικούς του κανόνες και κώδικες... δυστυχώς ο περισσότερος κόσμος πηγαίνοντας σε μια συναυλία περιμένει να ακούσει αυτά που ξέρει και να δει αυτά τα οποία έχει ήδη ξαναδεί... αρκείται στο να ακούσει το CD, τα τραγούδια με τη σειρά που ξέρει, στις εκτελέσεις που ήδη ξέρει και να δει τις κινήσεις από τα μέλη της μπάντας που έχει αφομοιώσει, τα ρούχα που έχει δει σε φωτογραφίες και βίντεο... ok, αλλα δεν είναι αυτό μια συναυλία ή δεν είναι ΜΟΝΟ αυτό... Πού είναι το απρόοπτο; Οι καλές και οι κακές στιγμές, η έξαψη και η ένταση της στιγμής... πού είναι τα λεπτά εκείνα που θα σου μείνουν αξέχαστα, που θα σε διαμορφώσουν σαν χαρακτήρα... που (μελό ε;) θα σου αλλιάξουν τη ζωή;

Άλλο τώρα... είναι ψιλοφασιστική η νοοτροπία σε πλήρως-θα παίξεις... θα με σεβαστείς επειδή σου έδωσα τάδε ευρώ... ok... υπάρχουν καλλιτέχνες που λειτουργούν έτσι και μαγκιά τους... και στις καλές και στις κακές μέρες τους θα σεβαστούν το κοινό τους... αλλα... δεν είναι όλοι έτσι και δεν πρέπει να είναι όλοι έτσι... την τέχνη δεν την αγαπάμε (μόνο) για να μας φροντίζει, (μόνο) να μας επιβεβαιώνει τα πόσα ξέρουμε, (μόνο) να μας προσφέρει στιγμές «ανάτασης»... την αγαπάμε κυρίως γιατί μας ξεσηκώνει, είναι απρόβλεπτη, μας εκπλήσσει (θετικά ή αρνητικά)... την αγαπάμε γιατί στην τελική, είναι σαν την ανθρώπινη φύση απρόοπτη... στην τέχνη δεν είναι όλη ήρεμα, αγαπησιάρικα, μάτσα-μούτσα... καλό είναι να πέφτει και κάνα μπινελίκι...

DZN BY SAL

WE LOVE JEANS

WE LOVE SNEAKERS

WE LOVE MUSIC

FIRST WE TAKE ATHENS...

της Νατάσας Χτενά

Διάβασα σκαλισμένο σε τοίχο αποσαρθρωμένου σχολείου: «Το στέμμα των ονείρων μου εράγισε...» / Σε χρυσό, με glitter, φόντο: "Feel your hands inside my soul", έργο του Walead Beshty που εκτίθεται στην γκαλερί Bernier / Eliades. Τολμάς... / «Το Αιγαίο μας λείπει - του Ελύτη. Τρώμε στην Πλάκα ή στην παραλία κι ονειρευόμαστε ριάλιτι παιχνίδια. Στην Ποσειδώνος, μια γενιά που πλήττει κι έχει θεά της πρώτη την ανία. Γράφω κι εγώ, ανακυκλώνοντας τα ίδια...», Καλοκαίρι 2003, Σοφία Κομποτούρου

Βρέθηκα να θαυμάζω τον κατάλογο του «μπαρ των αισθήσεων» Ρεσιτάλ (όνομα και πράμα) με κοκτέιλ που φέρουν ονόματα όπως «Γυναίκες στη λήσπη», «Άντρες στο βούρκο» και «Νυχτερινές φαντασιώσεις». Κάτι τέτοια, μόνο στην Αθήνα...! / Για χάρη του πρώτου live του Me of Curse, στον Ιανό, ακούγοντας μελετημένες ψυχεδελικές μελωδίες με τα προσόντα να απολαμβάνονται κάποια στιγμή, σαν καλό κρασί. Μακάρι ν' ακούσουμε περισσότερα, σύντομα / Από τους Mary and the Boy στην ιστοσελίδα της δραστηρίας Low Impedance Recordings. Καλλιτέχνες από Ελλάδα, Γαλλία, Αγγλία, Ισπανία και Η.Π.Α. μεταξύ άλλων, κάτω από τα φτερά μιας ανεξάρτητης εταιρίας που εδρεύει στην Πάτρα. Τέτοια όμορφα πράγματα ν' ακούμε, να βλέπουμε, να διαβάζουμε.

Έφαγα ασυνήθιστα ορεκτικά: κρεμώδες κασικίσιο τυρί (σααχ...) με φρέσκια σάλτσα pesto και γλυκόμενες φέτες κοκοκύθας στην ιταλική φωλιά Il Postino, στη Γριβαίων / Μία οργιαστική ποικιλία πολιτικών σοκολατενίων γλυκών και σιροπιωστών, σερβιρισμένα με σαντιγί και ένα βουνό παγωτού μαστίχας, στα Σερμπέτια του Ψυρρή. Tip: το ζεστό κουνεφέ κανταΐφι με άρωμα Κωνσταντινούπολης / Χειροποίητο sushi στο σπίτι μας, με υλικά που προμηθεύτηκε από το Wangfu Chinese Market (ο παράδεισος για όσους έχουν την τάση μονίμως να απαυδούν μπροστά στα απειληστικά ράφια με τα κινέζικα αγαθά των κοινών σουπερμάρκετ) της Αριστοφάνους, στου Ψυρρή. Χάσατε, χάσατε : Ρ

Είδα το “Riff Raff” του Ken Loach στο Ιντεάιλ. Αηδός, ουσιαστικός, ασυνήθιστα ανθρώπινος και με αυτό το ιδιόμορφο ταλέντο να σε τραντάζει κάπου βαθιά και κάπου πολύ ευάλωτα, ο Loach παραμένει ένας από τους σύγχρονους κινηματογραφιστές του οποίου η προβολή σε φεστιβάλ όπως το 20ο Πανόραμα Ευρωπαϊκού Κινηματογράφου αποτελεί ένα γλυκόπικρο δώρο, mainstream ίσως, αλλά σημαντικό παρόλα αυτά, και ζωντανή απόδειξη του ότι ορισμένες φορές δεν χρειάζεται να ψαχτείς υπερβολικά για να βρεις κάτι που αγγίζει και αξίζει. Και αν τα παραπάνω τυχαίνει να με κάνουν αδιάντροπη “quote-whore”, as είναι :) / Τις πιο εκπληκτικές balloon-bags – με άφθονο glitter (μμμμμμμμ) και λουστρίνι – σε αισθητική 80’s disco-cult, στην μουσική Walm της οδού Χάρντος, στο Κολλωνάκι. (Και γαμώ τους πωλητές το Jasonaki..!) / Ένα υπέροχο neon-pink σουτιέν της Agent Provocateur σε installation των Dan Colen και Nate Lowman της ομαδικής έκθεσης Beyond the Zero (Peres Projects). Πέρα απ’ το σουτιέν και την πλάκα, η πιο ιδιαίτερη πιθανώς – τόσο από άποψη χώρου, όσο και άποψη αισθητικής – έκθεση των τελευταίων εβδομάδων.

Άκουσα πλανόδιους μουσικούς να θυμίζουν μια κάπως ξεπεσμένη Αγία Πετρούπολη στην πηλατεία Κοραή, έξω απ’ τα Starbucks / Αισθησιακές κραυγές από τους πάντοτε δυναμικούς Wanna Be James? σε live τους, στο After Dark. Από τις πολύ λίγες φορές που είδα κόσμο να γουστάρει τόσο τρελά σε συναυλία τέτοιου μεγέθους / Την καταπιηκτική δουλειά του Vat 69 τυχαία στο myspace... Πώς και πώς αναμένω τώρα την εμφάνισή του ως support στους To My Boy στις 15 του Νοέμβρη.

Κινηματογραφιστής, μουσικός, μα πάνω απ’ όλα ασυνήθιστα δραστήριος και δημιουργικός άνθρωπος, ο Αλέξανδρος Βούλγαρης (The Boy) τοιμά να κάνει τη ζωή του τέχνη, ηχογραφώντας μουσική με τη «λογική» και τον αυθορμητισμό που κανείς γράφει ημερολόγιο. Όπου τύχει και με όποια μέσα. Με αφορμή την κυκλοφορία της δεύτερης δισκογραφικής του δουλειάς με τίτλο «BEAT», το Velvet μίλησε μαζί του.

Αλέξανδρος Βούλγαρης

Ως παιδί τι σε τρόμαζε περισσότερο και ποιος είναι τώρα ο μεγαλύτερός σου φόβος;

Το αίμα που τρέχει στα πατώματα του ξενοδοχείου Overlook στη Λάμψη. Ο φόβος του να χάσω το μυαλό μου πάντα με ακολουθεί.

Ποιος ή τι σε έχει εμπνεύσει περισσότερο στη δουλειά σου και γενικότερα στη ζωή σου;

Ο Κιούμπερκ και ο Λου Ριντ.

Μπορείς να κατονομάσεις κάποια πράγματα που χαρακτηρίζουν τη δουλειά σου;

Το πλήγωμα. Η έκφραση του πόνου. Η διαφορετικότητα. Η πίστη στην επανάσταση.

Ποια είναι η καλύτερη συμβουλή που σου έχουν ποτέ δώσει;

Όταν πήγα να κάνω την πρώτη μικρού μήκους ταινία είχα γράψει ένα σενάριο λίγο κυριλέ και ένας φίλος αφού το διάβασε μου είπε «ρε, είσαι 18 χρονών, από τώρα θα γεράσεις!».

Ποια είναι η μεγαλύτερη εμμονή σου;

Το τζατζίκι. Εδώ και 15 χρόνια περίπου. Έχω χωρίσει όλη την Ελλάδα με βάση το τζατζίκι. Τα μέρη που έχω φάει καλό τζατζίκι μου άρεσαν και σαν μέρη. Οι άνθρωποι για κάποιο λόγο το στομαχάρουνε. Στην Καστοριά είχα φάει ένα ενδιαφέρον τζατζίκι που δεν είχε αγγούρι. Εγώ καμιά φορά αντικαθιστώ την δροσιά του αγγουριού με τη ντομάτα και βάζω και λίγο πιπεριά-κέρατο που καταφέρνει να επιβιώσει σαν γεύση δίπλα στο σκόρδο. Στην Αιδηψό υπάρχει μια ψισταριά που το τζατζίκι είναι πράσινο από το αγγούρι.

first we take Athens./05

Στη Θεσσαλονίκη έχω φάει παντού και κανείς δεν ξέρει να φτιάχνει τζατζίκι. Χρόνια τώρα σκέφτομαι να κάνω ένα ψευδοντοκιμαντέρ που θα δοκιμάζω τζατζίκια από παντού και θα καταλήγει στο να μάθω για ένα απομακρυσμένο χωριό όπου φτιάχνουν αφροδισιακό τζατζίκι και θα πήγαινα εκεί και όλοι θα κάνανε έρωτα στους δρόμους.

Πώς θα όριζες την ομορφιά;

Το 2001: Η Οδύσσεια του Διαστήματος. Το να βλέπεις τον Freddie Mercury να τραγουδάει.

Και να παίζω... μουσική στη γυναίκα μου.

Τι σε ενθουσιάζει περισσότερο στη ζωή;

Οι εκρήξεις. Έχω πολύ μεγάλη ανάγκη να βλέπω πράγματα να αλληάζουν. Να νιώθω ότι υπάρχουν ακόμα επικίνδυνοι άνθρωποι για το σύστημα.

Τι μουσική ακούς αυτό τον καιρό;

Matt Elliott, Bruce Springsteen, Talking Heads, Suicide, Arcade Fire, Διονύση Σαββόπουλο, Στέλιο Καζαντζίδη, Public Enemy, Lolek, Crispin Glover.

Τι αγαπάς περισσότερο στην Αθήνα;

Το φαγητό. Το σουβλατζίδικο του Κώστα στην Αιόλου. Το οικογενειακό τσούτ του κου Δημήτρη στη Στουρνάρη. Τον θάνατο στο Μοναστηράκι. Τις τυρόπιτες κούρου του Άριστον στη Βουλής. Ένα μεζεδάκι στη Θεμιστοκλήδους. Τα καθαμαρκάκια του Ναυτίλου απέναντι από την Πρωτοπορία. Τη Στοά μέσα στην πολυκατοικία της Χαριλάου Τρικούπη. Τα ντοματάκια με το τυρί του Κρητικού στην Κάνιγγος. Το Άσυλο στη στοά απέναντι από το Underworld και άλλα και άλλα...

ΥΟΥ ΔΟΝ'Τ ΚΝΟΩ ΔΙΚΚ!

ΕΝΑΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ, ΜΑ ΤΙ ΠΡΟΦΗΤΗΣ: Η ΑΕΝΑΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ Κ. ΝΤΙΚ

του Δημήτρη Ποιιτάκη

Πλοίαρχος Κερκ (πανικόβλητος): «Σποκ, το Έντερπράιζ θα τιναχθεί στον αέρα!»
Σποκ (ήρεμος): «Αρνητικό πλοίαρχε, πρόκειται απλά για μια καμένη ασφάλεια...»

Το πρόβλημα με τον διάσημο Αμερικανό συγγραφέα επιστημονικής φαντασίας είναι ότι κανείς δεν έχει όρεξη να τον καταχωρήσει απλά ως τέτοιο. Από το Blade Runner (το οποίο ξαναβγαίνει αυτό το μήνα σε νέα final cut εκδοχή) και το Total Recall μέχρι το Minority Report και το Scanner Darkly – και ενδιάμεσα όλα τα Brazil και τα Matrix, τα οποία εμμέσως πήλιν σαφώς επηρέασε – το σινεμά μοιάζει να μη χορταίνει να απομυζεί τα κείμενα, τις ιδέες και τα οργιώδη φλαςμπάκ (αποτέλεσμα χρόνια και εκτεταμένης χρήσης αμφεταμινών και παραισθησιογόνων) του Καλλιφορνέζου γκουρού της εναλλακτικής πραγματικότητας. Αλλά αυτό που εξιτάρει κάθε νέα γενιά αναγνωστών που προσεγγίζουν το έργο του για να «κάνουν» τον εγκέφαλό τους, είναι ότι το άτομο τα εννοούσε αυτά που έγραφε. Ο Ντικ πίστευε πραγματικά ότι «η Αυτοκρατορία δεν τελειώνει ποτέ» και ότι μια μυστηριώδης ελίτ κακόβουλων και σκιωδών υπερανθρώπων μάς έχει καταδικάσει να ζούμε αιώνια παγιδευμένοι σε μια πούπα του χωροχρόνου, όμηροι της δικής τους αντίληψης για την πραγματικότητα. Ο Άντρας στο Ψηλό Κάστρο, Τα Τρία Στίγματα του Πάλημερ Έλντριτς, Eye in the Sky, ΟΥΜΠΙΚ (το magnum opus του Ντικ κι ένα εμβληματικό έπος παράνοιας)... 36 ουβέλλες έγραψε ο άνθρωπος που το 1974 είχε το όραμα που κατοχύρωσε στη συνειδήσή του την πεποίθηση ότι η πραγματικότητα όπως την αντιλαμβανόμαστε απλά δεν υπάρχει. Τράβαγε ζόρια ο Ντικ σ' όλη του τη ζωή: με το γράψιμο, με τις γυναίκες του (μία εξ αυτών και μία από τις λιγότερο υπομονετικές, η ελληνικής καταγωγής Κλειώ Αποστολίδη), με την εξουσία, με το θεό. Ρομαντικός κατά βάθος, υπήρξε, τρόπον τινά, ένας Έντγκαρ Άλλαν

Πόε της «διαστημικής εποχής», και το δικό του «Εύρηκα» είναι το βιβλίο VALIS, μια επική απόπειρα εκ μέρους του να δώσει μια κοσμική εξήγηση στα πάντα, ένα βιβλίο στο οποίο αστραπές ενόρασης διαδέχονται διαρκώς καταϊγίδες παραφροσύνης. Κι όμως, τα οράματά του – μυστικιστικά, σατιρικά, αντιεξουσιαστικά, σουρεαλιστικά – φαίνονται τόσο της εποχής του (ειδικά των 60's) όσο και της βουτηγμένης στη συνωμοσιολογία, την τεχνοκρατία και το φόβο εποχής μας. Τελικά τι ήταν ο Φίλιπ Κ. Ντικ; Ένας από τους πιο ιδιοφυείς (ημι-παραφρονες έστω) οραματιστές παράλληλων κόσμων του 20ου αιώνα ή ένας international Λιακόπουλος για ψαγμένους; Μεγαλοφυΐα ή τρελός; Μάταιο το δίλημμα. Μπορείς να είσαι άνετα και τα δύο. Ο βίος και η πολιτεία του PKD το αποδεικνύει. Ο ίδιος είχε δηλώσει κάποτε: «Λατρεύω την Ε.Φ. Λατρεύω να τη διαβάσω. Λατρεύω να τη γράφω. Ο συγγραφέας επιστημονικής φαντασίας δεν βλέπει απλά πιθανότητες, βλέπει άγριες πιθανότητες. Δεν είναι απλά 'Τι θα γινόταν αν...' – είναι 'Ω Θεέ μου!'. Είναι 'τι θα γινόταν αν...' με υστερική φρενιτιδα. Οι Αρειανοί έρχονται κάθε μέρα...». Όπως έλεγε και ο υπότιτλος της ταινίας Alien του Ρίντλεϊ Σκοτ (ο οποίος ως γνωστόν μετά έκανε το Blade Runner) «στο διάστημα κανείς δε μπορεί να σ' ακούσει να ουρλιάζει». Μέχρι το θάνατό του το 1982, σε ηλικία 53 μόλις ετών, ο Ντικ δεν έπαψε να ουρλιάζει. Μετά σιωπή κι από τότε παράξενοι

απόηχοι σαν απόκοσμο static από μια μακρινή συχνότητα. Επιτέλους, ο Φίλιπ κατάφερε ν' αναπαυθεί πηλά στην αδελφή του σε κοινό τάφο, πηλά στην Τζέιν που είχε πεθάνει βρέφος, το ήμισυ που του έλειπε σ' όλη του τη ζωή και για να αναπληρώσει το κενό έχτισε σιγά – σιγά έναν βωμό κοσμικής μυθολογίας σε μια πολυθρόνητη γυναικεία θεά. Το όραμά του όμως – αυτό της αιώνιας πάλης ανάμεσα σε μια ανθρωπότητα που πλατάρά μια αγάπη την οποία διαισθάνεται αλλά δεν μπορεί να δει, και μια παρανομένη κάστα, μια cult βίας που παρουσιάζει τον εαυτό της ανά τους αιώνες ως απαραίτητη και πραγματική – φανερώνει μια αντίληψη που στις μέρες μας μοιάζει λιγότερο τρελή από ποτέ. Η αυτοκρατορία δεν έληξε ποτέ... Το έργο του, αν μη τι άλλο, ξυπνούσε την ακραία φανατίλα στους αναγνώστες του, οι οποίοι υπήρξαν πάντα πολυπληθείς και στην Ελλάδα. Αντιγράφουμε εδώ αποσπάσματα από ένα ελεγειακό μνημόσυνο - βιογραφικό που γράφτηκε το 1998 «υπό Γιώργου Μάντη» και έχει τίτλο Καντάτα για Ψυχεδέλεια ή Υποκειμενικούς Κόσμους και Ανθρώπινα Ομοιώματα: 1928 – 1982, ή πώς τα καταφέρνουμε εδώ και 16 χρόνια μετά τη βόμβα του θανάτου του Φίλιπ Κ Ντικ: «Αυτοκτονία ή παράληψη; (Ήχα-σε να πάρει το χάπι του). Λίγες μέρες πριν πέσει σε κόμα, είχε εκμυστηρευθεί σε στενό φίλο του ότι είχε ένα άσχημο προαίσθημα κι έναν αδιόρατο φόβο, αλλά και ενδείξεις ότι ήταν κι ο ίδιος ένα ανδροειδές, μια ρέπλικα και συνεπώς κινδύνευε να 'βγει στη σύνταξη' (να δολοφονηθεί) από τον Χάρισον Φορντ... Θεέ μου, μού πήρε τη γυναίκα που

αγαπούσα, μετά τη φιλενάδα μου και τώρα τη γατούλα μου. Άκουσέ με τέλος πάντων: είσαι άδικος και ανήθικος! Πες μου γιατί σκότω-σες τη γάτα μου; Γιατί ήταν μια ηλίθια γάτα, ρες; Κι αν ήταν έτσι, ποιος την έκανε ηλίθια; Εσύ! Το λάθος λοιπόν ήταν δικό σου, κι όχι της γάτας μου.. Λοιπόν, τελείωσαν τα βιβλία σου, Φίλιπ; Δεν μπορώ να το πιστέψω ακόμα. Πιστεύω ότι πραγματικά δεν πέθανες. Ζεις σε κάποιο παράλληλο κόσμο, ζεις στους υποκειμενικούς κόσμους όλων εμάς των φανατικών αναγνωστών σου. Ζεις τη σκέψη μας, στα οράματά μας, στις έμμενες ιδέες μας. Κάποια μέρα θα ξανάρθεις σίγουρα πάλι κι αυτή τη φορά θα μείνεις για πάντα. Σε κάποιο παράλληλο σύμπαν. Ίσως κάποιος πρόλαβε και σου 'δωσε να πάρεις το χάπι που ο ίδιος ξέχασες. Αυτό που σου έδωσε τη ζωή, αλλά όχι στο δικό μας κόσμο. Κάπου αλλού. Κάπου μεταξύ ζωής και θανάτου. Σε κάποιο ημι-ζωή. Σε κάποιο limbo. Κάπου ανάμεσα σε δυο άγνωστες διαστάσεις. Αλλά πού θα πάει, δε θα ξαναγίνει η σύγκλιση των 1.000.000 σφαιρών; Τότε όλα είναι πιθανά, κι ακόμη κι ο ίδιος ο Θεός τρέμει από φόβο. Αυτή τη φορά θα σε περιμένουν και η γυναίκα σου που σ' εγκατέλειψε, κι ο μικρός σου γιος, κι η όμορφη φιλενάδα σου που θα ξαναζωντανέψει κι εκείνη, κι αυτή τη φορά δε θα πάθει ποτέ καρκίνο η γατούλα σου που τη σκότωσε ο Θεός όπως κι όλους εμάς τους τρελούς. End (:). Κανείς δεν πεθαίνει ποτέ τελικά (PKD)».

Υ.Γ. Συνιστάται ανεπιφύλακτα το βιβλίο I am Alive and You are Dead: A Journey into the Mind of Philip K. Dick, η εκπληκτική μυθιστορηματική βιογραφία που έγραψε ο Emmanuel Carrere - από πολλές απόψεις συναρπαστικότερο ανάγνωσμα κι από τα βιβλία ακόμα του PKD.

camera./08

Μια χαμένη ταινία

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ
ΤΟΥ ΓΚΡΕΓΚ ΤΑΛΑΣ «ΤΟ ΞΥΠΟΛΥΤΟ ΤΑΓΜΑ».

του Άκη Καπράνου (akiskapranos@yahoo.gr)

Πώς μπορεί να χαθεί μια ταινία; Για τους περισσότερους απο εμάς που ήταρεύουμε το σινεμά, το ερώτημα από μόνο του προκαλεί τρόμο – ούτε τοημώ να διανοηθώ πόσο τρομάζει τους κινηματογραφιστές.

Ξυπόλυτο ΤΑΓΜΑ

Δυστυχώς όμως, συμβαίνει. Συνήθως για τρεις λόγους. Νομικούς (τα πνευματικά δικαιώματα μιας ταινίας μένουν εγκλωβισμένα σε νομικούς διαδρόμους - κάτι που στη χώρα μας συμβαίνει με το εξάισιο Ιωάννης Ο Βίαιος της Τόνιας Μαρκετάκη, για παράδειγμα), φυσικούς (κακή φύλαξη του negatif) και... ανθρώπινους (καταστροφή του υλικού για λόγους οικονομικούς). Και φυσικά, οι δύο τελευταίοι είναι υπεύθυνοι για τις περισσότερες «υποθέσεις». Μπορείς βέβαια να ελπιζεις στην τεχνολογία, μιας και οι τεχνικές για restoration όσο πάνε και εξελίσσονται, ή, αντιστρόφως, στο θαύμα: δεν είναι λίγες οι φορές που μια σπουδαία ταινία βρέθηκε να μαζεύει σκόνη σε κάποια ξεχασμένη σοφίτα. Το Ήυπόδητο Τάγμα σε σκηνοθεσία Γκρεγκ Τάλλας (Ελληνοαμερικανός με περγαμνένες Χολιγουντιανές), παραγωγής 1955, είναι μια τέτοια

ταινία, κάτι σαν το Ιερό Δισκοπότηρο του Ελληνικού Σινεμά, για πολλούς λόγους. Πρώτον, γιατί πρόκειται για μία από τις λίγες προσπάθειες βασισμένες στον ιταλικό νεορεαλισμό, και δεύτερον, για την κινηματογραφική της αξία: η ταινία διαθέτει αρετές που συναντάς μονάχα στα καλύτερα δείγματα του είδους - ανά φάσεις κοντράρει στα ίσα τον Βιτόριο Ντε Σίκα και τον Ρομπερτό Ροσελίνι. Ήταν η πρώτη ελληνική ταινία που κατόρθωσε να βραβευτεί σε διεθνές Φεστιβάλ (1955, Μέγα Βραβείο «Χρυσή Δάφνη», στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Εδιμβούργου), ενώ η παγκόσμια κριτική λάτρεψε την ταινία. Κι όμως, το αρνητικό της είχε χαθεί και χάρη στις προσπάθειες του διευθυντή της Ταινιοθήκης της Ελλάδας, Θόδωρου Αδαμόπουλου, που εντόπισε δύο κόπιες προβολής σε καλή κατάσταση, δημι-

ουργήθηκε, μετά από χρονοβόρες και πολυδάπανες διαδικασίες, ένα καινούργιο αρνητικό. Το Ήυπόδητο Τάγμα είναι επίσης μια αληθινή ιστορία 160 παιδιών, που η δράση τους πήρε διαστάσεις μύθου όταν διώχτηκαν από τα ορφανοτροφεία της Θεσσαλονίκης από τους Ναζί κατακτητές στα χρόνια της κατοχής του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Τα παιδιά μεταβλήθηκαν σ' ένα είδος καλόκαρδης ηρωικής συμμορίας, που κλέβει από τους Γερμανούς και τους μαυραγορίτες για να συντηρήσει τα μέλη της κι όσους μπορεί από τον κόσμο γύρω της. Επίσης, πέρα από την αρωγή που παρείχαν στο κόσμο, κατάφερναν με την εξυπνάδα και το κουράγιο τους να βοηθούν την Αντίσταση, βρίσκοντας τρόπους να φυγαδεύουν στη Μέση Ανατολή Έλληνες, Αμερικανούς και Εγγλεζούς αξιωματικούς, με σκοπό να ενωθούν με τους εκεί

συμμαχικούς στρατούς. Ιδανικό υλικό για ένα τέτοιο φιλμ, και ο Τάλλας, για να πλησιάσει έναν απαιτούμενο ρεαλισμό, έστησε το καστ του μαζεύοντας παιδιά από τα αναμορφωτήρια Αθήνας και Σαλονίκης. Το αποτέλεσμα «γράφει» μοναδικά στην οθόνη και, παρά τις κάποιες φοιτητικές ηθογραφικές λεπτομέρειες, η ταινία διατηρεί, σχεδόν στο ακέραιο τη δύναμή της. Μεταξύ μας τώρα, είναι μεγάλη η συγκίνηση της θέασης ενός «χαμένου» φιλμ. Ειδικά όταν έχει ακόμη κάτι να πει. Και αυτό που λέει το Ήυπόδητο Τάγμα, πέραν από την οποιοδήποτε δράση του ή τις οποιοσδήποτε σημάνσεις του, είναι ότι τελικά, το ελληνικό σινεμά διαθέτει πολλή περισσότερα κρυμμένα κεφάλαια που αξίζει να ανακαλυφθούν, θαμμένα όπως είναι κάτω από τον όγκο φαρσοκωμωδιών και μελοδραμάτων της πλάκας.

JACQUES TATI

του Αντρέα Κίκηρα

Όποιος έχει δει ταινίες του Ζακ Τατί πρέπει λογικά να έχει σκεφτεί και τις «στιγμές Τατί» που έχει ζήσει στην κανονική ζωή. Π.χ. το να βγαίνεις από ένα πολυκατάστημα ακούγοντας το μηχανήμα στην έξοδο να βράζει ειδικά για σένα, χωρίς λόγο, μπορεί να δημιουργήσει μια κατάσταση που απηχεί το γενικότερο κλίμα του ξεχωριστού αυτού Γάλλου ηθοποιού και σκηνοθέτη.

Ξεπνδώντας μέσ' από μια ανιαρή, υπερβολικά φιλολογική, περίοδο του γαλλικού σινεμά, ο Τατί αποτέλεσε, δίπλα στον «ποιητή» Ζαν Κοκτό και στον «εστέτ» Ρομπέρ Μπρεσόν, έναν από τους τρεις βασικούς ανεξάρτητους πόλους της κινηματογραφίας στη Γαλλία αμέσως μετά τον Πόλεμο, οι οποίοι και προετοίμασαν την πορεία για το κατοπινό ξεπέταγμα της Νουβέλ Βαγκ. Το ίδιο θεωλόγος και αναλυτικός όπως οι άλλοι δύο, ο Τατί χρειαζόταν χρόνια ώστε να συλλογιστεί, να σχεδιάζει, να εκτελεί και να συμμαζεύει το υλικό του, υφιστάμενος ενίοτε και τις συνέπειες εξεζητημένων επιλογών.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του "Playtime" (1967), ενός έπους του μοντερνισμού που γυρίστηκε σε φιλμ 70 χιλιοστών, για να μπορούμε να βλέπουμε την αχανή διάταξη των γραφείων ενός ταξιδιωτικού πρακτορείου ή ολόκληρα ογκώδη κτίρια στο σκηνικό της Tativille που χτίστηκε στο Ανατολικό Παρίσι ειδικά για την ταινία. Πολύ ικανός στο γέμισμα της εικόνας με λεπτομέρειες, κυριαρχούμενες από έναν συγκεχυμένο, ρεαλιστικό περιβάλλοντα θόρυβο, ο Τατί με το "Playtime" πέτυχε μian άνευ προηγουμένου αναπαράσταση της αμερικανικής εισβολής στη συνείδηση της ευρωπαϊκής ζωής, δίχως να διακρίνει τη χρεοκοπία που περίμενε στο βάθος. Εκτός από τα δαπανηρά της παραγωγής (υπήρχαν μάλιστα ελάχιστοι κινηματογράφοι με μηχανή προβολής φιλμ 70 χιλιοστών), στην ταινία καθαυτή ο χαρακτήρας του ευγενέστατου και ανεπρόκοπου Κυρίου Ιλντ ήταν για πρώτη φορά τόσο διακριτικός, σχεδόν κομπάρσικος, καθώς παρακολουθούσε από σχετική απόσταση την «άλλη» της πόλης από ένα γκρουπ Αμερικανών τουριστών. Όπως φάνηκε, το ευρύτερο κοινό προσδοκούσε τις ξεκαρδιστικές γκάφες του Ιλντ για να πάει στο σινεμά. Θα χρειαζόταν να περάσουν περίπου τρεις δεκαετίες προκειμένου η ταινία αυτή να αποκατασταθεί στην αρχική της μορφή και να επανεκτιμηθεί σαν κορύφωση μιας πορείας τριάντα και βάλλε χρόνων. Ίσως και μιας ολόκληρης ζωής, αφού ο -δύμετρος- Τατί, υπήρξε ένας ευγενής νέος (με πατέρα Ρωσικής αριστοκρατικής καταγωγής -εξού και το πραγματικό του όνομα Τατίσεφ- και Ολλανδέζα μητέρα) που του άρεσε το ράγκμπι και το τένις, έχοντας την τάση να μιμείται με ακρίβεια συμπαίκτες και αντιπάλους, ικανότητες (αθλητικές και μιμητικές) που προσάρμοσε στη συνέχεια σε παραστάσεις του επιθεωρησιακού θεάτρου βοντεβίλ. Περνώντας στο σινεμά, και πριν από τον -απροσδιόριστο επαγγελματικής ταυτότητας- Ιλντ, ο Τατί είχε πιάσει τον ταχυδρόμο Φρανσουά, ο οποίος χρησιμοποιήθηκε σε τρεις ταινίες (στις μικρού μήκους «Πρόσεχε το αριστερό σου», 1936 και «Σχολή Ταχυδρόμων», 1947, όπως και στην πρώτη μεγάλου μήκους «Ημέρα Γιορτής», 1949), με περισσότερα σλαπστικ στοιχεία απ' ό,τι ο Ιλντ, αλλά και με παρόμοιες προθέσεις: να αναδείξει την αγωνία και την εμμονή των ανθρώπων να πιστέψουν ότι πραγματικά ελέγχουν το γύρω τους περιβάλλον και τις νέες του ταχύτητες. Ο Τατί παρακολούθησε και κατέγραψε σταδιακά αυτή την εξέλιξη της ανθρώπινης συνείδησης. Έτσι, ενώ στις ταινίες με τον Φρανσουά τα μηνύματα της αμερικανικής επέλασης έρχονται από μακριά (μέσω μιας διαφημιστικής ταινίας για τη λειτουργικότητα των αμερικανικών

νικών ταχυδρομείων) και προσγειώνονται στον –ακόμη αμέριμνο– διά-κοσμο της γαλλικής υπαίθρου (βλέπε την εμποροπανήγυρη στη «Μέρα Γιορτής»), η μεταμόρφωση του κεντρικού χαρακτήρα σε Ιλντ συμπνίπει με την εγκυθίδρυση του μοντέρνου αστικού τρόπου ζωής. Ο Φρανσουά είναι ο κομιστής των μηνυμάτων για τη νέα πραγματικότητα (με τη βεβί-ασμένη σπουδή του να προσαρμοστεί στις επερχόμενες, πιο απαιτητικές, συνθήκες), ενώ ο Ιλντ έρχεται να αναλύσει ένα ήδη διαμορφωμένο περι-βάλλον, μέσω της «παράταιρης» παρουσίας του. Εύλογα, ταυτόχρονα με τον Ιλντ αναδεικνύονται και άλλοι πρωταγωνιστές, ενταγμένοι υποθετικά στην αντίθετη πλευρά. Στις «Διακοπές του Κυρίου Ιλντ» (1953), μέσα στο ειδυλλιακό περιβάλλον του παραθαλάσσιου θέρετρου, εκτυλίσσονται όλες οι συνθήκες του «πακέτου»: μπάνιο, εκδρομές, τένις, χαρτοπαί-χνιδα, χορός κ.λπ. Ένα ζευγάρι ηλικιωμένων παραθεριστών κάνει βόλτα στην παραλία, η κυρία μαζεύει κοχύλια με ενθουσιασμό, δίνοντάς τα ένα-ένα στο σύζυγό της. Εκείνος, αφού τους ρίχνει μια αδιάφορη ματιά, τα πετάει πίσω στη θάλασσα, σε μια τέλεια νινελιά που αναδεικνύει μια «παραφωνία» μέσα στην προκάτ πραγματικότητα.

Τα δύο κλασικότερα φετίχ του σύγχρονου ανθρώπου, το σπίτι («Ο Θείος μου», 1958) και το αυτοκίνητο (“Traffic” ή «Ο Κύριος Ιλντ στο Χάος της Κυκλοφορίας», 1971) ήταν τα επίκεντρα των δύο ταινιών αμέσως πριν και μετά από το «Playtime». Στο «Ο Θείος μου», οι ξεκάθαρες γραμμές του υπερμοντέρνου, υπερλειτουργικού σπιτιού της οικογένειας Αρνέλ περι-γράφουν έναν χώρο-γκάτζετ, που επιτάσσει μάνιουαλ στις συμπεριφορές και αυστηρή ιεράρχηση των σχέσεων μεταξύ των ατόμων μέσα του. Όλα φαίνονται να δουλεύουν ρολόι, μέχρι να συναντηθούν με τους εκπροσώ-πους της «φρευστής» κατάστασης, ιδιαίτερα βέβαια με τον Κο Ιλντ, ο οποίος προέρχεται από ένα σπίτι-περιστεράνα, βασιλείο χάους και αρμονίας. Το “Traffic” είχε κάπως προοιωνιστεί μέσ’ από τη σκηνή προς το τέλος του “Playtime”, όπου σ’ ένα κυκλοφοριακό κομπούζι στο κέντρο της πόλης τα αυτοκίνητα γύριζαν γύρω-γύρω σχηματίζοντας ένα παρανοϊκό καρουζέλ. Στην ταινία του 1971, ο Κο Ιλντ (για πρώτη φορά με σαφή επαγγελματική ιδιότητα) έχει κατασκευάσει μια «επαναστατική» κίτρινη τροχοβίλα, την οποία πηγαίνει για επίδειξη από το Παρίσι στο Άμστερ-νταμ. Ο αυτοκινητόδρομος χαράσσει μια φαινομενικά προκαθορισμένη πορεία από ένα σημείο αφετηρίας σ’ ένα σημείο άφιξης, πορεία η οποία στην περίπτωση του “Traffic” θα αποδειχτεί γεμάτη αναστροφές, παλινωδίες και απρόβλεπτα περιστατικά. Όπως είπαμε, ο κόσμος είναι γεμάτος από «στιγμές Τατί»-παραβιάσεις των εκδοχών που έχουμε στο μυαλό μας ως κανονικές.

Η λεπτότητα στην παρατήρηση κατνύθηκε και τις επιλογές του Τατί στη σύνθεση των –κατά κανόνα μέσων ή γενικών– πλάνων του. Η ουσια-στική απουσία διαλόγων μέσα σε ξεκαρδιστικές, γλυκόπικρες καταστά-σεις, οδήγησε εύλογα σε παραλληλισμούς με τις δύο πιο γνωστές κω-μικές φιγούρες του βωβού, τον Τσάρλι Τσάπλιν και τον Μπάστερ Κίτον, όμως ο Τατί, πέρα από τη μανιακή του προσήλωση στην αξιοποίηση του πρόσθετου εργαλείου του ήχου, τοποθετεί την περσόνα του συνο-ηλικά σε όρους πιο «κινηματογραφικούς», σε (αν)αντιστοιχία με τους χώρους, τα αντικείμενα και τις καταστάσεις που την περιβάλλουν. Αξίζει ακόμα να αναφερθούν δύο πιο άγνωστες ύστερες δουλειές του-φόροι τιμής σε πράγματα που ο Τατί παραδοσιακά αγαπούσε: τσίρκο, βαριετέ, παντομίμα, αυτοσχεδιασμός, Μπάστερ Κίτον και Ουίλιαμ Κλιντ Φιλντς («για μένα ο πιο φυσικός κωμικός», έλεγε για τον –λιγότερο γνωστό– Αμερικανό ηθοποιό-ζογκλέρ), συνθέτουν το κοκτέιλ της «Πα-ρέλασης» (1974), μιας παραγωγής που γυρίστηκε αρχικά σε βίντεο για τη Σουηδική τηλεόραση, μετά περάστηκε σε φιλμ και θεωρείται η 6η και τελευταία μεγάλου μήκους ταινία του. Αθλητισμός, ντοκιμαντέρ, παρατή-ρηση της φυσικής κίνησης, λαϊκό πανηγύρι, χαρακτηριστικά του “Forza Bastia” (1978), τελευταίας δουλειάς του Τατί, σε συνεργασία με την κόρη

του Σοφί, η οποία και την ολοκλήρωσε σε 26 λεπτά φιλμ μόλις το 2002, γύρω από τον πρώτο τελικό του Κυπέλλου Uefa του 1978 ανάμεσα στην κορσικανή Μπαστιά και την ολλανδική Αϊντχόβεν. Αποφεύγοντας την καθαυτή ποδοσφαιρική αναμέτρηση, ο Τατί περιγράφει την προετοιμασία της πόλης της Μπαστιά και των φασαριόζων κατοίκων της για μια ξεχωρι-στή φιάσα, συνδυάζοντάς τη με τη μελαγχολία του επόμενου πρωινού. 100 χρόνια μετά τη γέννησή του και 25 μετά που έφυγε από τη ζωή, ο Κο Ιλντ είναι έτοιμος να ξαναζωντανέψει μέσ’ από μια ταινία-animation με τίτλο “L’ Illusioniste”, βασισμένη σ’ ένα αναξιοποίητο σενάριο του Τατί, πάνω στο οποίο δουλεύει τώρα ο σκηνοθέτης-animator Νταβίντ Σομέ (τον γνωρίσαμε στο πρόσφατο σπονδυλωτό “Paris, Je t’aime”, στην ιστορία των μίμων κάτω από τον Πύργο του Άιφελ).

PORN ! PORN ! PORN !

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκασέτα του μήνα:

RIPE FOR THE PIPE

Μία από τις εξαιρετικές στιγμές της πρόσφατης ανεξάρτητης αμερικά-νικης παραγωγής. Ο Νταν Σίλμπερ πάνω απ’ όλα είναι ένας ακούρα-στος εργάτης, με υπερπληθώρα έργου τα τελευταία χρόνια που θυμί-ζει Φασμπίντερ (4-5 ταινίες το χρόνο!). Επειδή όμως πατάει πάνω σε στέρρες βάσεις, έχει καταφέρει να μη μας κουράσει, ενώ ταυτόχρονα γνωρίζει καλά τους κανόνες του λίκου-μπάτζετ. Δύο άνθρωποι, δύο κόσμοι, ένα δωμάτιο, ένας αυτοσχεδιασμός, μία σύγκρουση. Οι αφορμές πολλές, κάθε φορά και διαφορετικές: μια λήθος διεύθυνση (στο επεισόδιο «ο Πιτσαδόρος»), μια λήθος ημερομηνία (επεισόδιο «Χρόνια Πολλά»), μια βεβιασμένη κίνηση («Μου αρέσεις»), μια λανθασμένη απάντηση («Θα ήθελα να είμαι ψάρι»), μια διχογνωμία («Πάμε στην παραλία»). Τα πέντε επεισόδια-βινιέτες του “Ripe for the Pipe” συνδέονται επιδέξια μεταξύ τους μέσω της παρεξήγησης, της παρανόησης, και τελικά της συντριβής.

Σενάριο-σκηνοθεσία: Νταν Σίλμπερ
Πρωταγωνιστούν: Ρενέ Πορνέρο, Κερτ Λόγκουντ, Λέα Λαβ, Τόμι Γκαν κ.ά.

b-sides./12

Lil' Lost Lou

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΧΩΡΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ

As ξεχάσουμε για μία στιγμή ότι υπάρχει ηλεκτρισμός και προηγμένη τεχνολογία που εξυπηρετούν και εμπλουτίζουν ολόένα και περισσότερο τη μουσική σκηνή. Όπως μας τραγουδούν οι Magnetic Fields στο *The Book of Love*, τόσο όμορφα διασκευασμένο από την Krista L.L. Muir στην τελευταία της περιοδεία: «*The book of love is full of music, in fact that's where music comes from*». Τα υπόλοιπα είναι έξτρα...

του Γιάγκου Κολλιοπάνου

Επί σκηνής, η Serafina Steer αποτελεί ένα αξιοπερίεργο και συγκινητικό θέαμα. Η ευτραφής σιλουέτα και το πολύ νέο, στρογγυλό και υπνωτικά αγγελικό της πρόσωπο (σαν ένα στρουμπουλό σπουργίτι ή σαν τη μικρή Pearl στη Νύχτα του Κυνηγού) ταιριάζουν απόλυτα με το ένα και μοναδικό της μουσικό όργανο, μία τεραστίων διαστάσεων ξύλινη άρπα γεμάτη τεντωμένες κλωστές που μοιάζουν εξαιρετικά κοφτερές. Αν' ό,τι φαίνεται όμως, τα δάχτυλα της Serafina ξέρουν να γλιστρούν αναίμακτα ανάμεσά τους, παράγοντας άηχοι ονειρικούς και άηχοι πολύ γήινους ήχους. Οι ήχοι αυτοί συνοδεύονται από τη σχεδόν ανέκφραστη φωνή της που αραδιάζει εκατοντάδες ενδιαφέρουσες λέξεις και μερικές όμορφες βωμοβοχίες. Η πλειοψηφία των συνθέσεών της είναι περισσότερο ρυθμικά διηγήματα παρά τραγούδια με την παραδοσιακή έννοια του όρου. Η Serafina συνδυάζει τόσο ωραία τη βρετανική κατ'ήθεια με την παραμυθένια ποίηση: η βαριά και ασήκωτη άρπα της λειτουργεί σαν τον καθρέφτη του Lewis Carroll...

Gina Birch

Είκοσι-τέσσερις ώρες αργότερα, πέντε διαφορετικές chanteuses, άλλες μικρότερες και άλλες μεγαλύτερες σε ηλικία, παρελαύνουν από τη ζεστή και διακριτικά λαμπερή σκηνή του Bush Hall στο Δυτικό Λονδίνο, με μοναδικά εφόδια, όπως και η Serafina, τη φωνή τους και ένα μουσικό όργανο, χωρίς, ή με ελάχιστη, ηλεκτροδότηση. Η Lil' Lost Lou με εμφάνιση Τεξανής σερβιτόρας προσφέρει μέσω της ακουστικής της κιθάρας μια Βρετανική kitchen sink drama εκδοχή παραδοσιακής country μουσικής την οποία διανθίζει με βραχνό χιούμορ και μπόλικη γριπιασμένη χυδαιότητα. Η χονδροειδής της «ασοβαρότητα» είναι μια μάσκα κάτω από την οποία υφέρπουν η πικρία, ο συναισθηματισμός και ο έρωτας, αιτία γένεσης των περισσότερων τραγουδιών.

Anne Pigalle

Άφθονο χιούμορ διαθέτει και η Krista L. L. Muir από το Μόντρεαλ του Καναδά, αλλήλ υπολισσμένο με μια ανεξίτηλη γλυκύτητα και ευγένεια. Η Krista μέχρι πρότινος ηχογραφούσε και εμφανιζόταν με το ψευδώνυμο Lederhosen Lucil, υποδυόμενη μια αλλόκοτη και ενθουσιώδη κοπέλα από τη Βαυαρία, η οποία με όπλα της μία περούκα με κίτρινες πλεξούδες, τα διάφορα κοστούμια της και ένα συνθεσάιζερ Yamaha ξεχυνόταν σε ένα ποικίλο και απολαυστικό ρεπερτόριο. Τώρα, χρησιμοποιώντας το πραγματικό της όνομα, τα πραγματικά της μακριά καστανά μαλλιά, και ένα baritone ukulele, μόλις κυκλοφόρησε το Leave Alight, έναν σύντομο αλλήλ πολύ όμορφο δίσκο, που περιέχει ως επί το πλείστον απλές αλλήλ ανατριχιαστικά μελωδικές και συναισθηματικά φορτισμένες ακουστικές μπαλάντες. Επί σκηνής, η Krista είναι πολύ κομψή, με ένα μαύρο φουσκωτό φόρεμα της δεκαετίας του '20 και τα μαλλιά της πιασμένα. Καταθέτει με χάρη και αξιοπρέπεια τα πολύ προσωπικά της τραγούδια που αντηχούν και αγγίζουν χάρη στην εντυπωσιακά εναρτισσόμενη φωνή της. Δεν καταπνίγει όμως τη μαριονετική, καρτουניστική πλευρά της η οποία συμπληρώνει τη γοητεία και τη μοναδικότητά της.

Για το κλείσιμο βάζει στην άκρη το γιουκαλίλι, επιστρατεύει το omnichord της και μας χαρίζει το The Ride Song, μία από τις ομορφότερες συνθέσεις της, με στίχους μισούς στα Αγγλικά και μισούς στα Ελληνικά, καθότι ήσαν Ελληνομαγνής!

Krista L. L. Muir

Η Laetitia Sadier αυτοκινύσσεται η πιο ντροπαλή και η πιο αμήχανη ανάμεσα στις συμμετέχουσες αυτής της ως επί το πλείστον ακουστικής βραδιάς. Παρότι έχει ήδη συμπληρώσει δεκαπενταετία ως τραγουδίστρια και στιχουργός των Stereolab, μόνο τα τελευταία χρόνια τελεί ως πραγματική τραγουδοποιός συνθέτοντας η ίδια τις μελωδίες και τη μουσική που περιβάλλουν τα λόγια της. Εξάλλου, υπό κανονικές συνθήκες, συνοδεύεται επί σκηνής από τρεις ακόμη μουσικούς (οι οποίοι απαρτίζουν

τους Monade). Απόψε προσπαθεί να τα βγάλει πέρα μόνη με την ηλεκτρική της κιθάρα και casual, αδιάφορο ντύσιμο. Η αλήθεια είναι ότι δεν διαθέτει εξαιρετικό ταλέντο ως συνθέτης (και μάλλον ελάχιστο ως show woman), αλλήλ η βαθιά φωνή της είναι τόσο χαρακτηριστική, τόσο αισθαντική, που σχεδόν το ξεχνάμε. Τα ανέκδοτα ακόμη τραγούδια της (που σύντομα θα κυκλοφορήσουν με τη μορφή του τρίτου LP των Monade) μαρτυρούν πάντως σημάδια βελτίωσης.

Laetitia Sadier

Η συνέχεια ευτυχώς εκτυλίσσεται αποκαλυπτική. Η Anne Pigalle, δεύτερη διεθνής Γαλλίδα της βραδιάς, κλέβει την παράσταση. Η Anne έχει στο ενεργητικό της έναν και μόνο δίσκο, προεκοσσετίας, το cult Hey Stranger στην ZTT Records. Είναι όμως φανερά γεννημένη για τη σκηνή. Απόψε, συνοδευόμενη από έναν απίθανο Αμερικάνο ακορντεονίστα, καταφέρνει ν' αποδείξει μέσα σε τριάντα λεπτά ότι διαθέτει στόφα μεγάλης καλλιτεχνικής. Ισορροπώντας επιδέξια και απίστευτα ανάμεσα σε classe και... trash. Το φτηνιάρικο φόρεμα με τις ροζ παγέτες, η μπλούζα γύρω από τη μέση για να κρύψει τα παραπάνω κιλά, το κακό βαλμένο κόκκινο κραγιόν που έχει βάψει τα μπροστινά δόντια, τα ταλαιπωρημένα και απεριποίητα μαλλιά τραβηγμένα στην άκρη από ένα μαύρο πλαστικό λουλούδι, το γερασμένο αλλήλ ακόμη πανέμορφο πρόσωπο, η παραμικρή κίνηση των μακριών αρachnoϋφαντων δαχτύλων της, το παραμικρό βλέμμα, η θεατρικότητα, η εκπληκτική φωνή και ερμηνεία, συνθέτουν μια απαρύμιλλη ατμόσφαιρα που θα ζήλευαν ο Fellini και ο Fassbinder...

...και από το Fassbinder περνάμε στον Κασσαβέτη μέσω της τέρας παιδαιμάχου Gina Birch, των θρυλικών Raincoats. Γδαρμένο πρόσωπο, γδαρμένη φωνή. Κλειστά μάτια. Ηλεκτρική κιθάρα. Punk rock ψυχεδέλεια, μια και πάνω της προβάλλονται εικόνες από ταινίες σκηνοθετημένες από την ίδια, ως επί το πλείστον φεμινιστικού περιεχομένου (σε μια σκηνή βλέπουμε την ίδια γυμνή να καθαρίζει τη σκάλα ενός σπιτιού με την ηλεκτρική σκούπα). «So fucking glad I'm me today» γρυλίζει με αισιοδοξία και είναι ομοιογενώς η πιο συγκινητική στιγμή της βραδιάς.

www.myspace.com/drumstreetsefa
www.myspace.com/lillostlou
www.myspace.com/kristallmuir
www.myspace.com/monade
www.myspace.com/annepigalle
www.myspace.com/ginabirch

EIGHT LEGS

Χταπόδι δεν το ήξεμε αυτό;

Γιατί Eight legs; Γιατί, λέει, τέσσερα τα μέλη του γκρουπ επί δύο ποδάρια έκαστος ίσον eight legs. Ουάου! Και να συμπληρώσω και 'γω, μήπως αυτά τα οκτώ ποδάρια από το Λονδίνο φοράνε καλά παπούτσια; Μιας και απ' το πρώτο άκουσμα αυτό το γκρουπάκι μου έφερε κάπως στους εξαιρετικούς και ιδιαίτερα αγαπημένους μου Good Shoes. Δεν είναι πως δεν θυμίζουν περισσότερο άλλα πράγματα (όπως Rakes, Razorlights ή Clash), όμως ίσως η μελωδία τους ή και το όνομά τους, legs... shoes... τέλος πάντων κάτι με κάνει να τους συγκρίνω με τους Good Shoes! Οι Good Shoes λοιπόν, εεεμ... sorry, οι Eight Legs ήθελα να πω, μέχρι στιγμής έχουν τρία singles: τα Eight legs, Tell me what went wrong και Blood sweet tears.

www.eightlegs.co.uk

MARY AND THE BOY

Ζουν ανάμεσά μας

The Mary, the boy, the exotic, the birth, the death, the prayer, jesus, fuck me, mama, cock. Το τραβάνε στα άκρα. Δεν υπάρχει κάτι ενδιάμεσο, μόνο αρχή και τέλος, birth and death. Οι Mary and the boy δεν είναι το συμβατικό, το συνηθισμένο, ξεφεύγει από τα δεδομένα ενός μουσικού γκρουπ, είναι κάτι πιο σκοτεινό, πολύπλοκο, σκληρό, βαρύ, πανδύσκολο, εριστικό αλλιά συνάμα προκλητικά διαφορετικό και μοναδικό, με άψογες μουσικές συνθέσεις, χαρακτηριστική χορευτική και θεατρική ατμόσφαιρα, και γενικά αναμφισβήτητα εξαιρετικό! Ίσως η φαινότερη σκοτεινή πλευρά της ανεξάρτητης μουσικής σκηνής στη χώρα μας. Μόλις πριν ενάμιση μήνα κυκλοφόρησε το ομώνυμο ντεμπούτο άλμπουμ τους. Θέλει θάρρος, αλλιά μην διστάσετε!

www.myspace.com/maryandtheboy

THE NEON PLASTIX

Neon και ωραίων!

Πρόερχονται από το Doncaster της Αγγλίας και παίζουν ένα μίγμα των επιρροών τους που κυρίως προέρχονται από την προπερασμένη δεκαετία: Devo, Talking Heads, Japan και άλλα συναφή, αλλιά και πιο καινούργια πράγματα όπως Moving Units, !Forward Russia! και The Faint. Από το 2005 που υπάρχουν έχουν κυκλοφορήσει 2 πολύ καλά σινγκλάρια στη Blow Up Records (www.blowup.co.uk) και έχουν όλα τα χαρακτηριστικά (disco beats, 80s synths, new wave και post punk background) που κατατάσσουν ένα γκρουπ στη νέα γενιά του NME και της New Rave φάσης, μαζί με γκρουπ όπως οι Klaxons, οι CSS, οι New Young Pony Club και οι Crystal Castles.

www.theneonplastix.com

BABYSHAMBLES

Κακό σκυλί...

Μα και φυσικά εξακολουθεί να είναι εξαρτημένος από τα ναρκωτικά και όλες οι απόπειρες αποτοξίνωσης καταλήγουν στον... κουβά. Η περιοδεία του εδώ και μερικά χρόνια στα αστυνομικά τμήματα και τα κρατητήρια της Μεγάλης Βρετανίας συνεχίζεται με μεγάλη επιτυχία, ενώ τον τελευταίο καιρό έχει ξεκινήσει και μια μίνι τουρνέ σε επιλεγμένα κέντρα αποτοξίνωσης της Ευρώπης. Δεν του έφταναν όλα αυτά, τον παράτησε και η αγαπημένη του Kate Moss (άλλο καλό κορίτσι!)... και όμως, όσο τελειωμένος και αν είναι στην προσωπική του ζωή, ο Pete Doherty με τη μουσική εξακολουθεί να τα καταφέρει καλά και προχωράει μπροστά σαν να μη συμβαίνει τίποτε. Έτσι λοιπόν προ ημερών, κυκλοφόρησε το δεύτερο album, Shotter's Nation, με τους Babyshambles, το οποίο έχει 100% τη σφραγίδα του Doherty με όλα τα χαρακτηριστικά του αστείρευτου ταλέντου του και της μουσικής του ιδιοφυΐας, αλλιά και τη συμμετοχή ενός μεγάλου παραγωγού, που ακούει στο όνομα Stephen Street.

www.babyshambles.net

GLAMOUR SHOT

www.theglamourshot.com

Από το Phoenix της Arizona, οι Glamour Shot ποτέ δεν αρνήθηκαν την ομοιότητα τους με τους Joy Division και δηλώνουν κατά της λέξης «ποιότητα» που χρησιμοποιείται από κάποιους για να χαρακτηρίσει τη μουσική!

REMEMBER 2007

του Μάκη Μηλιότου

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ROCK...

... Μην το κάνεις κι εσύ θέμα, ακόμη δεν ξεκινήσαμε. Όταν ήλω rock, εννοώ και pop και electronica και post rock κι όλα τα παρεμφερή. Δεν είναι αυτό το θέμα μας, απλά ότι το 2007 τελειώνει σύντομα και εγώ μετράω καλούς δίσκους από ελληνικά γκρουπ. Επειδή βγαίνουν πολλοί, τους ξαναμετρώ μπας κι έχω κάνει λάθος. Όχι, τελικά... Καλά μέτρησα από την αρχή. Μια μεγάλη ντάνα από cd που είναι σούπερ κι αν θυμάμαι καλά λίγες φορές στο παρελθόν έχω αισθανθεί με τον ίδιο τρόπο. Θέλω να φωνάξω όσο πιο δυνατά μπορώ ότι το 2007 είναι πολύ καλή χρονιά και υπάρχουν ένα σωρό δίσκοι που ήνε πως κάτι καλό συμβαίνει, κάτι έρχεται, κάτι αλλιάζει, κάτι μπορεί να γίνει. Δεν έχω αυταπάτες πια (30+ χρόνια φούρναρης) να πιστεύω ότι η Μονίκα, οι Callas και οι Mary and the boy θα γίνουν το επόμενο mainstream. Άλλωστε δεν είναι αυτό το ζητούμενο. Όταν ήλω: να γίνει κάτι, εννοώ πως μπορεί, επιτέλους, και το «μικρό», το «εναλλακτικό», αυτό που κινείται έξω απ' το πλαίσιο της τρέχουσας ελληνικής μουσικής πραγματικότητας –όπως αυτή ορίζεται από τον Γιώργο Νταλάρα, τον Φίλιππο Πλιάτσικα, την Πέγκυ Ζήνα, τον Μιχάλη Χατζηγιάννη, τον Διονύση Σαββόπουλο, τη Δέσποινα Βανδή, τον Νίκο Βουρλιώτη, και, για να μην ποθυλογούμε, από όσους εμφανίζονται στις μουσικές

σκηνές και στα μαγαζιά του ελληνικού Λας Βέγκας (Πειραιώς - Ιερά Οδός)–, να αποκτήσει το χώρο που του αναλογεί, να δώσει τη δυνατότητα στους μουσικούς να ζουν από τη μουσική τους, να βρει διόδους ώστε να μπορέσει να συναντηθεί με τους εν δυνάμει ακροατές του και στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Θα μπορούσα να «ονειρευτώ» ακόμη και κρατική βοήθεια ή μέριμνα, αλλά σε αυτή τη χώρα κάτι τέτοιο μοιάζει με σύντομο ανέκδοτο. Όταν θα φτάσουν τα ελληνικά κόμματα να ενδιαφερθούν για το ελληνικό ροκ, αυτό θα σημαίνει πως θα έχουμε φτάσει κι εμείς στον 21ο αιώνα, όπως οι σκανδιναβικές χώρες ή ο Καναδάς, αλλά αυτό μάλλον δεν θα ζήσω για να το προλάβω.

Παρακολουθώ την ελληνική ροκ σκηνή από το 1974 και μπορώ να πω με σιγουριά πως (σε συνολικό επίπεδο) έχουμε φτάσει σε εξαιρετικό σημείο και με εκπλήσσει που, κατά καιρούς, διαβάζω σε συνεντεύξεις συγκροτημάτων ότι: «δεν γίνεται τίποτα» και «δεν υπάρχει σκηνή». Καταλαβαίνω πάρα πολύ καλά τον πόνο των συγκροτημάτων που προσπαθούν χρόνια και δεν βγάζει πουθενά, που για να παίξουν κουβαλάνε ενισχυτές και όργανα, που για να παίζουν τη μουσική τους πρέπει να κάνουν κι άλλη δουλειά, που μπορεί να παίρνουν καλές κριτικές ή να είναι talk of the town, αλλά αυτό μεταφράζεται σε μερικές εμφανίσεις (οι περισσότερες χωρίς αμοιβή), σε κάνα support ξένου γκρουπ και σ' ένα cd που κυκλοφορεί από χέρι σε χέρι.

Έτσι είναι, η πραγματικότητα ξερεώνει τα συγκροτήματα, κόβει τα φτερά τους, τα οδηγεί στην απογοήτευση και (συχνά) στην εγκατάλειψη. Κι όμως, μια καλή αύρα φυσάει πάνω απ' τα κεφάλια μας, αλλά μπορεί οι «ζορισμένοι» μουσικοί που δεν βλέπουν να συμβαίνει κάτι χειροπιαστό και αποτελεσματικό να μην την αισθάνονται ή να μην την εκτιμούν όπως πρέπει ή ακόμη μπορεί να σημαίνει πως πολλά γκρουπ δεν πολυενημερώνονται για το τι συμβαίνει γύρω τους, κλεισμένοι στο δικό τους μικρόκοσμο και στα πραγματικά αδιέξοδα που βιώνουν.

Όντως σε πρακτικό επίπεδο δεν έχουν αλληλένδετα και πολλά, αλλά όσα συμβαίνουν σε δημιουργικό επίπεδο μαζί με την –αναμφισβήτητη– κινητικότητα και το όλο και αυξανόμενο ενδιαφέρον ενός όλο και μεγαλύτερου “indie” κοινού, τότε δεν μπορούμε να πούμε παρά μόνο πως κάτι καλό και πρωτόγνωρο συμβαίνει, έστω κι αν δεν είναι από όλους ευδιάκριτο. Όποιος έχει μάτια, βλέπει...

Και πού θα καταλήξει όλο αυτό; Έρχεται αμέσως η ερώτηση... Μπορεί εκεί που κατέληξε τις υπόλοιπες φορές, μπορεί και όχι. Το σίγουρο είναι πως τώρα πια υπάρχουν δυνατότητες για κάτι καλύτερο και πιο ισχυρό, όχι μόνο γιατί τα γκρουπ είναι καλά και βγάζουν δισκάρες, αλλά γιατί όλα είναι αλληλένδετα: οι εταιρίες, η διακίνηση, το διαδίκτυο, ο τρόπος επικοινωνίας, η όλη και αυξανόμενη τάση για κατάργηση του «θέσφατου» της Αγγλίας και της Αμερικής. Το κέντρο βάρους πια δεν είναι συγκεκριμένες χώρες, αλλά ο κόσμος ολόκληρος, από τον Καναδά έως την Ιαπωνία και από τη Βραζιλία έως την Ισπανία. Τώρα είναι πια αποδεκτό να είσαι απ' οπουδήποτε, αρκεί αυτό που κάνεις να έχει ενδιαφέρον. Όχι ότι δεν είναι δύσκολο, είναι όμως πιο πιθανό να ανοίξουν πόρτες που παλιότερα ούτε να ονειρευτεί δεν εδικαιούτο ένα ελληνικό συγκρότημα. Ας αφήσουμε όμως προσωρινά το εξωτερικό (αυτό είναι το σχέδιο β') και ας επιστρέψουμε στα πάτρια εδάφη, γιατί εδώ είναι που πρέπει να κερδηθεί το στοίχημα.

Τα «παλιά χρόνια» όταν μιλούσαμε για ελληνικά γκρουπ, ο συνήθης χαρακτηρισμός ήταν «για ελληνικό, καλό είναι» κι αυτό φανέρωνε το επίπεδο των ελληνικών γκρουπ που –ακόμη και στις καλύτερες περιπτώσεις– δύσκολα μπορούσαν να σταθούν δίπλα στα αντίστοιχα ξένα, τα οποία άπλωστε προσπαθούσαν να αντιγράψουν.

Εδώ και μερικά χρόνια το «για ελληνικό, καλό είναι» έχει εκλείψει από μόνο του. Πολλά συγκροτήματά μας πια στέκονται με άνεση σε ευρωπαϊκό επίπεδο και πολύ συχνά τα cd τους είναι πολύ καλύτερα από τα διάφορα “next big thing” που εμφανίζονται κάθε τόσο και μας απασχολούν.

Από τότε μέχρι τώρα έχουν μεσολαβήσει πολλά για να φτάσουμε στην τωρινή άνοδο. Οι μουσικοί είναι απενοχοποιημένοι, δεν κολλάνε σε ταμπέλες, δέχονται επιδράσεις αλλά δεν αντιγράφουν απλώς τα αγαπημένα τους γκρουπ, έχουν ταξιδέψει πολύ, αρκετοί απ' αυτούς έχουν ζήσει κι έχουν σπουδάσει στο εξωτερικό, το κυριότερο όμως είναι πως προσπαθούν να κάνουν κάτι από μόνοι τους, χωρίς να περιμένουν βοήθεια από πουθενά. Λειτουργούν –κατά ομάδες– με αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια, εκτιμούν ο ένας τον άλλον, μέσω του internet φτάνουν τη μουσική τους εκεί που δεν θα μπορούσε να φτάσει αλλιώς, γυρνάνε την πλάτη στις εταιρίες και καταφεύγουν σε ανεξάρτητες παραγωγές και στις

μικρές ετικέτες, διακινούν τα cd τους σε συναυλίες κι από χέρι σε χέρι, το D.I.Y. δουλεύει καλά και φυσικά υπάρχει ένα κοινό που ενδιαφέρεται, παρακολουθεί, ακούει και κινείται γύρω απ' αυτά τα συγκροτήματα, ενθαρρύνοντάς τα να συνεχίσουν. Όπως και πριν από 25 χρόνια, υπάρχει πάλι μια σκηνή, έστω κι αν κινείται στο «χώρο του αοράτου».

Κι όμως, πολύ συχνά βλέπω αναφορές, συνεντεύξεις κι αφιερώματα στα mainstream περιοδικά και στις μεγάλες εφημερίδες. Τα media, αργά αλλήλ σταθερά, δίνουν χώρο σ' αυτό που συμβαίνει, ακριβώς γιατί είναι υπαρκτό.

Το πιστοποιούν τα "Yuria" του Vinyl Microstore (το Yuria 2007 μόλις ανακοινώθηκε), αλλήλ και ο διαγωνισμός Yurovision που οργάνωσε πριν από μερικούς μήνες και κατέληξε σε μια συναυλία στο Gagarin, αλλήλ και το Soundwave της Coca-Cola από το οποίο έχω προσωπική εμπειρία και που είναι ένας ακόμη λόγος για την αισιοδοξία μου. Το cd που κυκλοφόρησε με τα 14 διακριθέντα συγκροτήματα (διανεμήθηκε με τη Lifo), περιέχει αρκετές υποσχέσεις και ήδη κάποια γκρουπ από κει έχουν αρχίσει να μας απασχολούν. Κάθε μέρα ακούω και για κάποιο καινούργιο συγκρότημα, demos φτάνουν στα χέρια μου κάθε τόσο, η Θεσσαλονίκη, η Πάτρα, η Κρήτη «παράγουν» συγκροτήματα δι-αρκώς, στην Αθήνα όποια πέτρα κι αν σκώσεις, θα βρεις ένα γκρουπ. Κι έρχεται αμέσως η ερώτηση: «Το πολύ είναι και καλό;». Όχι, φυσικά, αλλήλ η ποσότητα έχει προκύψει ακριβώς επειδή κάτι συμβαίνει. Τα γκρουπ έχουν λόγους να ενθαρρύνονται για να ξεκινήσουν την περιπέτεια κι από αυτά τα πολλά συγκροτήματα, από την κινητικότητα, από το ότι δημιουργείται ένας χώρος που τους ανήκει, από τη δημιουργία μιας –έστω και υποτυπώδους– σκηνής, θα προκύψουν αυτά που είναι καλά, που έχουν κάτι να πουν, που μπορούν να δημιουργήσουν αίσθηση. Και μόνο η αναφορά μερικών ονομάτων μπορεί να μας θυμίσει τι έχει γίνει τον τελευταίο καιρό (με έντονα γράμματα αυτοί που κυκλοφόρησαν ή θα κυκλοφορήσουν δίσκο φέτος): **Last Drive**, **My Wet Calvin**, **The Callas**, **Mary and the Boy**, **Blend**, **Biomass**, **Closer**, **Vello Leaf**, **Monika**, **Neon**, **Spyweirdos**, **Absent Mindead**, **Peekay Tayloh**, **Gyro Gyro**, **Chris Setel**, **Night on Earth**, **Sunset Blvdr.**, Χρήστος Αλεξόπουλος, **Victory Collapse**, **2L8**, **Idiotek**, **Gardenbox**, **Dousk**, **Κόρε Ύδρο**, **Matisse**, **Raining Pleasure**, **The Boy**, **Wanna Be James?**, **Film**, **Spyros Faros**,

Model Spy, **Invisible Surfers**, **Evripidis and his tragedies**, **Tokyo Mask**, **Gravitysays_I**, **Coti K**, **Νίκος Πατρελάκης**, **Dani Joss**, **Σεραφείμ Τσοτσώ-vns**, **Aza**, **Νίκος Διαμαντόπουλος**, **Abbie Gale**, **Parallel Worlds**, **Simon Bloom**, **Earthbound**, **Burgundy Grapes**, **Occasional Flickers**, **Loilok**, **Happy Dog Project**, **Five Star Hotel**, **Lost Bodies**, **S. Ink**, **Soumka**, **Serpentine**, **Modrec**, **Dread Astaire**, **Prefabricated Quartet**, **Μέντα**, **Dr. Atomik**, **Sigmatropic**, **Ρόδες**, **Zebra Tracks**, **Absent Without Leave**, **Μι-χάλης Δέλτα**, Γιάννης Αγγελάκας, Νίκος Βελιώτης, **Κωνσταντίνος Βήτα**, **Θανάσης Πανακωνσταντίνου**, **Pallirya** και πάρα πολλοί άλλοι.

Όλοι οι παραπάνω τα τελευταία χρόνια έχουν κυκλοφορήσει πολύ κα-λούς δίσκους που άνετα στέκονται παντού στον κόσμο, δεν είναι άλλω-στε τυχαίο που αρκετοί απ' αυτούς πηγαioέχονται στο εξωτερικό για live, κάτι που πριν από μερικά χρόνια ήταν... σουρεαλιστικό χιούμορ. Κάτι συμβαίνει λοιπόν και είναι πολύ καλύτερο, σε κάθε τομέα, απ' ό,τι (δεν) συνέβαινε πριν από μερικά ή περισσότερα χρόνια.

Πιστεύω πως οι αναγνώστες του Velvet είναι το κατάλληλο κοι-νό για να δημιουργήσει μια αξιόπιστη λίστα με τους καλύτερους δίσκους του 2007 από ελληνικά συγκροτήματα.

Να σημειώσω απλώς ότι όσοι αναφέρονται παραπάνω δεν είναι οι μόνοι που κυκλοφόρησαν καλούς δίσκους μέσα στη χρονιά. Αλλήλ η δημιουργία μιας προσωπικής λίστας έχει νόημα επειδή περιλαμβάνει και το ψάξιμο, αν έχεις να διαλέξεις από μια έτοιμη λίστα η χαρά χάνεται. Όσοι δεν βαριούνται λοιπόν, ας ψάξουν τη χρονιά που τελειώνει, ας θυμηθούν, ας ρωτήσουν φίλους και γνωστούς, ας ξανακούσουν κι ας διαλέξουν.

Η λίστα σας (από έναν έως δέκα δίσκους) στη διεύθυνση: makismilatos@in.gr ως τις 10/12, ώστε στο Velvet που θα κυκλο-φορήσει αμέσως μετά τις γιορτές των Χριστουγέννων, να υπάρχουν οι καλύτεροι δίσκοι ή συλλογές του 2007, από ελληνικά συγκροτή-ματα και μουσικούς που θα έχουν προκύψει από τις επιλογές σας. Για όσους αντιμετωπίζουν με επιφύλαξη ή και φιλοειρωνεύονται τις λίστες, ένα έχω να πω: Δεν έχουν πάρει χαμπάρι από την non κουζίνα.

ART BRUT

IT'S A DIRECT HIT!

Φαινόμενα περιθωριακής τέχνης (Art Brut) στην Αθήνα; Ναι. Στις 30 Νοέμβρη οι Art Brut επιστρέφουν στο Gagarin 205, ένα χρόνο μετά το ντεμπούτο τους στην αθηναϊκή συναυλιακή σκηνή. Το Velvet θέτει τις ερωτήσεις σε μια μπάντα που δεν παίρνει τον εαυτό της σοβαρά, αλλά κάνει μουσική αντάξια του hype τους. Οι Art Brut αποδομούν ασυνείδητα την pop κουλτούρα της οποίας είναι μέρος, τραγουδάνε αυτοσαρκαστικούς στίχους και διασκεδάζουν με τα ευεργετήματα της φήμης της. Art punks ή pop acts; Ο Jasper Future μάς απαντά...

του Γιάννη Τσιούνη

Πώς και από ποιον ξεκίνησε η ιδέα των Art Brut;

Η ιδέα των Art Brut ξεκίνησε όταν ο Eddie (Argos) επισκέφθηκε το Μουσείο Art Brut (=τέχνη του περιθωρίου) στη Μονμάρτη. Η art brut είναι η τέχνη των ανεκπαίδευτων, των εγκληματιών, των παραφρόνων. Ο Eddie πίστευε ότι αυτό περιέγραφε την μπάντα πολύ καλά. Ή μπορείς να πεις ότι ξεκίνησε όταν ο Eddie γνώρισε τον Chris (Chinchilla) σε ένα πάρτυ και υποστήριξε ότι μπορεί να τραγουδήσει σαν την Aretha Franklin. Κάθε εκδοχή είναι καλή.

Κατά πόσο πιστεύεις ότι η μουσική σας ανταποκρίνεται στην Art Brut με την έννοια της «ωμής» τέχνης, που δημιουργείται έξω από τα όρια της επίσημης κουλτούρας;

Είναι πάντα καλό να σκέφτεσαι τον εαυτό σου σαν έναν περιθωριακό, που κάνει κάτι δικό του. Είναι πολύ σπάνιο όμως και συνήθως ακολουθείς μια γενικότερη τάση. Λέγοντας αυτό, πιστεύω ότι θα υπάρχει πάντα μια μικρή διαφορά μεταξύ των Art Brut και των άλλων συγκροτημάτων, καθώς έχουμε έναν τραγουδιστή που μιλάει. Δεν έχουμε όμως πρόγραμμα, δεν υπάρχει μανιφέστο των Art Brut. Μετά βίας ξέρουμε τι κάνουμε αύριο.

Σας αποκαλούν πρωτοπόρους της art rock μουσικής. Πώς νιώθετε γι' αυτό;

Νομίζω ότι είναι λίγο άδικο για τα συγκροτήματα που πρωτοπόρησαν στην art rock, ειδικά από τη στιγμή που εμείς δεν θεωρούμε ότι παίζουμε art rock. Οι περισσότερες από τις μπάντες αυτές ξεκίνησαν με μία συγκεκριμένη ιδέα και καλοπροαίρετες επιδιώξεις. Αυτό δεν συμβαίνει με εμάς. Δεν είμαστε ούτε καλοπροαίρετοι, ούτε έχουμε κάποιες επιδιώξεις.

Ποια θα έλεγες ότι είναι η μεγαλύτερη επιτυχία των Art Brut μέχρι τώρα;

Το να μπορούμε να παίζουμε σε ανθρώπους σε όλο τον κόσμο. Μας σκληβώνει που μας ζητούν σε όλες αυτές τις χώρες. Το ότι μας ζητούν ξανά είναι ακόμα μεγαλύτερη έκπληξη. Είναι κάτι που συνοδικά

μοιάζει πραγματικά με επιτυχία. Κάθε δουλειά που συνεχώς νιώθεις ότι διασκεδάζεις πρέπει να βρίσκεται πολύ μακριά από την αποτυχία.

Τι συνέβη με την εμμονή σας με την pop κουλτούρα;

Δεν νομίζω ότι συνέβη τίποτα. Απλά θέλαμε να γράψουμε ένα pop άλμπουμ. Θα έλεγα ότι ήταν η πραγμάτωση μιας εμμονής.

Κάποιοι λένε ότι όλα είναι pop σήμερα. Σχολιάστε την pop κουλτούρα στην τωρινή της μορφή. Νιώθετε μέρος της;

Πρέπει να είναι δύσκολο να νιώθεις ότι δεν είσαι μέρος της pop κουλτούρας. Μπορείς να διαφωνείς μαζί της, αλλά, εκτός εάν ζεις σε κάποια καλύβα στην έρημο, πρέπει να παίζεις κάποιο ρόλο μέσα της. Γενικά είναι δύσκολο να απαντήσω στην ερώτηση χωρίς να γράψω έκθεση. Θα έλεγα ότι υπάρχουν πολλές όψεις της pop κουλτούρας που αγαπώ και άλλες που σιχαίνομαι. Αυτό είναι που την κάνει τόσο διασκεδαστική ώστε να ενδίδεις.

Ποιες μπάντες αρέσουν στους Art Brut αυτές τις μέρες και ποιες νιώθετε ότι είναι υπερεκτιμημένες;

Είναι πολύ δύσκολο να ελέγξεις την οργή σου μερικές φορές όταν ακούς μια απαίσια μπάντα να δοξάζεται, ή μια ομάδα ηλιθίων να αποκαλούνται ιδιοφυΐες. Όμως, είναι εκνευριστικό να ακούς μπάντες να «κράζουν» η μία την άλλη στον τύπο. Παρόλο αυτά, θα έλεγα ότι οι Twang είναι αρκετά απαίσιοι.

Η βρετανική μουσική σκηνή είναι η πιο ενεργή και παραγωγική στον κόσμο. Νιώθεις ότι είναι η πιο ουσιώδης και καινοτόμος επίσης;

Θα φανταζόμουν ότι ο υπόλοιπος κόσμος θα είχε να πει κάτι για αυτό. Μερικές μπάντες ίσως τα κατάφεραν στην Αμερική τα τελευταία χρόνια. Η βρετανική μουσική σκηνή είναι σίγουρα η πιο αλληγορική στον κόσμο. Δεν θα την περιέγραφα σαν την πιο ουσιαστική, εκτός αν σε συναρπάζουν όσοι λιώνουν στην ηρώνη.

Υπήρχε μια εποχή που δεν βρίσκατε δισκογραφική εταιρία στην Αγγλία, ενώ στην Αμερική σημειώνατε επιτυχία. Πόσο εύκολο είναι για μια μπάντα να υπογράψει σε μία εταιρία;
Η μπάντα δεν έχει να κάνει τίποτα με αυτό. Είναι κυρίως τύχη. Δεν έχω ιδέα τι βρίσκεται στα μυαλά των δισκογραφικών εταιριών. Θα φανταζόμουν κυρίως αέρας.

Τι κάνει τους Art Brut να γκρινιάζουν;
Συνήθως περίπου 45 λεπτά παίζοντας live.

Μπορείς να περιγράψεις την υπέρτατη εμπειρία παίζοντας live; Ποιο θα έλεγες ότι ήταν το καλύτερο gig σας και γιατί;
Όλα διαφέρουν πολύ μεταξύ τους. Το να παίζεις σε ένα τεράστιο φεστιβάλ και το να παίζεις σε ένα μικρό χώρο είναι υπέροχα, αλλά με εντελώς διαφορετικό τρόπο. Νομίζω ότι προτιμώ τους μικρούς απίθανους χώρους, καθώς είναι πάντα λίγο τρομακτικοί.

Πέρασες την εμφάνισή σας στην Ελλάδα ήταν εκπληκτική. Τι μπορούμε να περιμένουμε φέτος;
Θα είναι πολύ πιο εντυπωσιακή. Θα έχουμε χορευτικά, προβολές και ελέφαντες. Και κάποια στιγμή τα χέρια του Eddie θα πέσουν από το σώμα του, πιθανώς.

Ποια είναι η δυνατότερη αίσθησή σου από την Αθήνα μέχρι τώρα (εκτός από τα ιστορικά εκθέματα);
Περάσαμε τέλεια στην Αθήνα πέρσι. Πήγαμε σε μια καταπιληκτική αγορά, φάγαμε τέλειο φαγητό και βγήκαμε σε ένα καταπιληκτικό bar. Σκοπεύουμε να κάνουμε τα ίδια πράγματα φέτος, αλλά σε μεγαλύτερο βαθμό και καλύτερα. Με περισσότερους ελέφαντες.

Πώς ξεκίνησε το όλο ζήτημα με τις κάλτσες του Eddie;
Πάντα παίζει χωρίς παπούτσια, δεν έχω ιδέα γιατί. Είναι ένα μυστήριο που μάλλον θα πάρει στον τάφο μαζί του. Υποθέτω νιώθει πιο άνετα έτσι.

Σκοπεύετε να φέρετε κάλτσες σαν merchandise αυτή τη φορά;
Το ελπίζω. Σχεδιάζουμε να το κάνουμε εδώ και καιρό, αλλά όλο καθυστερεί. Μπορεί να ξεκινήσω πουλώντας τις κάλτσες του Eddie. Είμαι σίγουρος ότι θα μας φέρουν πολλά λεφτά.

Τι επιφυλάσσει το μέλλον για τους Art Brut;
Περισσότερες περιοδείες, περισσότερα άλμπουμ, περισσότερους ελέφαντες. Περιμένετε και θα δείτε.

www.artbrut.org.uk

DOWN, DOWN, DOWN TO THE UNDERGROUND...!!!

της Νατάσας Χτενά

Ακόμη και έπειτα από πέντε χρόνια και τρεις δίσκους, οι Client παραμένουν ένα συγκρότημα-αίνιγμα, απόμακρες, σαγηνευτικές και, στην πραγματικότητα, μη προσδιορίσιμες. Εμπνευσμένες από το έργο των «ξεπεσμένων καλλιτεχνών» όπως ο Klimt, ο Oscar Wilde και ο Aubrey Beardsley και νιώθοντας μια ιδιαίτερη έλξη για την ανωνυμία και την ανδρογυνία, επέλεξαν μυστηριώδη ψευδώνυμα και μια αισθητική που αντικατοπτρίζει θέματα όπως την πδονοβλεψία, τον αστικό υπόκοσμο και τις σκοτεινές πτυχές της ζωής, για να συνοδεύσουν έναν ήχο που αποτελεί αλληλόκοτα αισθησιακό μίγμα κλασσικής synth-pop, επηρεασμένης από σχήματα όπως οι Joy Division, Human League, Kraftwerk, DAF και Smiths. Η Client B, ιδρυτικό μέλος του σχήματος, μίλησε με το Velvet:

Ποια είναι η πιο πολύτιμη μουσική σου ανάμνηση;

Έχω πολλές αγαπημένες αναμνήσεις με τις Client... συνήθως μια από αυτές τις συναυλίες όπου τα πάντα έχουν συνωμοτήσει εναντίον σου και ο κόσμος είναι απλά τόσο πρόθυμος να σε υποστηρίξει και

νιώθεις ότι ξεπερνάς τα όποια εμπόδια μαζί. Όταν στραμπούληξα τον αστράγαλό μου στη σκηνή στην Αυστρία και λιποθύμησα στη μέση του τραγουδιού (Diary of an 18 year old) –την επόμενη εβδομάδα παίξαμε στη Σουηδία και είχα τον αστράγαλό μου τυλιγμένο σε λευκοπλάστη και χοροπηδούσα πάνω στη σκηνή και το κοινό ήταν τόσο ζεστό και εκδηλωτικό και με ενθάρρυνε τόσο πολύ. Ήταν ειλικρινά πανέμορφα.

Ποιο μέρος σε έχει εμπνεύσει περισσότερο;

Νομίζω ότι το μέρος που με έχει εμπνεύσει όσο κανένα ήταν το εβραϊκό γκέτο της Βαρσοβίας. Η Kate και εγώ πήγαμε για να εκφράσουμε το σεβασμό μας στο κουράγιο και τη γενναιότητα αυτών των ανθρώπων που μάχονται για να επιβιώσουν και να διατηρήσουν τη λογική τους στο πρόσωπο τέτοιας σκληρότητας. Χρησιμοποίησαν τη μουσική και την ποίηση για να εκφράσουν την απογοήτευσή τους και να αποστασιοποιηθούν από τη φρίκη της πραγματικότητας. Ήταν μια εξαιρετικά συγκινητική στιγμή.

«Όλα ξεκίνησαν ένα βράδυ, όταν έμεινα μέχρι αργά ξύπνια με κάποιον φίλο μου. Φορούσα μόνο ένα μεταξωτό τζιν και το σουτιέν μου και από τα μάγουλά μου έτρεχε μάσκαρα. Ξαφνικά με κοίταξε και είπε 'Γαμώτο, είσαι η Edie Sedgwick'. 'Ποια;', ρώτησα. Αργότερα είδα μια φωτογραφία της, και από τότε έχω μαζί της ψύχωση.»

Ποιο είναι το πιο ανήθικο πράγμα που έχεις ακούσει ποτέ για τον εαυτό σου;

Το πιο ανήθικο πράγμα που έχω ακούσει ποτέ για τον εαυτό μου είναι εξαιρετικά απιδαστικό για να το επαναλάβω αλλιώς είχε κάτι να κάνει με μια τουαλέτα τρένου!!!!!!

Ποιες τρεις λέξεις θα χρησιμοποιούσες για να περιγράψεις τον ήχο που δημιουργείτε;

Τρεις λέξεις για να περιγράψω τον ήχο μας... Βρώμικος. Άθικτος. Ηλεκτρονικός.

Πώς ήταν η πρώτη σου εμφάνιση μπροστά σε κάποιο κοινό;

Απόλυτα τρομακτική, στεκούμενη εκεί αναρωτώμενη τι στο καλό κάνω!!!!!!

Ποιος είναι ο πιο όμορφος στίχος που άκουσες ποτέ;

Αχ πολλοί... Ηατρεύω τον Leonard Cohen, οι λέξεις του είναι πανέ-

μορφες και τον Dylan φυσικά, μετά από πολλή περίσκεψη όμως θα πρέπει να είναι ο Morrissey, «last night I dreamt somebody loved me»

Ποιος ή τι σε έχει εμπνεύσει περισσότερο στη ζωή σου;

Νομίζω ότι η μεγαλύτερή μου έμπνευση θα πρέπει να είναι η Madonna. Καθαρή εξυπνάδα και τόλημ.

Πώς νοιώθεις επάνω στη σκηνή;

Η Client B είναι το alter ego μου, κάνει όλα τα πράγματα τα οποία εγώ δε θα τοημούσα ποτέ... όπως το να στέκεται στη σκηνή και να τραγουδάει!!

Υπάρχει κάτι το οποίο μετανιώνεις που δεν κάνεις αυτή τη στιγμή στη ζωή σου;

No regrets όπως τραγουδά ο παλιός καλός Scott Walker!!!

www.client-online.net

HURRAY FOR THE BEAUTIFUL MACHINE...!

της Νατάσας Χτενά

Ο υπολογιστής τους – ή «η πανέμορφη μηχανή» όπως τον αποκαλούν – έχει υπάρξει για τους Το My Boy η μεγαλύτερη έμπνευση, επιτρέποντάς τους να δημιουργούν νέα κομμάτια, φωτογραφίες, βίντεο ή οτιδήποτε άλλο επιθυμούν, για να εκφράσουν το τοιμηρό και καινοτόμο «όραμα του συγκροτήματος», ένα όραμα που φαίνεται να αποτελεί πολύχρωμο, διαστροφικό, ηλεκτροψυχεδελικό φουτουριστικό τοπίο γεμάτο καλώδια, εξωγήινους, κομήτες, ρομπότ, ψηφιακούς δράκους, νεράιδες, κιθάρες, ενισχυτές, ασπηνία αστροσκοπή και, πάνω απ' όλα, τρελά σαγηνευτική ηλεκτρονική μουσική, αισθητικά επηρεασμένη από τον Steven Morrissey, τη μετασύγχρονη ψηφιακή εποχή και την τέχνη του Jean-Luc Godard. Με αφορμή την εμφάνισή τους (Ω, ναι...!) στις 15 Νοεμβρίου στο Gagarin, το Velvet μίλησε με το έτερον ήμισυ αυτού του ασυνήθιστου και αναζωογονητικού electro-pop σχήματος, Jack Snape:

Πώς ακριβώς δημιουργείται η μουσική σας;

Γράφω κάποιο κομμάτι, είτε στο πιάνο ή στη κιθάρα και στη συνέχεια ο Sam το επεξεργάζεται με τον υπολογιστή. Μεγάλο ποσοστό της καινούριας μας μουσικής έχει δημιουργηθεί με αυτή τη μέθοδο.

Μπορείς να κατονομάσεις ορισμένα πράγματα που χαρακτηρίζουν τη δουλειά σας;

Προσπαθούμε να συνδυάσουμε τις παραδοσιακές μεθόδους γραφής με σύγχρονα μουσικά όργανα. Έχουμε το δικό μας ηξεληγόιο όσον αφορά στη δουλειά μας – 'drops', 'chopped up bits' και 'tickers'.

Πώς αισθάνεσαι όταν βρίσκεσαι στη σκηνή;

Είναι σπουδαία όταν καταφέρνουμε το κοινό να χορεύει και να τραγουδάει μαζί μας... το να βλέπεις τέτοια ανταπόκριση είναι καταπληκτικό.

Από όλες σας τις εμφανίσεις, ποια είναι η πιο αξιομνημόνευτη έως αυτή τη στιγμή;

Το μεγαλύτερο κοινό για το οποίο έχουμε ποτέ παίξει ήταν σε ένα φεστιβάλ στο Αμβούργο, περιτριγυρισμένοι από πραγματικά αλλόκοτα βιομηχανικά κτίρια. Αυτό είναι αρκετά αξιομνημόνευτο.

Ποια ήταν η τελευταία μπάντα που είδες live και σε εντυπωσίασε πραγματικά;

Πάει πολύς καιρός από τότε που κάποιο συγκρότημα με εντυπωσίασε παίζοντας ζωντανά. Με εξέπληξε την τελευταία φορά που είδα τους Futureheads. Έχουν τόσα πολλά καλά τραγούδια, και η εμφάνισή

τους ήταν τόσο δυναμική. Απολαμβάνω πραγματικά μόνο συγκροτήματα που διαθέτουν πολλή σπουδαία κομμάτια.

Ποια τρία πράγματα κουβαλάς πάντα μαζί σου όταν βρίσκεσαι σε περιοδεία;

Φόρμες γυμναστικής, ψηφιακό ραδιόφωνο και την ικανότητα να κοιμάμαι όλη μέρα.

Αν είχες το χρόνο, υπάρχει κάτι που θα ήθελες να κάνεις πέρα από μουσική;

Θα τελείωνα τις σπουδές μου πάνω στη Φυσική. Θα ήθελα να κάνω ένα διδακτορικό κάποια στιγμή στη ζωή μου – ο Brian May τα κατάφερε όλα!

Τι μουσική ακούς αυτό τον καιρό;

Hervé, Sinden, Late Of The Pier, The Smiths, MIA

Ποια είναι η καλύτερη θεραπεία σου για hangover;

Πρωινό από μια βρετανική αλυσίδα που ονομάζεται Wetherspoons. Είναι τόσο φθηνή... είναι σαν δημόσια υπηρεσία – είναι πιο γενναϊό-δωρη από την κυβέρνηση!

Τι σε ενθουσιάζει περισσότερο στη ζωή;

Η μουσική, η τηλεόραση και ο κινηματογράφος, που καταφέρνουν να είναι συγχρόνως έξυπνα και να απευθύνονται σε όλους.

Πώς φαντάζεσαι τις τέλειες διακοπές σου;

Κάπου με καταπληκτικά κλιμα και βουνά.

Τι θα έκανες αν μάθαινες ότι σου απομένει μονάχα μία μέρα ζωής;

Κατά πάσα πιθανότητα θα έπαιρνα τ' αμάξι και θα έψαχνα τους φίλους μου παντού και μετά θα πέθαινα μέσα σ' αυτό... τραγωδία!

Τι είναι για σένα παράδεισος;

Εάν δεν ξανακρύωνα ποτέ, θα ήμουν ευτυχισμένος.

Υπάρχει κάτι το οποίο ήλπασαι που δεν κάνεις αυτή τη στιγμή στη ζωή σου;

Φυσικά!

Οι Το My Boy θα εμφανιστούν την Πέμπτη 15 Νοεμβρίου στο Gagarin 205 μαζί με τους Haunted House Party και τους Vat69. Είσοδος: 20€. Doors open: 21:00.

karaoke
is not our
national anthem

MADE OF JAPAN

Onitsuka
Tiger

BASAK SENOVA

NOMAD ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

Η Basak Senova είναι μία από τις πιο δραστήριες προσωπικότητες στο χώρο των νέων μέσων της Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Είναι επιμελήτρια, συγγραφέας και designer με βάση της την Κωνσταντινούπολη. Είναι ένα από τα ιδρυτικά μέλη του κέντρου νέων μέσων NOMAD και του φεστιβάλ ήχου ctrl_alt_del. Με αφορμή το τελευταίο τη συναντήσαμε για να μας μιλήσει για την εμπειρία της στο χώρο.

της Δάφνης Δραγώνα

Το ctrl_alt_del είναι ένα διετές διεθνές φεστιβάλ sound-art που βρίσκεται φέτος στην 3η διοργάνωσή του. Ποιοι είναι οι στόχοι σας και τι το διαφοροποιεί από άλλα φεστιβάλ;

Ως NOMAD βλέπουμε το ctrl_alt_del σαν ένα project μακροχρόνιο που επιδιώκει να διαμορφώσει το κατάλληλο έδαφος για τη νέα ανερχόμενη σκηνή sound-art της Τουρκίας. Για το λόγο αυτό, προσκαλούμε καλλιτέχνες να ασχοληθούν με θέματα που έχουν κοινωνικό, πολιτικό και ιδεολογικό περιεχόμενο σε τοπική και παγκόσμια βάση και τα οποία θα μπορούσαν να διερευνηθούν μέσα από το φακό της ψηφιακής τέχνης και της τεχνολογίας και ειδικά της sound-art. Το φεστιβάλ ξεκίνησε το 2003 σε συνεργασία με δύο ολλανδικά ινστιτούτα. Από τότε έχει μεγαλώσει αρκετά κι έχει καταφέρει να έχει μια διεθνή απήχηση, δίνοντας όμως πάντα ιδιαίτερη βάση στην τοπική σκηνή. Για το 2007 – 8 αποφασίσαμε να σκορπίσουμε τις εκδηλώσεις σε ένα διάστημα 8 μηνών από τον Οκτώβριο μέχρι τον Απρίλιο, παρουσιάζοντας σε ανοιχτούς και κλειστούς χώρους performances, εργαστήρια και παρουσιάσεις σε συνεργασία με πανεπιστήμια και σχολές της πόλης.

Πώς λειτουργεί το Nomad και σε τι επικεντρώνεται κυρίως το πρόγραμμα των δραστηριοτήτων σας;

Το NOMAD ιδρύθηκε το 2002 σαν ανεξάρτητη πρωτοβουλία και κατοχυρώθηκε σαν φορέας το 2006. Στόχος του είναι η παραγωγή και ο πειραματισμός με νέες τάσεις στην ψηφιακή τέχνη, οι οποίες εισάγουν και χρησιμοποιούν νέες πρακτικές από διαφορετικούς χώρους και ειδικότητες. Ο πυρήνας της ομάδας αποτελείται από designers, προγραμματιστές, αρχιτέκτονες, επιμελητές και συγγραφείς. Η υποδομή μας σε τεχνικό και θεωρητικό επίπεδο στόχο έχει κυρίως να παράσχει το έδαφος για συνεργασίες μεταξύ των καλλιτεχνών. Ένα θέμα με το οποίο κυρίως ασχολούμαστε και στο οποίο επανερχόμαστε είναι αυτό του ελέγχου, γιατί μας ενδιαφέρουν τα interfaces των μηχανισμών ελέγχου, οι χρήσεις τους, οι συνέπειές τους, αλλά και οι μηχανισμοί

αντίδρασης που μπορούν να αναπτυχθούν για τις ζωές μας. Αντιλαμβάνομαστε κάθε δυσκολία σαν πρόκληση και προσπαθούμε να εξετάζουμε κρίσιμα ζητήματα μέσω καλλιτεχνικών και πολιτιστικών παραγωγών.

Βρίσκεσαι στο χώρο των νέων μέσων αρκετά χρόνια ήδη. Η βάση σου είναι η Κωνσταντινούπολη, αλλά έχεις δραστηριοποιηθεί και στην Ολλανδία και στα Βαλκάνια. Θα έλεγες ότι η σκηνή της νοτιοανατολικής Ευρώπης έχει κάποια κοινά χαρακτηριστικά με τη δυτική σκηνή νέων μέσων;

Υπάρχουν σίγουρα κάποιες διαφορές. Στη ΝΑ Ευρώπη βρισκόμαστε αντιμέτωποι με αντίστοιχες τοπικές πραγματικότητες, οπότε θα μπορούσε να θεωρηθεί ευκολότερο να αναπτυχθεί ένα project με βάση τις κοινές αυτές εμπειρίες. Παρολαυτά δεν πιστεύω στη διαμόρφωση και ύπαρξη μίας ομοιογενούς ταυτότητας για όλους. Κάθε οντότητα έχει τις δικές της εμπειρίες που δεν ανταποκρίνονται απαραίτητα σε αυτές των άλλων. Οι διαφορές μεταξύ των δύο γεωγραφικών ζωνών πάντως περιγράφονται καλά από το μεγάλο χάσμα που υπάρχει ανάμεσα στα καλά επιχορηγούμενα δυτικά ερευνητικά projects και τα low budget projects της περιοχής μας, των οποίων η παραγωγή βασίζεται σε μια λογική παραγωγής DIY ως προς τη σκέψη, αλλά και την επεξεργασία.

Ποιες θα έλεγες ότι είναι οι στρατηγικές που μπορούν να ενδυναμώσουν τους καλλιτέχνες που δουλεύουν στην περιοχή αυτή;

Πιστεύουμε ότι τα ισχυρά δίκτυα μπορούν στο χώρο του ψηφιακού πολιτισμού να φέρουν πάντα ορατά και αντιληπτά αποτελέσματα. Η ψηφιακή πολιτιστική και καλλιτεχνική παραγωγή βασίζεται σε μια δυνατή κριτική σκέψη, η οποία μπορεί να εναντιωθεί στις τρέχουσες ισχυρές δυτικές δομές εξουσίας.

Fashion Beyond Clothing SHOP

IT'S SHOW TIME, BABY!

του Μηνά Μννατσά

Η Ελληνική Εβδομάδα Μόδας ιδρύθηκε μαζί με το Σύλλογο Ελλήνων σχεδιαστών προκειμένου η ελληνική υψηλή αλλιό και μαζική μόδα να μπορεί να αποκτήσει καλύτερη δομή και υπόσταση. Μέχρι τότε, υπήρχαν κάποιοι Έλληνες σχεδιαστές που λειτουργούσαν αυτόνομα και απευθύνονταν στο πελατολόγιο που ο καθένας ξεχωριστά εκφράζει. Παράλληλα υπήρχαν και εταιρείες – βιοτεχνίες ρούχων που λιγότερο ή περισσότερο οργανωμένα έκαναν χονδρική και λιανική πώληση εγχώρια και σε μικρό, αλλιό όχι ασήμαντο, βαθμό σε κάποιες βαλκανικές χώρες. Τα τελευταία τρία χρόνια, με τον νέο θεσμό, η ελληνική μόδα προβάλλεται σε ξένα δίκτυα και στο διεθνή τύπο πολύ περισσότερο. Με εξαίρεση τους σχεδιαστές Γιώργο Ελευθεριάδη και Ορσαλία Παρθένη, έχει ακόμα πολύ δρόμο

να διανύσει προκειμένου να απολαύσει ουσιαστικής καταξίωσης και εμπορικής εξέλιξης εκτός συνόρων, ωστόσο σαν προσπάθεια στηριζόμενη και από την ελληνική πολιτεία οδηγεί αργά αλλιό σταθερά την εγχώρια βιομηχανία ρούχου μπροστά. Ταυτόχρονα προβάλλει και αναδεικνύει κάποια πολύ σημαντικά νέα ταλέντα. Κρατήστε το ήδη γνωστό όνομα Filip Motwary (φώτο). Ο δημιουργός με θητεία στα ateliers των John Galliano και Lanvin δουλεύει και παρουσιάζει τη δουλειά του μαζί με τη Μαρία Μάστορη και έχει αναμφίβολα πολύ λαμπρό μέλλον (επισκεφτείτε οπωσδήποτε το www.filepmotwary.blog.com). Σε αντίθεση με άλλες χώρες της κεντρικής Ευρώπης που έχουν εμπειρία δεκαετιών, η Γερμανία δεν είχε μέχρι πρόσφατα δικό της οργανωμένο fashion week. Φυσικά οι Γερμανοί φρόντισαν να πραγ-

ματοποιούν άλλες διοργανώσεις εμπορικού περιεχομένου όπως το "Fur & Fashion Trend Show" στη Φρανκφούρτη και το Body Look στο Ντίσελντορφ, οι οποίες όμως δεν είχαν αμιγώς γερμανικό χαρακτήρα και προσανατολισμό.

Η εταιρία Mercedes-Benz μετά το Los Angeles και το Miami διοργανώνει και χορηγεί από πέρυσι στο Βερολίνο το "Mercedes-Benz EuroFashion" με σκοπό την καθιέρωση της πρωτεύουσας της Γερμανίας σαν μία από τις μητροπόλεις της μόδας, προβάλλοντας ταυτόχρονα την υπόστασή της σαν μια φρέσκια εναλλακτική πρόταση στην αστραφετή μόδα που εκπροσωπεί το Παρίσι, το Μιλάνο και η Νέα Υόρκη.

Μέσα σε παρόμοια πλαίσια, γεννήθηκε και η Berliner Klamotten. Έχοντας ξεκινήσει σαν ένα come-and-go shop στο τέλος του 2004, σήμερα αποτελεί το σημαντικότερο δημιουργικό γερμανικό δίκτυο, που αφορά στο σχέδιο μόδας, τη μουσική και τα οπτικά μέσα. Όσον αφορά στο τμήμα της μόδας, η Berliner Klamotten δίνει τη δυνατότητα κάθε σεζόν σε 40 από τους 141 νέους σχεδιαστές που τη στελεχώνουν να πωλούν κάποιες δημιουργίες τους στο κατάστημα που μετά από περιπλάνηση σε διάφορα σημεία του Βερολίνου λειτουργεί στην στοά του Hackescher Markt της πόλης. Το συγκεκριμένο κατάστημα συγκαταλέγεται αυτή τη στιγμή στη λίστα των δέκα καλύτερων καταστημάτων μόδας στον κόσμο. Από το 2008 το ίδιο θα γίνεται για τους δημιουργούς και σε πολλά άλλα come-and-go shops που βρίσκονται ήδη στα σκαριά σε διάφορες πόλεις του κόσμου. Επιπλέον, τους δίνεται η δυνατότητα να συμμετέχουν σε διεθνείς εκθέσεις, όπως η Bread & Butter. Σημαντική είναι ακόμα η δυνατότητα διαδικτυακής προβολής της δουλειάς τους από ένα

κοινό βήμα.

Μέσα στα πλαίσια της Εβδομάδας Γερμανικού Πολιτισμού στην Αθήνα, η Berliner Klamotten θα συμμετάσχει από τις 9 έως τις 18 Νοεμβρίου στο "Berlinvision" στο Ζάππειο. Λίγες μόνο μέρες πριν την έναρξη της ελληνικής εβδομάδας μόδας στον ίδιο χώρο, η Berliner Klamotten θα παρουσιάσει ένα show που θα δώσει έμφαση στη γερμανική υψηλή μόδα. Πέρα από την επίδειξη αυτή που θα περιλαμβάνει πολλές εικαστικές παρεμβάσεις, θα στηθεί και ένα showroom όπου θα πωλούνται ρούχα και αξεσουάρ. Σε αυτό θα πραγματοποιηθεί ένα video installation από μια ομάδα νέων καλλιτεχνών που ονομάζεται Visomat.

WeekMajaco και Franzius είναι δύο από τα brands που θα παρουσιάσουν τις δημιουργίες τους στο Ζάππειο. Είναι ουσιαστικά δύο μικρές εταιρίες που παράγουν γυναικεία basic ρούχα σε γραμμές που δεν αγκαλιάζουν το σώμα, αλλιό επενδύουν περισσότερο στο χωρίς ακρότητες ενδιαφέρον κεντροευρωπαϊκό μαζικό design.

Η Van Reimersdahl είναι μια άλλη εταιρία που θα προβάλλει τη δουλειά της στην Ελλάδα. Έχει έναν πιο artistic προσανατολισμό, ο οποίος όμως είναι σχετικά limited, περιοριζόμενος σε pop art στοιχεία πάνω σε μπλουζές, παντελόνια και αξεσουάρ.

Η Esther Perbandt είναι μια δημιουργός που «παίζει» με τα σχήματα, με την ανάμιξη ανδρικών και γυναικείων στοιχείων στα ρούχα και θα παρουσιάσει στο ελληνικό κοινό μια κατάμαυρη συλλογή, πραγματικά πολύ ενδιαφέρουσα στο μεγαλύτερο μέρος της, η οποία ήδη πωλείται εκτός από τη Γερμανία και στη Γαλλία, την Ιαπωνία και τον Καναδά. Η πιο επιμελημένη, πλήρης και ενδιαφέρουσα συλλογή που θα φιλοξενηθεί στην Αθήνα ακούει

στο όνομα Sarah Heartbro. Πολύ έξυπνες και sexy γραμμές, παιχνίδι με νέα υφάσματα και επιλογή χρωμάτων σε πολύ ενδιαφέρουσες αποχρώσεις, είναι τα κύρια χαρακτηριστικά μιας δημιουργού που έχει προσελκύσει το ενδιαφέρον μεγάλης μερίδας του γερμανικού τύπου και θεωρείται πολύ ανερχόμενη.

Τα ρούχα C-needon, lo berlin και Butterfly Soulflier, είναι ακόμα μερικές από τις εταιρίες που διακινούνται διεθνώς μέσω του δικτύου της Berliner Klamotten. Προϊόντα όμως από τα συγκεκριμένα brands μπορείτε να βρείτε στο κατάστημα Catalogue, στην οδό Δημοκρίτου 24 στο Κολωνάκι όπου πωλούνται ήδη εδώ και αρκετές σεζόν. Επίσης, για όσους το επιθυμούν, δίνεται πλέον και η δυνατότητα του online shopping στην ιστοσελίδα www.berlinerklamotten.de.

Για όσους ενδιαφέρονται, πραγματοποιείται ακόμα μία έκθεση μόδας 1, 2 και 3 Δεκεμβρίου στο MEC Παιανίας. Εισαγωγείς, καθώς και εγχώριοι κατασκευαστές έτοιμου ενδύματος, θα εκθέσουν τα προϊόντα ανδρικού, γυναικείου, casual, unisex και αθλητικού ρούχου και αξεσουάρ, σε μια διοργάνωση με τίτλο "Arena, All About Fashion".

Τηλέφωνο επικοινωνίας 210 8661541.

size./28

VIEW

*I like your point of view,
which gives a fresh look to familiar sight.*

*words/illustration: Asako Masunouchi
(www.asako-masunouchi.com)*

jeans - Wesc, Prime Timers,
μπλούζα - Nautica,
πανούτσι - Timberland

παντελόνι - Freesoul, Prime Timers
μπλούζα - Michiko Koshino, Shop & Trade
πανούτσι - Poetic Licence, Master

CENTRAL HAIR COMPANY

Ρήγα Παλαμίδου 3, Ψυρρή
Τ: 210-3245556, 210-3214319

Ένα σύγχρονο κομμωτήριο δρόμου που δέχεται όλους εσάς, υποψιάζοντάς σας ότι κάτι διαφορετικό συμβαίνει.

Χάρη στο Central Hair Company υπάρχουν πια talking heads που μιλούν... ελληνικά. Που γνωρίζουν και αναγνωρίζουν τα fashion trends, τα ζουν, τα απολαμβάνουν και τα νιώθουν δικά τους. Θα μπορούσε να βρίσκεται στο Λονδίνο, στο Μιλάνο, στη Νέα Υόρκη, σε οποιαδήποτε από τις μητροπόλεις του σύγχρονου στυλ. Όλο το προσωπικό του Central Hair Company είναι εκπαιδευμένο στη Vidal Sassoon στο Λονδίνο, ενώ κανένα από τα προϊόντα περιποίησης μαλλιών που χρησιμοποιεί δεν είναι δοκιμασμένο σε ζώα.

Ωράριο λειτουργίας:

Τρ. 14.00 - 22.00, Τετ. 12.00 - 20.00

Πέμ. 10.00 - 18.00, Παρ. 10.00 - 20.00,

Σάβ. 9.00 - 17.00

SALERO

Βαλτετσίου 51, Εξάρχεια,
Τ: 210-3813358

Με ισπανικές επιρροές στη γεύση, αλλή και σε εικαστικό επίπεδο, το Salero έχει αποστολή να «νοστιμίσει» την καρδιά της πόλης. Το όνομά του σημαίνει «αθλατιέρα», αλλή και «γευστικό», οπότε μπορείς να φανταστείς τι σε περιμένει. Τα ισπανόφωνα tapas αποτελούν σημαντικό κομμάτι του menu, η ατομική paella με θαλασσινά, κοτόπουλο και σασφράν και οι σκορδάτες γαρίδες είναι μόνο η αρχή. Γιατί στο Salero δεν θα μείνεις στην Ισπανία σε γευστικό επίπεδο, θα ταξιδέψεις και στη Μεσόγειο, με ρολά γαλοπούλας γεμισμένα με ανθότυρο και μυρωδικά, αλλή θα πας και ακόμα πιο μακριά, στην Ινδία, για να δοκιμάσεις τραγανά μυρωδάτα samosas γεμισμένα με γαρίδες και λαχανικά σερβιρισμένα με γιαούρτι και δυόσμο. All day διάθεση και νορμάλ τιμές, σε ένα friendly περιβάλλον που θα γίνει το στέκι σου.

PAIRIDAEZA

Παρνασσού 3, Πλατεία Καρύτση
T: 210-3210233

Στο ιστορικό κέντρο της Αθήνας, σε ένα πανέμορφο νεοκλασικό (στο ισόγειο του Φιλολογικού κέντρου Παρνασσός), στεγάζεται το café-bar Pairidaeza. Κλησικό παρεϊστικό στέκι, ανοιχτό από το πρωί έως αργά το βράδυ. Με προσεγμένη διακόσμηση που παραπέμπει στη δεκαετία του '40 και ένα από τα πιο hot πατάρια της πόλης, εκπέμπει μια cosmopolitan ατμόσφαιρα με κοινό όλων των ηλικιών. Fusion κουζίνα με υπέροχες σαλάτες, απίθανες μπρουσκέτες και διαφορετικά πιάτα ημέρας. Με lounge ήχους από γνωστούς DJs και ανεβασμένες groovy καταστάσεις τα Σαββατοκύριακα, το Pairidaeza αποτελεί must για τις επιλογές σας. Κυριακές στα decks ο DJ Lo-Fi. Παρασκευές DJ Bitsikas και τις υπόλοιπες μέρες εναλλάσσονται οι DJs Spyros D, Beautiful, Xaris, Pantellito, Jason (Εν Λευκώ), Dr.Blind, ενώ δεν λείπουν και οι guests.

YOGA BALA

Ρήγα Παλαμίδου 5-7, Ψυρρή
T: 210-3311335

Δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως απλώς ένα ακόμη παραδοσιακό ινδικό εστιατόριο, αφού ούτε το ντεκόρ, αλλιώς ούτε και η κουζίνα του παραπέμπουν σε κάτι τέτοιο. Στο εστιατόριο οι γεύσεις είναι εμπνευσμένες από την κουζίνα Morghul, εστιάζοντας στον φούρνο tandoori. Επίσης σημαντικό κομμάτι του menu καταλαμβάνει η τάση που συνοψίζεται στη φιλοσοφία "east meets west". Ενδεικτικά αναφέρουμε τα burgers με chutney ντομάτας και ψαρονέφρι γεμιστό με σέσκουλο και tamarind. Στο ισόγειο τα πράγματα αλλιάζουν και το πάρτυ καλά κρατεί... Οι δραστηριότητες της ομάδας OUTRO συνεχίζονται για τέταρτη συνεχόμενη χρονιά. Η συνταγή εμπεριέχει καλή μουσική και υπερενημερωμένο cocktail bar στον ανακαινισμένο χώρο του Yoga Bala. Highlight οι δυνατές συνεργασίες με Έλληνες DJs και παραγωγούς όπως οι Black Athena, Chevy & Alexees, Moxie Paul, Blend κ.ά.

Είδα (για πρώτη φορά, γεγονός που ισοδυναμεί με βαριά αμαρτία στον χώρο της υστερικής, βουλημικής σχεδόν ανάγκης για ενημέρωση στον οποίο δουλεύω), το πέμπτο frieze art fair: το πιο hip από τα διεθνώς καθιερωμένα art fairs. Στο «σπίτι των έξοχων απολαύσεων» ("The house of

ανάγκης και απόλαυσης, που προκαλούσαν τα περιοδεύοντα freak shows του περασμένου αιώνα. Την εβδομάδα που το Λονδίνο γινόταν το κέντρο της σύγχρονης τέχνης με εκθέσεις, happenings και fairs παράλληλα των fairs, η Tracey Emin έγραφε, βαριεστημένα, στη στήλη της στον Independent

απομυθοποιημένα, όπως τα αντικείμενα στα shops in shop των πολυκαταστημάτων, είναι λίγα εκείνα που τελικά συγκρατεί κανείς. Στο frieze ήταν ο αυτοσαρκασμός και η λεητή ειρωνείας που η τέχνη επιτρέπει στον εαυτό της, το βρετανικό φλέγμα σε tea time με σαμπάνια και κατανόηση.

Ξέρω αν τα projects αυτά πέτυχαν «να ρίξουν άμμο στην βαζελίνη της εμπορικής τέχνης», όπως δήλωσε ο επιμελητής τους, Neville Wakefield, αλλά νομίζω ξφτισξαν την αυλαία για όσα γενικότερα διαδραματίστηκαν. Τα γιγάντια poster του τύπου των τσίρκων και πανηγυριών του 19ου αιώνα που η Janice Kerbel είχε σπείρει στους τοίχους του fair, μνημονεύοντας ένα φανταστικό cast από εξωφρενικούς carnivalesque ήρωες, ο κλασικός Άγγλος χωροφύλακας που ενίοτε και εν τω μέσω της έκθεσης έκανε ασκήσεις yoga – έργο του Gianni Motti για την αμφίβολη έννοια της ασφάλειας, η πρόσκληση της Lara Favaretto στη βασίλισσα να επισκεφθεί το fair και η έγγραφη, ευγενική άρνηση του Παλατιού ως επιτομή του θεάματος της απουσίας, η χειροποίητη πορτοκαλί Dodge Challenger -φετίχ του 1970- που με όλα της τα εξαρτήματα (συν την μισόγυμνη σέξυ/trash κοπέλα) γύριζε σε ένα βάθρο στο κέντρο του fair χάρη στην ευγενική παραχώρηση του Richard Prince, η άσκοπη «σιγή του ενός

Την εβδομάδα που το Λονδίνο γινόταν το κέντρο της σύγχρονης τέχνης με εκθέσεις και happenings, η Tracey Emin έγραφε, βαριεστημένα, στη στήλη της στον Independent (12/10) για τη βόλτα της στο frieze: «... εκατομμύρια γκαλερί, εκατομμύρια άνθρωποι, εκατομμύρια συλλέκτες, τόνοι από τέχνη...αλλά τα κατάφερα».

magnificent delights"), όπως ονόμαζε το fair ο πρωτότυπος έντυπος «οδηγός για νέους ανθρώπους» (!), το θέμα ήταν το θέμα και ο τρόπος να δεις το θέμα. Χωρίς ωστόσο την ιδεολογική αιχμή ενός Debord ή την αισιόδοξη φλαγνεία της pop. Περισσότερο με τις ψυχαναλυτικές αποχρώσεις της αναφοράς στα συναισθήματα δέους και ντροπής,

(12/10) για τη βόλτα της στο frieze: «... εκατομμύρια γκαλερί, εκατομμύρια άνθρωποι, εκατομμύρια συλλέκτες, τόνοι από τέχνη... αλλά τα κατάφερα».

Αν εξαιρέσει κανείς την αόριστη μελαγχολία που σου αφήνει το γεγονός ότι, εκ των πραγμάτων, σε ένα fair βλέπεις τα έργα στοιβαγμένα, γυμνά από την αύρα του ειδικού χώρου που τους πρέπει,

Εκεί που τις προηγούμενες χρονιές την παράσταση στο frieze έκλεβαν, όπως διαβάζω, με τον εξωφρενικό όγκο ή το περίπλοκο σκεπτικό τους, τα παράλληλα projects, εφέτος αυτά έμοιαζε να συνοψίζουν, εύστοχα και επιγραμματικά, τα άκρα της έννοιας του θεάματος (άυλου και υλικού) που φαίνεται να ορίζουν τη σύγχρονη τέχνη και τις εκδηλώσεις της. Δεν

Hoi Polloi

της Νάντιας Αργυροπούλου

λεπού» στην οποία καλούσε από τα μεγάφωνα το έργο του Chris Martin και στην οποία αφηρημένα υπάκουε το ανθρωπομάνι, η απολαυστική performance του Mario García Torres, που έβγαλε λόγο ως ο ηθοποιός που προσελήφθη για να υποδυθεί τον μυθικό faux σεναριογράφο Allen Smithee που με την σειρά του έδινε διάλεξη εκ μέρους του ίδιου του Torres, η σκηνή από χαρτόκουτα, ένα ρομπότ και αποσπάσματα από stand up comedies που συνθέτετε ανάμεσα σε άλλα το εξαιρετικό curatorial του Frankfurter Kunstverein με θέμα το χιούμορ ως πολιτική γλώσσα και τη χρήση της slapstick τεχνικής στην τέχνη: όλα τα παραπάνω, αλλά και άλλα ανάλογα, πέτυχαν νομίζω να σκιαγραφήσουν μια τάση: την κατάρρευση (και όχι την αναγωγή) της πραγματικότητας στο φανταστικό, την αμφισβήτηση της εξουσίας, της προέλευσης και της αυθεντικότητας της τέχνης που μας περιβάλλει. Τα όσα συνέβησαν και παρουσιάστηκαν στα stand των γκαλερί επέτειαν την αίσθηση αυτή:

Απέναντι από τη νέον επιγραφή I Do Not Own 4'33", του Pierre Huyghe στην γκαλερί της Marion Goodman, οι αδελφοί Jake και Dinos Chapman ζωγράφιζαν πάνω στην εικόνα της βασίλισσας στα αγγλικά εικοσάβια, που κρατούσαν συλλέκτες και τεχνοκριτικοί σε μια ουρά τρώγης και πλέον αναμονής μπροστά στο stand της White Cube. Ακριβώς δίπλα ο Rob Pruitt έστηνε στον χώρο της νεοϋορκέζικης Gavin Brown ένα άναρχο παζάρι από μικροαντικείμενα που παραχώρησαν οι διάσημοι καλλιτέχνες φίλοι του και φωτογραφιζόταν με επισκέπτες, ντυμένος panda, από την Sam Taylor Wood, αντί του ευτελούς ποσού των 200 λιρών (!). Η Tate αγόραζε την καταπληκτική εγκατάσταση – κινητό σπίτι – κουτί του Pawel Althamer που έγινε για να φιλοξενήσει τις αναμνήσεις του και κυρίως έργα άλλων φίλων του Πολωνών καλλιτεχνών

(Sasnal, Ziolkowski, Sosnowska κ.ά.). Η γκαλερί Jablonka αφιέρωνε το μεγαλύτερο μέρος του χώρου της στον Κατακλυσμό (Le Déluge), μια σκηνοθετημένη φωτογραφία επικών διαστάσεων και ατμόσφαιρας Αποκάλυψης του David LaChapelle, η οποία συγκέντρωνε, σε μια σύνθεση στα πρότυπα της Φρεγάτας Μέδουσας του Ζερικό, τύπους ανθρώπων σε ένα ναυάγιο/όργιο φετιχιστικής (Gucci) υπερβολής και διαλυμένων χιλιδής. Ο πρώην chief designer του Dior Homme, Hedi Slimane σχεδίασε το stand της γκαλερί Almine Rech ως μια εγκατάσταση με τίτλο Rock Show Super Star και κεντρικό κομμάτι τον (κομμένο) λαιμό της Gibson του Pete Doherty.

Εκτός frieze, σε μια πόλη που ανάσαινε curatorials, το χειρότερο με διαφορά, αν και με μερικά σπάνια και ενδιαφέροντα έργα (όπως τα «ευρήματα» του περίφημου Kinsey report), ήταν της έκθεσης Seduced. Art & Sex from Antiquity to Now, στην Barbican art gallery (επιμ: M. Wallace, M. Kemp, J. Bernstein). Το σεξ (και ο θάνατος) απεδείχθη για άλλη μια φορά ότι είναι ό,τι πιο κοινό και ό,τι πιο δύσκολο μπορεί να χειριστεί επιμελητής και συγγραφέας στον κόσμο.

Μερικά από τα καλύτερα: Η αναδρομική της Louise Bourgeois στην Tate Modern, ήταν ένα μάθημα πνεύματος και πάθους με bonus την εξαιρετική ευκαιρία να δει κανείς τα τρομερά έργα-κελιά της γυναίκας που δημιουργεί ακόμη σαν σαμάνος. Έναν όροφο πιο κάτω, στο πάτωμα της Tourbine Hall, το Shíbbolēth, το οξύμα-μαμούθ της Doris Salcedo, εμπνευσμένο από μια λέξη-όριο, έχει ήδη δημιουργήσει "crack addicts", ανθρώπους που το επισκέπτονται τακτικά και εναποθέτουν εκεί ευχές όπως στις οχιμές του τείχους των δακρύων στα Ιεροσόλυμα. Η ταλισμανική νέα εγκατάσταση του Urs Fischer στη Sadie Coles με το γλυπτό του χώρου ενός

τάφου (;) στην υπέργεια και υπόγεια διάστασή του. Η εξαιρετική νέα δουλειά της Χριστιάνας Σούλου (σε άλλο χώρο της ίδιας γκαλερί), με φιγούρες που μετεωρίζονται, φαινομενικά εύθραυστες και στην πραγματικότητα αδυσώπντες, καθώς αρνούνται την ολοκλήρωση, την καταγωγή και τη βέβαιη ματιά και δοξολογούν τη μεταστοιχείωση και τη νύξη, την πιο λεπταίστητη διαφορετικότητα στην πιο στοιχειώδη ομοιότητα. «Βλέπουμε περισσότερη διαφορά στην ομοιότητα από ό,τι στα πράγματα που ονομάζουμε διαφορετικά», λέει η Σούλου στην πολύ ενδιαφέρουσα συνέντευξη-συζήτησή της με τον θεωρητικό και επιμελητή Hans Ulrich Obrist για το περιοδικό Contemporary (τ.94). Και μιας και ο λόγος για περιοδικά και καλλιτέχνες, σε μια πόλη που έβριθε και από τα δύο, ένα από τα μάλιστα ελληνικά, ήταν το αφιέρωμα του περιοδικού Flash Art στη σύγχρονη εικαστική Ελλάδα στο τεύχος Οκτωβρίου που κυκλοφόρησε τις ημέρες του fair. Αν εξαιρέσει κανείς τα δύο άρθρα που σύστηναν ενδεικτικά καλλιτέχνες, φορείς και πρόσωπα, το κυρίως άρθρο της Κατερίνας Γρέγου που σήκωνε το βάρος του αφιερώματος, με τίτλο "Hellenic Contemporary. The modern identity of Greek Art" μόνο με δύο τρόπους μπορεί να αξιοποιηθεί:

Είτε ως αυτοκριτική: μιας και η ελαφρά σχιζοφρενής, χωρίς αξιόλογα χαρακτηριστικά και σοβαρή πιθανότητα εξέλιξης κατάσταση που η συγγραφέας του κειμένου παρουσιάζει, είναι με ένα τρόπο και δικό της έργο. Υπήρξε άλλωστε επιμελήτρια, κριτικός και διευθύντρια του Ιδρύματος ΔΕΣΤΕ στην, κατ'εκτίμησή της, πιο δυναμική και εξωστρεφή εποχή του Ιδρύματος, εποχή που άλλωστε διαμορφωνόταν το σύγχρονο πρόσωπο των εικαστικών στη χώρα μας και η σφαιρότερη στροφή του προς τα έξω. Είτε ως μια μάλιστα βιαστική

και ελαφρώς παρωχημένη από πλευράς ενάργειας πληροφοριών αξιολόγηση, γραμμένη για εγχώρια (ελληνική) κατανόηση και όχι για την αντικειμενική και σφαιρική ενημέρωση του ξένου κοινού, που για πρώτη φορά έχει στραφεί με κάποιο πιο στοχευμένο ενδιαφέρον στα καθ' ημάς. Αν ισχύσει η πρώτη εκδοχή, το κείμενο είναι μάλιστα υπερβολικά αυστηρό.

Αν ισχύσει η δεύτερη, υπερβολικά συναισθηματικό για μια έμπειρη κριτικό και ατυχές για το συγκεκριμένο ειδικό περιοδικό. Ακόμα κι αν αγνοήσει κανείς ανακρίβειες ή περιοριστικές αναφορές (η αποδυναμωμένη πια δράση του ΔΕΣΤΕ, η έλλειψη συνεργασίας μεταξύ καλλιτεχνών, η απουσία κριτικού λόγου ή πολιτικής τέχνης στην Ελλάδα, η αναφορά σε Έλληνες καλλιτέχνες με διεθνή προοπτική) που μπορεί να οφείλονται στην απουσία της συντάκτριας του κειμένου από την Ελλάδα, τις ζυμώσεις και τους χώρους όπου τα πράγματα συμβαίνουν τώρα, δεν μπορεί να μην παρατηρήσει τη μάλιστα ανόρεκτη αναφορά στις διοργανώσεις που οδήγησαν σε αφιερώματα όπως αυτό του Flash Art (π.χ. οι δύο Μπιενάλε, η δράση γκαλερί και θεωρητικών κλη).

Έτσι, τα όσα σωστά, και είναι αρκετά και σοβαρά, επισημαίνονται για τις κακοδαιμονίες της ελληνικής περίπτωσης χάνουν το δικό τους σε ένα κείμενο με ύφος διδακτικό για τους hoι πολλοί που ασχολούνται με την τέχνη στην Ελλάδα και πολλές κοινοτοπίες ευχολογικού περιεχομένου (when public interest...when we are able to talk....when artists can... κλη). Συμπέρασμα: Πιθανώς όταν περιοδικά σαν αυτό ζητούν από τους συνεργάτες τους κείμενα σαν αυτά, είναι καλύτερο να τσοντάρουμε όλοι μας για να φιλοξενηθεί ένας ξένος κριτικός ή δημοσιογράφος στην Ελλάδα, με απεριόριστη πρόσβαση στα πάντα, μιας και το θέμα αφορά, απεριόριστα, όλους μας.

TENDERLOIN & ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΖΑΝΝΗΣ “DOOMED BY FANTASY”

The Breeder Projects

Η γκαλερί The Breeder παρουσιάζει την ατομική έκθεση του Αλέξανδρου Τζαννή, καθώς και μια ομαδική έκθεση στον χώρο της στο Μεταξουργείο, στα πλαίσια του ReMap KM. Συμμετέχουν οι καλλιτέχνες: Αθανάσιος Αργινάνης, b, Marc Bijl, Ελένη Χριστοδούλου, Matt Connors, Στέλιος Φαϊτάκης, Βάσω Γκαβαϊσέ, Διονύσιος Καβαλλιεράτος, Παναγιώτης Λουκάς, Ειρήνη Μίγα, Ηλίας Παναηλιάκης.

Tenderloin

20 Οκτωβρίου - 24 Νοεμβρίου
Λεωνίδου 11, Μεταξουργείο

Αλέξανδρος Τζαννής

25 Οκτωβρίου - 24 Νοεμβρίου
Ευμορφοπούλου 6, Ψυρρή
Τ/Φ: 210 3317 527
gallery@thebreedersystem.com
www.thebreedersystem.com

STRONGHOLD Loraini Alimantiri • gazonrouge

Η γκαλερί LORAINI ALIMANTIRI • gazonrouge παρουσιάζει μια ομαδική έκθεση με νέα έργα συνεργατών της στο project space που διατηρεί στο Μεταξουργείο στα πλαίσια του ReMap KM. Ο καθένας από τους συμμετέχοντες καλλιτέχνες χρησιμοποιεί το προσωπικό του εικαστικό λεξιλόγιο για να δημιουργήσει το δικό του φρούριο (stronghold), μέσα στο οποίο θωρακίζει τον εαυτό του, παρατηρώντας ό,τι έχει αποκλειστεί εκτός των ορίων και αποτιμώντας τη θέα. Συμμετέχουν οι Ροσίνια Μπαλτατζή, Αναστασία Δούκα, Ζωή Γαϊτανίδου, Ελένη Καμμά, Νίκος Καναρέλης, Lucas Lenglet, Ryan McLaughlin, Γιώργος Σαπουντζής και Διαμαντής Σωτηρόπουλος.

20 Οκτωβρίου - 24 Νοεμβρίου
Κεραμεικού 51, 1ος όροφος, Μεταξουργείο,
Τ: 210 5248 077, F: 210 5227 711,
info@gazonrouge.com, www.gazonrouge.com
Πέμ.- Παρ. 17.00 - 21.00,
Σάβ. - Κυρ. 14.00 - 21.00

KARAOKE POETRY BAR 417

Η ομάδα Intothepill.net, με την υποστήριξη της 1ns Μπιενάλε της Αθήνας, θα δημιουργήσει για λίγες μέρες μια διαφορετική εγκατάσταση στο Μεταξουργείο, όπου ποίηση, βίντεο και performance θα συνδυάζονται. Πρόκειται για ένα караόκε μπαρ, στο οποίο τα λόγια των ποπ τραγουδιών στο μόνιτορ έχουν αντικατασταθεί από έργα Ελλήνων ποιητών που εμφανίστηκαν την τελευταία δεκαετία, ενώ θα παρουσιαστούν και βίντεο από σύγχρονους καλλιτέχνες, επηρεασμένα επίσης από έργα γνωστών Ελλήνων ποιητών του 20ου αιώνα.

12 - 18 Νοεμβρίου
417, Κεραμεικού 53 & Μυλλήρου, Μεταξουργείο
www.intothepill.net

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ Μουσείο Φυσίρα

Ο Pat Andrea, με αφορμή την πρόταση της εκδότριας Dianne de Selliers για την εικονογράφηση των δύο κλασικών διηγημάτων του Lewis Carroll «Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων» και «Μέσα από τον Καθρέφτη» δημιούργησε έναν κύκλο έργων επηρεασμένων από αυτά. Πρόκειται για 48 συνοδικά έργα μεγάλων διαστάσεων που προσφέρουν μια ανατρεπτική ανάγνωση των δύο παραμυθιών, σπάζοντας τα πρότυπα της συμβατικής εικονογράφησης και τοποθετώντας τα στον κόσμο των ενηλίκων.

έως 10 Ιανουαρίου 2008
Μονής Αστερίου 3, Πλάκα
Τ: 210 3234 678, 210 3316 027, F: 2103316027, info@frissirasmuseum.com, www.frissirasmuseum.com
Τετ. - Παρ. 10.00 - 17.00, Σάβ. - Κυρ. 11.00 - 17.00. Γενική είσοδος: 6 ευρώ

MARINA ABRAMOVIC | Αίθουσα Τέχνης Καππάτος

Η Αίθουσα Τέχνης Καππάτος εγκαινιάζει το νέο εκθεσιακό της χώρο στο Μοναστηράκι με την αναδρομική έκθεση της Marina Abramovic, η οποία περιλαμβάνει προβολές ταινιών και φωτογραφίες από τις σημαντικότερες performances της καλλιτέχνης.

17 Οκτωβρίου - 15 Δεκεμβρίου
Αθηνάς 12, Μοναστηράκι, Τ: 210 3217 931, F: 210 3212 745,
kappatos@otenet.gr, Τρ. - Σάβ. 18.00 - 11.00

IBID PROJECTS

Η Βρετανική γκαλερί IBID projects παρουσιάζει τρία projects εμνευσμένα από τον συμβολισμό και την τοπογραφική θέση του ReMap KM στο Μεταξουργείο, με νέα έργα των Matthew Darbyshire, Guillermo Caivano, και τη συνεργασία των Vita Zaman και Theodore Fivel. Η έκθεση περιλαμβάνει ηχητικές εγκαταστάσεις, ζωγραφική, γλυπτική και μία ταινία μικρού μήκους.

20 Οκτωβρίου - 24 Νοεμβρίου
Λεωνίδου 11, 3ος όροφος, Μεταξουργείο,
Τ: 6974 073 473, info@ibidprojects.com, www.remapkm.com
Πέμ. - Παρ. 17.00 - 21.00, Σάβ. - Κυρ. 14.00 - 21.00

THIS NOVEMBER

Istanbul

HAS
NEW BEAUTIES
FOR YOU
TO DISCOVER.

A distinct international art fair full of
priceless experiences and opportunities:
Contemporary Istanbul.

Nov 29 - Dec 2 2007

contemporary
porary
ISTANBUL

To learn about exclusive travel packages for visitors, visit
www.contemporaryistanbul.com

visitors' hotline: +90 212 244 71 75
info@contemporaryistanbul.com

House-M, Michael Jantzen

littlehouse

του Ανδρέα Αγγελιδάκη

Fat House

Για δεύτερη φορά τυχαίνει να γράφω τη στήλη στο αεροπλάνο, τώρα γυρνώντας από το Frieze Art Fair στο Λονδίνο. Τα art fairs είναι κάτι σαν ετήσια λαϊκή αγορά για τέχνη όπου όλες οι καλές γκαλερί νοικιάζουν ένα χώρο περίπου σαν ένα δωμάτιο και το γεμίζουν με έργα τέχνης και περνάνε οι πελάτες και ψωνίζουν. Μαζί με τους πελάτες-συλλέκτες περνάνε και δημοσιογράφοι, επιμελητές εκθέσεων, καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, φιλότεχνοι, περίεργοι, γκαλερίστες που δεν συμμετέχουν, celebrities και οτιδήποτε άλλο. Το όλο σκηνικό έχει ένα νομαδικό αέρα, κάτι σαν πανηγύρι ή και καταυλισμό, αλλά πάντα σχεδόν γίνεται στον ίδιο χώρο, αλλά από χώρα σε χώρα συναντάς τους ίδιους ανθρώπους, οπότε έχουμε μια ομάδα από νομάδες που αυτιστικά πηγαίνουν από fair σε μπιενάλε, σε εγκαίνια και ούτω καθ' εξής. Η ίδια η δομή του fair είναι ενδιαφέρουσα γιατί είναι μάλλον το πιο σύγχρονο είδος έκθεσης: Δεν έχει επιμελητή, δεν έχει concept, δεν έχει ιδέες και δεν τις χρειάζεται. Περιπατώντας ο καθένας παρατηρεί ότι του γυαλίζει, συγκρίνει, βλέπει τα πιο άσχετα έργα δίπλα σε άλλα έργα και κάνει τους πιο απίθανους συνειρμούς. Η κάθε γκαλερί στήνει ένα μικρό διαμερισμάκι ή γραφειάκι βάζοντας έναν καναπέ ή ένα γραφείο ή μερικές καρέκλες ή έναν πάγκο ή οτιδήποτε άλλο βρει για να μοιάζει, αλλά και να ξεχωρίζει από τις άλλες και εκεί τα έργα διακοσμούν

το σπιτάκι και σε κερνάνε και κανένα γλυκάκι (σχεδόν ποτέ δεν σε κερνάνε, αλλά έψαχνα κάτι να κάνει ομοιοκαταληξία με το σπιτάκι). Πολλά από αυτά τα σπιτάκια έχουν μέσα τους άλλα σπιτάκια όπως μια πολυωνέζικη γκαλερί που δεν θυμάμαι το όνομά της, αλλά όλο το "booth" το καταλάμβανε ένας κύβος ο οποίος ξεδίπλωνε και γινόταν σπίτι-γραφείο-έκθεση, έργο του Pavel Althamer. Άλλες γκαλερί έχουν μέσα μακέτες σπιτιών, φωτογραφίες ή και κομμάτια από σπίτια ή κήπους ή και ταπεσαρίες, καρέκλες, νιπτήρες, τοίχους, ομπρέλες, σκάλες, παράθυρα, αλλά και χαλιά. Το φορητό σπίτι είναι βέβαια χρόνια εμμονή των αρχιτεκτόνων, αλλά και πολλών καλλιτεχνών, ξεκινώντας από Vito Acconci μέχρι Andrea Zittel. Πολλή ωραία σπιτάκια έχουν κάνει και η Sylvie Fleurie, το Atelier van Lieshout, ο Urs Fischer (Ιδρυμα Δέστε, σπιτάκι από φρατζόλες, τρέξε πριν μαγιατώσει), ο Erwin Wurm και πάρα πολλοί άλλοι που τώρα μέσα στο στριμωγίδι της uneasyjet δεν μου έρχονται. Βγαίνοντας από το frieze πέρασα από το βιβλιοπωλείο που στήνουν ειδικά για την περίπτωση, όπου βρήκα και ένα πρόσφατο βιβλίο για σπιτάκια, οπότε με την ευκαιρία να δούμε μερικά. Σπιτοεπίθεση: Ο αόρατος εχθρός πετάει σπίτια πάνω στα μουσεία και να ένα που μας πήρε ζώφατσα και πήγε και καρφώθηκε στην τάρτα. Δεν έχω διαβάσει ούτε τίποτα για τη δουλειά του Erwin Wurm,

αλλά αυτό σαφώς δεν με εμποδίζει να έχω άποψη για το τι θέλει να πει ο καλλιτέχνης - και ίσως θα μπορούσα να παριστάνω ότι δεν έχω καν άποψη, αλλά απλώς μεταφέρω τα λεγόμενα του φίλου μου του Erwin. Anyway, βλέπουμε ένα συμπαθέστατο καθωσπρέπει σπιτάκι με στεγούλα και κεραμιδάκι και λουλουδάκι που έχει πάει και έχει πέσει πάνω στο κακό πρώην εργοστάσιο που τώρα έχει γίνει μουσείο, όπως όλα τα καθωσπρέπει εργοστάσια που σέβονται τον εαυτό τους, για να έχουν να λένε στους φίλους τους «φτιάξε εσύ πολίτη ντομάτας, εγώ έχω φορέσει καπέλο Erwin Wurm και με επισκέπτονται πολλή chic κυρίες και κύριοι που έχουν μάλλον πένθος και φοράνε όλοι μαύρα». Όπως καταλαβαίνετε στην uneasyjet δεν έχει και πολύ οξυγόνο εξού και η παραληρηματικότητα του κειμένου, αλλά άμα δεν διασκεδάσεις στην σύγχρονη τέχνη πού θα διασκεδάσεις; Οπότε ποιος είναι ο εχθρός που πετάει σπιτάκια πάνω στα μουσεία; Άλλο ένα πολύ ωραίο σπιτάκι του Wurm είναι το Fat House, που έχουμε δει και στην Αθήνα στην έκθεση Outlook το 2003 νομίζω. Το Fat House είναι πάλη ένα καθωσπρέπει προασιακό κεντροευρωπαϊκό-αμερικάνικο σπιτάκι το οποίο έχει παχύνει

Olafur Eliasson

Dre Wappenaar

τόσο πολύ που κοντεύουν να κλείσουν τα παράθυρα και οι πόρτες και από σπιτάκι να γίνει σωρός από λίπος, το οποίο βέβαια δεν μας αρέσει καθόλου, οπότε γρήγορα γυμναστική σπιτάκι μου.

Σπίτι Μ, σπιτάκι Μ

Ας περάσουμε από την τέχνη στην αρχιτεκτονική, κι ας δούμε το House-M, του πολύ καταπληκτικού Michael Jantzen, το οποίο ήθελα με κάποιο τρόπο να βάλω στη στήλη από τότε που άρχισα να γράφω, αλλά ποτέ δεν κόλλησε. Ίσως και να κόλλησε και να το έχω βάλει αλλά να μην το θυμάμαι, αλλά που να βρίσκω τώρα παλιότερα τεύχη και ποιος θα το παρατηρήσει; Ο Jantzen, από ό,τι θυμάμαι, ειδικεύεται σε παράξενα προσωρινά σπίτια-κατασκευές τα οποία έχουν πάντα ένα πολύ απλό, αλλά αφηρημένο κεντρικό στοιχείο, είναι σχεδόν μονοκοτυλήδωνα σπίτια. Το Spiti-M αποτελείται από ένα σωρό από ξύλινες παλέτες, οι οποίες ενώνονται με μεντεσέδες με τέτοιο τρόπο ώστε αντί απλώς να ανοίγεις παράθυρα και πόρτες, να ανοιγοκλείνεις ολόκληρο το σπίτι. Το σπίτι βέβαια δεν μοιάζει καθόλου με σπίτι, αλλά με ένα σωρό από παλέτες, γιατί μάλλον του Jantzen δεν του αρέσουν τα σπιτάκια, αλλά τα αφηρημένα γλυπτάκια (τραγική ομοιοκαταληξία αλλά τέτοια ώρα τέτοια λόγια). Έτσι λοιπόν έχουμε καλλιτέχνες που θέλουν να κάνουν γλυπτά τα οποία είναι σπίτια και αρχιτέκτονες σπίτια τα οποία είναι γλυπτά.

<http://www.humanshelter.org/>

Ο Olafur Eliasson θέλει να κάνει σπίτια-γλυπτά που δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο, αλλά παράξενοι μηχανισμοί δημιουργίας οπτικών εφέ και φυσικών φαινομένων. Πρόσφατα στη Βενετία είδα το Your Black Horizon, έναν σκοτεινό χώρο με μια οριζόντια φωτεινή σχισμή γύρω γύρω που άμα μείνεις αρκετή ώρα μέσα αρχίζεις να αποκτάς καινούργια αίσθηση χώρου, αλλά δεν ξέρω τι ακριβώς γιατί δεν μου είχαν πει πόση ώρα παίρνει και βαρέθηκα και βγήκα πριν την ακούσω. Στο Black Horizon ο Eliasson συνεργάστηκε με τον chic-minimal αρχιτέκτονα David Adjaye, ο οποίος του έκανε το κέλυφος αυτού του χώρου, αλλά το βρήκα πολύ βαρετό και όπως μάλλον έχετε παρατηρήσει δεν είμαι και πολύ φαν του bourgeois κυριλέ βλαχο-μπουτίκ-μινιμαλισμού, οπότε δεν μου άρεσε καθόλου. Αντίθετα στο Τυφλό Περίπτερο ο Eliasson έκανε και το μέσα και το έξω και το αποτέλεσμα είναι σαφώς πιο ενδιαφέρον, καθώς έχουμε ένα σπιτάκι που μοιάζει με τερατάκι φτιαγμένο από κωνικά πολυγωνικά μεταλλικά στοιχεία και όταν μπαίνεις μέσα τα βλέπεις όλα, δηλαδή βλέπεις τον έξω κόσμο εντελώς ψυχεδελικά και πάλι σαν να έχεις πάρει κάτι, χωρίς βέβαια να έχεις πάρει τίποτα.

<http://www.olafureliasson.net/>
<http://www.tba21.org/>

Βέβαια, υπάρχουν άπειρα αντίστοιχα σπιτάκια που έχουν ενδιαφέρον, αλλά έχω συμπληρώσει τον αριθμό λέξεων για

Erwin Wurm

το τεύχος και κοντεύουμε για προσγείωση οπότε να δούμε μόνο τις τέντες του Οηλανδού καλλιτέχνη Dre Wappenaar, που μοιάζουν πιο πολύ με σύκα παρά με σπίτια, αλλά και το απολύτως καταπληκτικό «Free Spirit Sphere» του Tom Chudleigh, ο οποίος δεν ξέρω αν είναι καλλιτέχνης ή αρχιτέκτονας, και δεν είμαι και σίγουρος ότι έχει σημασία.

www.drewapenaar.nl
<http://freespiritspheres.com/>

Tom Chudleigh

GIPI

του Τάσου Παπαϊωάννου

Μέσα στο 2007, η νεοσύστατη Αμερικάνικη εκδοτική First second (:01), πήρε την πρωτοβουλία να εκδώσει στα Αγγλικά κάποια από τα comics του Ιταλού δημιουργού Gipi. Όσοι δεν γνωρίζουμε Ιταλικά, της είμαστε ευγνώμονες γι' αυτή την κίνησή της.

Notes for a war story

Σε μια ανώνυμη Βαλκανική χώρα, βρίσκεται σε εξέλιξη ένας –κυριολεκτικά– αφανής πόλεμος. Μια παρέα τριών εφήβων προσπαθεί να τα φέρει βόλτα και να επιβιώσει σε ένα κατεστραμμένο τοπίο. Τα αγόρια φλερτάρουν με την παρανομία που πυροδοτεί ο πόλεμος και γνωρίζουν την ακμή και την παρακμή της. Κάπου εκεί η διαφορετικότητα του καθενός θα βγει στην επιφάνεια, οι μάσκες θα πέσουν, οι δρόμοι τους θα χωριστούν και αρκετό καιρό μετά, και αφού έχει τελειώσει ο πόλεμος, οι χειρότεροι εφιάλτες θα πραγματοποιηθούν με τον πιο απρόσμενο τρόπο.

Πυκνογραμμένο στην αφήγησή του (8 έως 12 καρτέ σε κάθε σελίδα) και σχεδιασμένο με τα χρώματα του πολέμου (τόνοι ενός πεθαμένου πράσινου), αυτό το comic του Gipi θεωρείται, μέχρι στιγμής, το αριστούργημά του. Δεν μένει παρά να συμφωνήσω με την κοινή γνώμη.

Το άλμπουμ βραβεύτηκε το 2006 ως το καλύτερο ευρωπαϊκό comic, στο φεστιβάλ της Ανγκουλέμ.

Garage band

Όπως και στο "Notes" έτσι και εδώ, οι ήρωες της ιστορίας είναι μια παρέα εφήβων, με τη διαφορά ωστόσο πως το μόνο που ενδιαφέρει αυτά τα αγόρια είναι το πού στο καλό θα βρουν ένα χώρο να κάνουν πρόβες με την μπάντα τους. Αυτό που μου αρέσει στον Gipi και που του το αναγνωρίζω πέρα για πέρα, είναι η ευελιξία του σχετικά με τη θεματολογία των ιστοριών του: από τη μία μας παραδίδει το «βαρύ» και πολυσύνθετο "Notes" και από την άλλη το απλό και καθημερινό "Garage", δίχως ωστόσο να πέφτει σε φτηνά τρικ ή να κάνει εκπτώσεις στην αφηγηματική και σχεδιαστική του τέχνη. Κοφτερό και μικρό σε διάρκεια (ανάγνωσης), σαν κλασικό garage τραγούδι, το απολαμβάνεις ευχάριστα από την αρχή μέχρι το –αισιόδοξο– τέλος του.

Blog (στα Ιταλικά): <http://giannigipi.blogspot.com/>

Blog (στα Γαλλικά, με info και στα Αγγλικά): <http://gipifrance.blogspot.com/>

MINX

Νέο imprint της DC Comics που στοχεύει σε εφηβικό κοινό που του αρέσει να διαβάζει πιο καθημερινές ιστορίες. Μέχρι στιγμής έχω διαβάσει τρία comics που έχουν κυκλοφορήσει από τη νέα εταιρεία, τα: "The plain Janes", "Re-gifters" και "Good as Lily" (το τελευταίο σε σενάριο του αγαπημένου μου δημιουργού Derek Kirk Kim), αλλά κανένα από τα τρία δεν με έχει συνεπάρει ως αναγνώστη. Από αυτά που πρόκειται να κυκλοφορήσει η εταιρεία, περιμένω πάντως με ανυπομονησία το "Water baby" του Ross Campbell. Τα comics της minx τα προτείνω ανεπιφύλακτα σε έφηβους αναγνώστες, οι υπόλοιποι (και μιλώ για τους μεγαλύτερους ηλικιακά) δεν θα χάσουν τίποτα αν τα προσπεράσουν.

Official site: <http://www.dccomics.com/minx/>

weSC

Winter Event Series

Things to Make and Do.

*Kaskade
Alex Prager
Mercedes Helmwein*

This season WeSC invites you to imagine a world where craftiness is king.

A chalet where hastiness is traded for hobby, and the day-to-day talents of your friends are known and appreciated.

Here the world moves at a slower pace.

Letters are handwritten, meals homemade, and moments last just a wee bit longer. Turn off your TV. Unplug your microwave, and trade binary code for conversation and craft.

Welcome to your coziest, most creative Fall/Winter yet.

Miltiades 11, Athens, 12134
Tel: 210-5765820, Tel/Fax: 210-6986293
E-mail: info@prime-movers.gr

DORIS LESSING

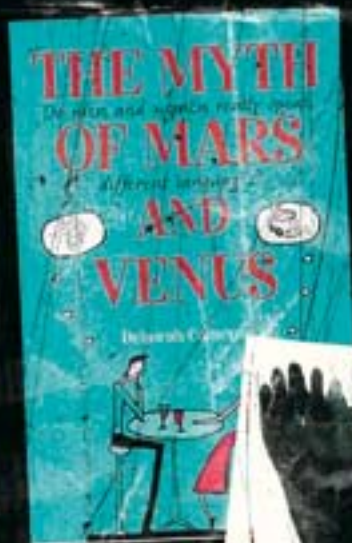
της Βασιλικής Πέτσα

Οι διοργανωτές της φετινής τελετής απονομής του Νόμπελ Λογοτεχνίας στις 10 Δεκεμβρίου στη Στοκχόλμη, θα χρειαστεί να χαμηλώσουν αρκετά το ύψος των μικροφώνων τους. Η υπερήλικας Ντόρις Λέσινγκ - θα έχει ήδη κλείσει τα 88 της χρόνια - που θα ανεβεί στη σκηνή για να παραλάβει το βραβείο ορθώνεται μόλις στο 1,50. Ό,τι της λείπει όμως σε πόντους, της περισσεύει τόσο σε ταλέντο όσο και σε παραγωγικότητα. Με ένα εκτενές συγγραφικό έργο, τίτλους και τιμές, δικαιολογεί στο έπακρο τον χαρακτηρισμό της από την Σουηδική Ακαδημία ως «εκείνη η επική πέννα της γυναικείας εμπειρίας, που με σκεπτικισμό, φλόγα και δύναμη οράματος υπέβαλε μια διχασμένη κοινωνία σε αυστηρό έλεγχο». Η εκκεντρική «γιαγιά» της Βρετανικής λογοτεχνίας, μπορεί πλέον να κοιμάται ήσυχη: η συλλογή βραβείων για τη συγγραφική της καριέρα έχει πλέον ολοκληρωθεί.

Γεννημένη το 1919 στο Ιράν από βρετανούς γονείς, μεγάλωσε στη Ροδεσία (πριν μετονομαστεί στο κατάντι πιο «αφρικανικό» Ζιμπάμπουε) και αποχώρησε τελικά για την «πατρίδα» το 1949. Ξένη ανάμεσα σε ξένους, είχε πολλή να πει για τα καταστροφικά αποτελέσματα που επιφέρουν οι κάθε είδους διαχωρισμοί. Και τα είπε, ξεκινώντας από τα 1950 με την έκδοση του πρώτου της βιβλίου, «Το γρασίδι τραγουδάει», όπου η διαφυλετική επιμιξία σε ένα έντονα ρατσιστικό περιβάλλον αποδεικνύεται ανέφικτη. Με τα «Παιδιά της Βίας», μια σειρά πέντε βιβλίων που διαδραματίζονται στην Αφρική, η Λέσινγκ αντλεί υλικό από τα παιδικά της χρόνια και κατακεραυνώνει με άβυσσες αλήθειες τα παγιωμένα ρατσιστικά πρότυπα. Ο ριζοσπαστισμός, τότε κυρίως, είχε μόνο μία δίοδο: τον κομμουνισμό, τον οποίο ασπάστηκε ερχόμενη σε επαφή με πολιτικούς εξόριστους από τη ναζιστική Γερμανία.

Αν έγινε όμως διάσημη για την αντίδρασή της σε κάποιο καθεστώς, αυτό ήταν κυρίως το πατριαρχικό. Αιτία αποτέλεσε το πρωτοποριακό και αμυδρά αυτοβιογραφικό περιεχόμενο του «Χρυσού Ημερολογίου», ένα αντισυμβατικό αμάλγαμα λογοτεχνικών τρόπων με έντονα πειραματική μορφή. Ο κατακερματισμός του υποκειμένου σε μια κοινωνία που θεμελιώνει τους κοινωνικούς διαχωρισμούς έρχεται σε πρώτο πλάνο, μέσα από τη διήγηση ενός αλληλοτριωμένου γυναικείου χαρακτήρα που δεν «χωρά» στους περιορισμένους και συγκεκριμένους ρόλους που της έχουν ανατεθεί. Πενήντα χρόνια μετά, το βιβλίο παραμένει δυστυχώς επίκαιρο όσο ποτέ.

Μια νομαδική ψυχή όμως, όπως της Λέσινγκ, αποστρέφεται την προσκόλληση σε ταυτότητες και μοτίβα. Ο κομμουνισμός αποδείχτηκε «λίγος» για να την κρατήσει και ο κοινωνικός ρεαλισμός ανεπαρκής για να χαλιναγωγήσει τις μεταφυσικές ανησυχίες της. Με χαμαιλεοντική προσαρμοστικότητα, η Λέσινγκ στράφηκε προς το σουφισμό και την επιστημονική φαντασία, με τη σειρά βιβλίων «Canopus in Argos» να σηματοδοτεί μια εσωτερική στροφή στην καριέρα της. Τώρα πια η Λέσινγκ δεν τρέφει αυταπάτες, ίσως για αυτό προτιμά να εκφράζεται μέσα από αλληγορίες. Και αν στη ζωή της απέτυχε σαν σύζυγος, μητέρα και κόρη, εκεί όπου της επιτράπηκε η απόλυτη ελευθερία, θριάμβευσε. Το Νόμπελ λογοτεχνίας της αξίζει, ακόμα και αν το γιόρτασε με ένα τζίν και τόνικ στο σπίτι της στο λονδρέζικο Χάμπσαϊρ παρέα μόνο με τη γάτα της και τα φωτογραφικά φλιν των συγκεντρωμένων δημοσιογράφων.

Ντόρις Λέσινγκ και Φεμινίστριες: Ένα δίπολο που αγαπάει να μισιέται

«Αυτό που δεν μπορώ πραγματικά να ανεχτώ είναι το γεγονός ότι η φεμινιστική επανάσταση παρήγαγε μερικά από τα πιο αυτάρεσκα, άκριτα πλάσματα που έχει δει ο κόσμος». Μοιάζει ίσως ανορθόδοξη η δήλωση από μια συγγραφέα που επιστρατεύτηκε –ερήμην της– στη διανοητική φαρέτρα των αγγλοσαξονικών γυναικείων κινημάτων. Και είναι όχι χωρίς μια έκδηλη νότα ουσιοκρατίας το νέο της βιβλίο “The Cleft” (Η Σχισμή), που ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων για λεκτική του υπαινικτικότητα. Σε αυτό το βιβλίο η Λέσινγκ αναπλάθει ένα αντι-ουτοπικό γυναικείο βασίλειο αρμονικά πηλασμένο, που διασαλεύεται με την εισβολή του πρώτου αντρικού απογόνου. Δύο ανταγωνιστικές κοινότητες αναπτύσσονται, με εκ διαμέτρου αντίθετα χαρακτηριστικά που εξαναγκάζονται σε μια προβληματική συνύπαρξη.

Με αυτό της το βιβλίο η Λέσινγκ δείχνει να ασπάζεται την βιολογικά ντετερμινιστική οπτική του Άντρες – από – τον – Άρρ – Γυναίκες – από – την – Αφροδίτη – Τζον Γκρέυ. Πώς εξηγείται όμως το γεγονός ότι πολλές γυναίκες έχουν ασπαστεί το δόγμα της θεμελιώδους διαφοροποίησης, ένα δόγμα που ουσιαστικά τις καθηλώνει σε παροδοσιακούς γυναικείους ρόλους; Σύμφωνα με το πρόσφατο πόνημα (“The Myth of Mars and Venus” – «Ο μύθος του Άρρ και της Αφροδίτης») της επιφανούς καθηγήτριας Γλώσσας και Επικοινωνίας Ντέμπορα Κάμερον, διανύουμε μια περίοδο μετα-φεμινισμού που διατρέχεται από κύματα συντηρητισμού και μια νοσταλγική διάθεση επιστροφής στα παλιά φυλετικά πρότυπα. Η Λέσινγκ μοιάζει να αφουγκράζεται τα σημεία των καιρών και να τα ακολουθεί. Ή ίσως να επιζητά, για άλλη μια φορά, την πρόκληση, ηριονίζοντας ύπουλα τα πόδια του θρόνου που τοποθέτησαν τον εαυτό τους οι καθησυχασμένες φεμινίστριες.

σειρά Βασική Γραφιστική

Ζωοδόχου Πηγής 121, Αθήνα 114 72
 τ 210 6424020 φ 210 6424029
 info@dartbooks.gr
 www.dartbooks.gr

dartbooks

Τη στιγμή που μόλις έχει ανάψει η φλόγα στις περισσότερες εγχώριες και στις πανευρωπαϊκές διοργανώσεις, σε κάποιες χώρες διασπαρμένες στο Βόρειο (Νορβηγία, Σουηδία, Φινλανδία, Ισλανδία, Νησιά Φερόε), στο Ανατολικό (Ρωσία, Λευκορωσία, Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία, Αρμενία, Καζακστάν) και στο Δυτικό (Ιρλανδία) άκρο της Ευρώπης – με την παραδοσιακή, διευρυμένη της έννοια –, έχουν ήδη αρχίσει να στέφονται οι πρω-

Η Βαλπούρ από το εξωτικό Ρέικιαβικ της Ισλανδίας είχε την τιμή να είναι φέτος η χρονολογικά πρώτη Ευρωπαϊά πρωταθλήτρια, είκοσι χρόνια μετά από το τελευταίο της τέτοιο κατόρθωμα.

συμμετοχές και 10 γκολ). Κι αν τελικά εδώ στην Ελλάδα εκείνο που έμεινε περισσότερο από τον Σίγκουρντσον ήταν ένα κρίσιμο σουτ στα ουράνια σε απόσταση ενός μέτρου απ' το τέρμα σ' ένα ευρωπαϊκό παιχνίδι του «τριφυλλιού» κόντρα στην Ντεπορτίβο Λα Κορούνια, στην πατρίδα του ο Χέλγκι εξακολουθεί να διατηρεί υψηλό στάτους, καθώς αναδείχτηκε «παίκτης της χρονιάς» στο φετινό πρωτάθλημα και δεύτερος

σμούς των ομάδων να ξεπερνούν δύσκολα τις 600-700 χιλιάδες ευρώ (επιπέδου δηλαδή ελληνικής β'- γ' κατηγορίας), συχνά αρκεί ένας παίκτης απλά να έχει αγωνιστεί σε επαγγελματικό επίπεδο για να γράψει ιστορία στο ισλανδικό πρωτάθλημα. Κι όμως, η παρουσία του κόσμου στο γήπεδο είναι κατ' αναλογία περίπου τριπλάσια από

REYKJAVIK EXPRESS

του Αντρέα Κίκκου

ταθλητές και οι κυπελλούχοι της χρονιάς, ενώ όσοι απομένουν, θα αναδειχτούν μέσα στο Νοέμβριο. Η πορτοκαλί μπάλα πάνω στο χιόνι μπορεί να είναι ένα δυσεύρετο φετίχ για κάθε νότιο φαν της μπάλας, όμως μια λευκή αφράτη επικάλυψη 5-10 εκατοστών είναι σπάνια περίπτωση καλοκαιρίας μέσα στο χειμώνα στις χώρες του Βορρά, όταν όλα σκεπάζονται από νωρίς με πάγο, με τη θερμοκρασία σταθερά στο μείον. Οπότε, μια σεζόν από Μάρτιο μέχρι Οκτώβριο-Νοέμβριο εξασφαλίζει συνέχεια στις διοργανώσεις και προτιμάται από τη διμηννο-τρίμηνη χειμερινή διακοπή, που εφαρμόζεται σε πιο «θερμές» χώρες (Γερμανία, Αυστρία, Πολωνία κ.ά.). Έτσι κι αλλιώς, μπορεί εμείς να θεωρούμε κανονική την προσαρμογή της έννοιας της σεζόν με βάση τα δεδομένα του καλοκαιριού (κάψα, διακοπές κ.λπ), όμως μοιάζει μάλλον πιο νορμάλ εκείνη να συμπίπτει σχεδόν με το ημερολογιακό έτος.

Το γκολ του κεντρικού αμυντικού Άτλι Θόρarinσον στο ματς της τελευταίας αγωνιστικής κόντρα στην ΗΚ Κόπαβογκς έδωσε το τρίποντο που χρειαζόταν η Βαλπούρ για να κρατήσει τον ένα βαθμό της οριακής διαφοράς από τη δεύτερη και απερχόμενη πρωταθλήτρια Χαφναφρίρντουρ. Ο 27χρονος Θόρarinσον έκανε ρεκόρ παραγωγικότητας με τα δύο συνολικά γκολ που πέτυχε στη φετινή σεζόν, όμως η μεγάλη μορφή της Βαλπούρ, όπως και ολόκληρου του πρωταθλήματος της Urvalsteild Karla (Πρώτης Κατηγορίας) ήταν ο 33χρονος στράικερ Χέλγκι Σίγκουρντσον. Πρόκειται για τον συμπαθή «καρχαρία» (χαρακτηρισμό που του απέδωσε με σκοπό να περιγράψει τον τρόπο που χτυπά τις αντίπαλες άμυνες ο πρώην μάνατζέρ του, Νορβηγός Άρνε Ντόκεν), τον οποίο θυμούνται κυρίως οι φίλοι του Παναθηναϊκού από το διετές πέρασμά του από την ομάδα (1999-2001, με 32

σκόρερ της διοργάνωσης με 12 γκολ. Μέσα στην καλύτερη εντεκάδα της σεζόν βρέθηκε ακόμα ένας από τους μόλις δύο μη Ισλανδούς παίκτες της Βαλπούρ, ο 33χρονος Σκοτσέζος αμυντικός Μπάρι Σμιθ, πρώην αρχηγός και «σημαία» της Νταντί, ομάδας σήμερα της β' κατηγορίας της Σκωτίας, ενώ ο αγαπημένος της κερκίδας είναι ο 23χρονος ηλάγιος μπασκετμπολίστας Μπίρκιρ Μαρ Σέβερσον, από τα γεννοφάσκια του στη Βαλπούρ και με χαραγμένο πάνω του το μεγάλο γεράκι –σήμα της ομάδας. Εύλογα και ο 44χρονος κόουτς, οικονομολόγος και πολιτευτής με το αγροτο-φιλελεύθερο «Προοδευτικό Κόμμα» Βίλφουρ Θορ Θόρσον, ανακηρύχτηκε «ηρωοποιήτης της χρονιάς». Με τους ετήσιους προϋπολογί-

αυτή των Ελλήνων (τα συνολικά 120.000 εισιτήρια της σεζόν στην Ισλανδία ισοδυναμούν με περίπου 3,5 εκ στην Ελλάδα, τη στιγμή που κόβονται λίγο πάνω από 1 εκ. το χρόνο). Η ιδιαίτερη σχέση της Ισλανδίας με το άθλημα έχει αποτυπωθεί και σε δύο ταινίες του Ρόμπερτ Ντάγκλκας ("The Icelandic Dream", 2000 & "Eleven Men Out", 2004), ενός από τους πιο αξιόλογους νέους Ισλανδούς σκηνοθέτες (οι οποίοι, και πάλι αναλογικά, δεν είναι και λίγοι). Ο Ντάγκλκας ετοιμάζει μάλιστα τώρα μια τρίτη ταινία-ντοκιμαντέρ σχετικά με το πάθος των Ισλανδών για το αγγλικό ποδόσφαιρο. Σε μια χώρα με συνολικό πληθυσμό πάνω-κάτω σαν της Πάτρας (300.000), 1 στους 4 άντρες και 1 στις 10 γυναίκες μεταξύ 5-34 ετών παίζει μπάλα σε κάποια από τις 800 περίπου αναγνωρισμένες ομάδες. Ο ερασιτεχνισμός ή ημι-επαγγελματισμός των ποδοσφαιριστών υπήρξε μια λίγο-πολύ αναγκαία συνθήκη

για όλη τη Σκανδιναβία, κυρίως λόγω της χαμηλής πυκνότητας του πληθυσμού (ειδικότερα στα αστικά κέντρα, όπου υποτίθεται ότι διαμορφώνονται πυρήνες των θεατών-οπαδών) των χωρών αυτών, αλλά και της δυσκολίας των μετακινήσεων σε μεγάλες παγωμένες εκτάσεις, στοιχεία που κάνουν δύσκολη την παρακολούθηση αγώνων από μεγάλα πλήθη. Ωστόσο, από τα τέλη περίπου των 80s η

της, η Ρόζενμποργκ εξελίχθηκε σε μονοπωλιακό αφέντη της Νορβηγίας για μια δεκαετία περίπου, διατηρώντας μια διαφορά από τις άλλες ομάδες, που της έδωσε περιθώρια ακόμη και να μην «περπατήσει» για δυο-τρεις χρονιές, μέχρι να ξαναφτιάξει ομάδα, όπως φαίνεται ότι συμβαίνει στο φετινό Τσάμπιονς Λιγκ.

σμού). Είναι μάλλον η δεύτερη πιο δημοφιλής και δοξασμένη, μετά την KR Ρέικιαβικ και στα ίδια επίπεδα με τη Φραμ. Η ηλικία της φτάνει τα 96 χρόνια και η πιο ένδοξη περιόδός της ήταν η 15ετία 1930-1945, με 11 τίτλους πρωταθλήτριας. Με την τελευταία περίοδο ακμής να χρονολογείται από τα mid-70s ως τα mid-80s, η ομάδα διατηρεί ένα ρετρό στοιχείο, προσαπλώντας να προσαρμοστεί στα νέα δεδομένα. Έτσι, προχώ-

πάνω σε λάβα (και η πόλη-λιμάνι έχει παραδοσιακά τη φήμη ότι γυροφέρνεται από ξωτικά) ή το να βλέπει το γήπεδο της Ακράνες (3η στο φετινό πρωτάθλημα) να είναι δίπλα ακριβώς στη θάλασσα και συχνά υπάρχουν πλοιάρια που ξαμολιούνται για να μαζεύουν τις μπάλιες που πέφτουν στο νερό, φτιάχνει ένα ιδιαίτερο κλίμα. Ο Μπράιαν Σούνινεϊ υπήρξε ένας από τους γνωστότερους Σκοτσέζους φωτογράφους των

μεγάλη εξάπλωση της κάλυψης του αθλήματος από τα μίντια και η εμπορική του εκμετάλλευση άρχισε να τραβάει όσους έβλεπαν ότι κάτι μπορούσαν να κερδίσουν από το ποδόσφαιρο. Την εξέλιξη αυτή προς τον επαγγελματισμό που σταδιακά πραγματοποιήθηκε σε Δανία, Σουηδία και Νορβηγία, ακολουθεί, με πολύ πιο αργά βήματα βέβαια, η έτσι κι αλλιώς απομονωμένη Ισλανδία. Η παρέμβαση της Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας (Uefa) ως προς αυτή την εξέλιξη είναι καθοριστική, αφού τα μόνους από τις συμμετοχές στις Ευρωπαϊκές διοργανώσεις –ιδιαίτερα στο Τσάμπιονς Λιγκ– έχει δημιουργήσει τις πρώτες μικρές αυτοκρατορίες του Βορρά. Πρώτα η Γκέτεμποργκ από τη Σουηδία και μετά –και κυρίως– η Ρόζενμποργκ από το Τρόντχαϊμ της Νορβηγίας απορρόφησαν γενναία ποσά-καθαρά κέρδη χάρη στην παρουσία τους στους ομίλους του Τσάμπιονς Λιγκ. Με πάνω από 50 εκ. € στην μπάνκα

Στην Ισλανδία ένα τέτοιο όνειρο μπορεί ακόμα να μοιάζει μακρινό, παρόλο που φάνηκε ότι η –κυρίαρχη για τρία συνεχόμενα χρόνια– Χαφναρφιόντουντ πήγαινε να ξεφύγει, έχοντας κάνει και μια σεβαστή προσπάθεια να βρεθεί στον γ' προκριματικό γύρο του Τσάμπιονς Λιγκ για πρώτη φορά. Η εντός έδρας ήττα της από τη Βαλπούρ την προτελευταία αγωνιστική του πρωταθλήματος (0-2), έφερε τη μεγάλη ανατροπή. Τώρα η Βαλπούρ είναι αυτή που ψυχανεμίζεται ευρωπαϊκές βραδιές υψηλού προφίλ, έχοντας κατ' αρχήν εξασφαλίσει τις περίπου 150 χιλ. € - «δωράκι» της Uefa για την συμμετοχή στον α' προκριματικό του επόμενου Ιουλίου. Μια χαρά, για αρχή... Η Βαλπούρ ήταν μία από τις 5 ομάδες της πρωτεύουσας Ρέικιαβικ που ανταγωνίστηκαν στη φετινή σεζόν (σε σύνολο 10 ομάδων, εξάλλη στην ευρύτερη περιοχή της πρωτεύουσας ζουν περίπου τα 2/3 του συνολικού πληθυ-

ρησε σε πλήρη ανακαίνιση των εγκαταστάσεων του ιστορικού (από το 1939) γηπέδου της στη φάρμα Χλινταρέντι, το οποίο θα μετονομαστεί σε...Vodafonevöllurinn. Χμμ...Πέρα από τη λήψη του προφανούς χορηγού, δεν μιλάμε για κάποια υπερσύγχρονη αρένα, αλλά για ένα γηπεδάκι 3.000 θέσεων, επαρκές για τις ανάγκες τόσο της αντρικής όσο και της γυναικείας ομάδας της Βαλπούρ, η οποία είναι επίσης πρωταθλήτρια στη χώρα και θεωρείται ως μία από τις 20 καλύτερες ομάδες της Ευρώπης. Κάπου εκεί, στους χώρους δηλαδή όπου παίζεται μπάλα, κρύβεται και η ουσιαστική μαγεία της έννοιας «ποδόσφαιρο στην Ισλανδία». Όσο να 'ναι, το να σκέφτεται κανείς ότι το γήπεδο της Χαφναρφιόντουντ είναι χτισμένο

90s (με δουλειές σε περιοδικά όπως I.D., Melody Maker, Load κ.λπ), ο οποίος κάποια στιγμή εγκαταστάθηκε –για προσωπικούς λόγους– στην Ισλανδία. Η αποτύπωση που έκανε γύρω από την αγάπη της χώρας αυτής για το ποδόσφαιρο χάρισε στον Σούνινεϊ ακόμη καλύτερες αμοιβές και επαγγελματικές προοπτικές: «Παρόλο που υπάρχει μεγάλη δίψα για εκμετάλλευση της γης, οι Ισλανδοί δίνουν μεγαλύτερη προτεραιότητα στο ποδόσφαιρο από τα ακίνητα. Τα αθληκότα γήπεδα στις σκιές των φιορδ, οι χειροποίητες ξύλινες κερκίδες και οι διαφημιστικές πινακίδες που προμοτάρουν τοπικές τράπεζες, φουρνάρηδες και υδραυλικούς, όλα μαζί συνθέτουν μια ρομαντική τελετουργία, με το ποδόσφαιρο να βρίσκεται στο επίκεντρο της κοινωνικής ζωής. Πάνω απ' όλα, κάθε φορά που φωτογραφίζω το ποδόσφαιρο στην Ισλανδία θυμάμαι την αιτία που ερωτεύτηκα το άθλημα», λέει σχετικά.

MANIFACTURA ART-SHOP GALLERY ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

Η manufactura, μετά το art shop-gallery, δημιουργεί ένα νέο αναζητακτικό χώρο, το manufactura lab. Εκεί θα οργανώνονται επιμορφωτικοί κύκλοι εικαστικών σεμιναρίων, ενώ παράλληλα θα γίνονται ημερίδες, διαλέξεις και θα παρουσιάζονται δουλειές νέων καλλιτεχνών. Τα σεμινάρια περιλαμβάνουν: σχέδιο - ζωγραφική - μοντέλο, κόσμημα - αξεσουάρ, κόσμημα - μέταλλο, καλλιτεχνική φωτογραφία, κινηματογράφο, δραματοθεραπεία, σκηνογραφία και διακόσμηση εσωτερικού χώρου.

Ζωοδόχου Πηγής 29 Εξάρχεια
Τ: 210 3811470, 210 3816407
e-mail: manufactura@yahoo.com

AMATEUR PARTY

Το γνωστό και μη εξαιρετικό party των amateur boyz επιστρέφει. Το concept φέτος είναι mobile parties. Την ώρα που γράφεται τούτο δω, δεν έχει ανακοινωθεί ο χώρος για το 2ο party, αλλά το guest live είναι ήδη γνωστό. Το electro punk ντουέτο nu rave αισθητικής από τη Λόνδρα "Punks Jump Up" θα εμφανιστεί για ένα μοναδικό live στην Αθήνα. Οι Punks Jump Up έχουν κυκλοφορήσει ένα 12" στην Kitsune, το οποίο περιέχει το ξεσηκωτικό Dance To Our Disco, ενώ έχουν κάνει remixes σε Digitalism, Robyn, Gossip, SMD και πολλές άλλες μπάντες. All originals punks get to the dancefloor... Addiction to culture/cause that is the structure.

ΦΕΣΤΙΒΑΛ 2:13 ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ήγγικεν η ώρα. Μπήκε ο Δεκέμβρης. Ήρθαν και τα χιόνια (sic). Και για 8η συνεχή χρονιά το Μικρό Μουσικό Θέατρο ανοίγει πάλι τις πόρτες του στο Φεστιβάλ 2:13. Το τρίημερο αυτό φεστιβάλ είναι αφιερωμένο στην πειραματική μουσική και σε προβολές video art από όλο τον κόσμο, που έχουν την ιδιαιτερότητα της διάρκειας των 2 λεπτών και 13 δευτερολέπτων ακριβώς!

Το Φεστιβάλ 2:13 δεν είναι πια μόνο! Τουλάχιστον για φέτος θα συνοδεύεται από το κινητό Φεστιβάλ από τη Νορβηγία, No Spaghetti Edition!

Στο μουσικό τμήμα θα εμφανιστούν οι Huntsville και Michael Francis Duch από τη Νορβηγία, η Sachiko M από την Ιαπωνία, οι Cranc και ο Lee Patterson από την Αγγλία και η Alessandra Rombola από την Ιταλία.

Όλοι οι μουσικοί που συμμετέχουν έχουν

ετερόκλητους, αλλά εξαιρετικά ενδιαφέροντες ήχους και αξίζει να τους ανακαλύψετε. Τέλος, έχει προγραμματιστεί ένα special event. Είναι το παιχνίδι ΚΟΥΛΟHERTZ, όπου το κοινό θα έχει την ευκαιρία να επιλέγει διαδοχικούς συνδυασμούς μουσικών, σε σειρές των δύο λεπτών και δεκατριών δευτερολέπτων ακριβώς (2:13'), μέσω ενός εικονικού κουλοχέρη σχεδιασμένου και προγραμματισμένου από τον Coti K! Ένα event που συνδυάζει δημιουργικά την έξαψη του τζόγου με την απόλαυση της υψηλής τέχνης! Άπαντες παρόντες παρακαλώ.

Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεΐκου 33, Κουκάκι

Η TIMBERLAND ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ!

Βαδίζοντας πάντα στα ίχνη της κλασικής και διάσημης κίτρινης μπότας, η Timberland παρουσιάζει μια διαφορετική πρόταση, νέας αισθητικής και ύφους. Μια αδιάβροχη μπότα που συνδυάζεται εύκολα με οποιοδήποτε casual ντύσιμο και είναι ιδανική για όλες τις ώρες της ημέρας. Το εξελιγμένο σύστημα PreciseFit, που διαθέτει, εξασφαλίζει τέλεια εφαρμογή, σταθερότητα και απόλυτη άνεση σε κάθε μας βήμα. Μοντέρνα, άνετη και «παντός καιρού», η καινούρια δημιουργία της Timberland αναμένεται να γίνει ακώριστος σύντροφος, όποιος κι αν είναι ο προορισμός μας.

Ανακαλύψτε την στα Timberland Stores και σε εξουσιοδοτημένα καταστήματα.

EVERY DAY IS LIKE THURSDAY...

Στο Sonic Playground η Πέμπτη είναι το νέο Σάββατο και η παιδική χαρά πρέπει να μένει ανοιχτή και μετά τα μεσάνυχτα.

Από τις 15 Νοεμβρίου και κάθε Πέμπτη, το Sonic Playground φέρνει τα πιο περιζήτητα και ανερχόμενα συγκροτήματα απ' όλο τον κόσμο στη σκηνή του Gagarin 205. Οτιδήποτε συμβατικό περνάει από το μυαλό σας δεν έχει καμία σχέση με όλη όσα θα συμβούν τη φετινή σεζόν. Όλη η βρετανική και αμερικάνικη alternative, electro, pop, rock, indie σκηνή του σήμερα και του αύριο βρίσκει το χώρο που της αξίζει και τον φέρνει στα μέτρα της, προσθέτοντας χρώμα, χορό, μελωδίες, αισιοδοξία και αφαιρώντας μια και καλή τη γκρίνια του τίποτα δεν συμβαίνει πια εδώ. Όλα πια συμβαίνουν κάθε Πέμπτη στο Gagarin 205. Τα line up και τα dj set του Sonic Playground είναι οι λόγοι για να βάλλετε επιτέλους τα χορευτικά σας παπούτσια.

Haunted House Party + To My Boy + Vat 69
15/11, 20 euros
Mary and the boy + Selfish Cunt + Rebellious Jukebox
22/11, 10 euros

YURIA 2007

Τα Yuria ξεκίνησαν σαν ένα εσωτερικό αστέριο πριν από 3 χρόνια εδώ στο concept δισκοπωλείο vinyl microstore. Κάθε χρόνο η προσέλευση και το ενδιαφέρον του κοινού μεγαλώνει. Για να διαφυλαχτεί ο αυτόνομος χαρακτήρας του φεστιβάλ και εξαιτίας της αδυναμίας του νm να επιχορηγήσει ολοκληρωτικά τη διοργάνωση, το νm απευθύνεται στους φίλους. Κυκλοφορεί ένα κουπόνι των 20 ευρώ που περιλαμβάνει την ελεύθερη είσοδο στη συναυλία των kammerflimmer kollektief, τις προβολές των ταινιών μικρού μήκους (yuria cinema) στο Μικρόκοσμο και τέλος το cd compilation από τις ηχογραφήσεις που θα βγει μετά το τέλος των εκδηλώσεων, με tracks από τις 14 συναυλίες που θα γίνουν μες στο Νοέμβριο στο νm με ελεύθερη είσοδο.

Support Yuria... support urban culture events.

Το κουπόνι διατίθεται ήδη στο νm και στο Περιβόλι της Οικολογίας (το μπακάλικο στην Ανδρέα Μεταξά).

SUGAR DUplet PARTIES ΣΤΟ FANTASEED

Η ομάδα Sugar μετά από 2 χρόνια επιστρέφει στην ενεργό δράση με τα Sugar Duplet parties. Η θρυλική ομάδα που στα 90s είχε φέρει μπάντες όπως οι Spearmint, Boutique, Mono και Rialto ξεκινά after parties. Έτσι τα ξημερώματα της Κυριακής αν δεν είσαι έτοιμος να αράξεις με φίλους στα Mc Donald's στο Σύνταγμα, αλλιώς θες να συνεχίσεις να ακούς τις καλύτερες φρέσκες alternative κιθαριστικές και electro μουσικές μέχρι το μεσημέρι της Κυριακής... do the sugar duplet parties. Τα παλαιότερα set τους δοξάστηκαν και αποδείχτηκαν προφητικά, καθώς ήταν από τους πρώτους που έπαιξαν big beat μουσικές και αργότερα electroclash, έτσι απομένει να ακούσουμε τα νέα tunes που προτείνουν. Αυστηρά για όσους δεν θα πάνε στον κυριακάτικο όρθρο...

Fantaseed, Τριτοθέμου 8, Γκάζι

keep on playing

Η Fanta «ξεχειλίζει» από ζωή. Μέσα από τις πολύχρωμες φουαλιές και την έντονη, φρουτένια και δροσερή γεύση της, μας προσκαλεί και μας εμπνέει ώστε να απελευθερώσουμε τη δημιουργική μας φαντασία, να παίξουμε, να εκφραστούμε ελεύθερα και να υπερβούμε τους περιορισμούς που κάνουν τη ζωή μας ανιαρή, νικώντας κάθε εχθρό της χαράς και του παιχνιδιού! "Δεν σταματάς να παίζεις επειδή μεγαλώνεις, αλλιώς μεγαλώνεις επειδή σταματάς να παίζεις!" Στην εκστρατεία της Fanta πρωταγωνιστεί η ομάδα της Fanta, γνωστή και ως Fanta Crew!, που αποτελείται από την Anne, την Kimmy, τον Merv, τον Andy, τον Marco, τον Andre τον Todd Touché με τον σκύλο του Kobe και πολλούς άλλους, οι οποίοι ξεπερνάνε τις απαγορεύσεις με παιχνιδιάρικο τρόπο, χρωματίζοντας τον κόσμο πορτοκαλί!

NOUVELLE VAGUE LIVE ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ 14 ΚΑΙ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Νεοκουματική επιδρομή Γάλλων στις 14 και 15 Δεκέμβρη στο Gagarin 205. Οι darlings του ελληνικού κοινού επιστρέφουν στην Αθήνα ένα χρόνο μετά το περυσινό sold out live τους, για 2 εμφανίσεις που έχουν σκοπό να σε κάνουν να χορέψεις. Bossa nova, jazzy διασκευές σε αγαπημένα μας new wave τραγούδια θα ερμηνεύσουν οι Nouvelle Vague. Το μόνο που μένει να δούμε είναι τις τραγουδίστριες που θα συνοδεύουν φέτος τη μπάντα, καθώς κάθε φορά 2 διαφορετικές από τις 8 μούσες τους αναλαμβάνουν να ερμηνεύσουν μελωδικά, κομμάτια από το "Love will tear us apart" μέχρι το "Dancing with myself". Ρυθμικοί, χαρωποί και ιδιαίτεροι, προτείνουν ένα concept που έχει αγαπηθεί. Dance with them!

SPYROS FAROS YOU DON'T WANNA

Το You Don't Wanna είναι το πρώτο προσωπικό άλμπουμ του Σπύρου Φάρου. Ο πολυπράγμων μουσικός/συνθέτης/performer φτιάχνει έναν δίσκο γεμάτο ηλεκτρονικές μελωδίες που συνθέτουν ένα post-industrial σκηνικό. Η μουσική είναι συνεπής στους ηχητικούς πειραματισμούς που πραγματοποιεί εδώ και χρόνια ως μέλος διάφορων εναλλακτικών συγκροτημάτων (Yell o Yell, This Fluid, Spiders Web, Spy F +the Zakulas), έτσι και το πόνημα αυτό δεν περιορίζεται από δομές και όρια. Σε οδηγεί σε καινοτόμες μουσικές αρτηρίες που εξερευνούν μέσω πολυεπίπεδων ενορχηστρώσεων και ιδιαίτερων φωνητικών σκοτεινά (αλλά όχι αδιέξοδα) μονοπάτια. Το νέο υλικό του πρωτοπόρου μουσικού πειραματιστή αθροίζει επιρροές και επεμβάσεις τεσσάρων δεκαετιών στην παγκόσμια digital/analog μουσική σκηνή.

www.myspace.com/spyrosfaros
www.spyrospharos.com

Επτά déjà vu

Το καλοκαίρι του 2007, οι μέρες έμοιαζαν μ' εκείνες του 1991: *Μέρες που έμοιαζαν με μανταρίνι.* Η μουσική ήταν διαφορετική: το 1991 άκουγα Neil Young, το 2007 άκουγα Primal Scream.

της Σώτης Τριανταφύλλου

1 Πέρασα τη νύχτα στον σιδηροδρομικό σταθμό περιμένοντας το πρώτο πρωινό τρένο. Southampton, Long Island: καλοκαίρι· απ' το φεγγάρι έλειπε ένα κομματάκι – δεν ήξερα αν, εκτός από το τρένο, έπρεπε να περιμένω την πανσέληνο· ή αν η πανσέληνος είχε ήδη περάσει. Ζούσα μέσα σε μια γεωγραφική μοναξιά, σαν το σταθερό σημείο ενός κόσμου που σμπαραλιάζεται· ήμουν ένας άνθρωπος μόνος στο σώμα του, μέσα σε κόκκινες ανταύγειες, σε φώτα στο χρώμα του κερασσιού ή του αίματος. Περίμενα στην αποβάθρα όπως ο Ινδιάνος στην όχθη του ποταμού που περιμένει το πτώμα του εχθρού του· μια νύχτα σ' έναν έρημο σταθμό, σ' ένα νησί, τόσο μακριά από την πόλη που, κάθε καινούργια αυγή, ξεθωριάζει σαν πλάνο του σκατοδιού.

2 Τώρα που σωθήκαμε από το μέγεθος του κόσμου, τώρα που γλιτώσαμε από την ερημιά, την ξηρασία, κι από κείνη την αβάσταχτη απεραντοσύνη, τώρα, εύχομαι να δω το περίγραμμά σου να σχηματίζεται εκεί όπου η δύση μοιράζει τον ορίζοντα. Τώρα που είμαστε πια μεγάλοι κι απερίσκεπτοι, εύχομαι να συναντηθούμε στους αμμόλοφους, στην άκρη της γης, κι ο χρόνος να μείνει μετέωρος.

3 Look at me. Call my name. Μέσα στους αρωματικούς καπνούς, οι λέξεις διατάσσονται σαν ποίημα: Νέμεση, είπα, μην ξεχάσεις, ποτέ δεν πρέπει να ξεχάσεις.

4 Όλοι οι άνθρωποι θέλουν να γίνουν ευτυχισμένοι. Λίγοι είναι εκείνοι που μπορούν να διανύσουν την απόσταση.

5 Με τα παράθυρα ανοιχτά, άκουγα το βουητό της πόλης, φυλακισμένη, χωρίς ορίζοντα· παρακολουθούσα την κίνηση της γης, την καμπύλη που διαγραφόταν στις κρύπτες του ύπνου. Μια μέρα του Ιουνίου ξυπνούσα κι έλεγα: ήρθε το καλοκαίρι. Κάθε χρονιά σκεφτόμουν τον ήλιο του Γιορκ, το ένδοξο καλοκαίρι στον Ριχάρδο τον Τρίτο, το καλοκαίρι που διαδεχόταν τον βαρύ χειμώνα, τον χειμώνα της δυσaréσκειας. The winter of our discontent. Ανάμεσα στον Ιούνιο και τον Σεπτέμβριο χανόμουν στα εκτυφλωτικά φώτα των εμπερισμάτων.

6 Είχαμε ανταλλάξει τα πουλόβερ μας για να ανταλλάξουμε μυρωδιές. Αργότερα, έλαβα ένα τηλε-αργότερα: Στείλτε μου το μαξιλάρι σου. Πράγμα που μου θυμίζει ένα άλλο γράμμα, πολλή χρόνια κή κι αγοράσα καινούργιο.

7 Ας κυλήσουν οι καλοί καιροί. Ας κυλήσουν αργά. Τριγυρίζω με τις φλέβες άδειες· στο μυαλό μου μια λαβίδα: κουρά-στηκα να σε ψάχνω σ' αυτές τις πόλεις που δεν τελειώνουν. Και εύχομαι, εύχομαι πάντα, να μην τελειώσουν οι πόλεις, να μην σταματήσουν οι μουσικές. Όταν πέθανε ο Paul Butterfield, είχαν περάσει μόνο λίγοι μήνες από τη συναυλία στο Seaport: κι αν είχα προλάβει να του πω ότι με είχε σώσει από τους δαίμονες, δεν θα το είχε πιστέψει. Καθώς στεκόταν εκεί, παίζοντας αρμόνικα, μπροστά σ' ένα φωταγωγημένο κατακόρυφο μίλι, το πλήθος έτρωγε hot-dogs: ιεροσυλία. Σκεφτόμουν όπως θα σκεφτόταν ένας θρησκευόμενος αν το εκκλησίασμα έκοβε τα νύχια του μέσα στην εκκλησία.

NAUTICA

Ο «ήσυχος» μέσα στους 50's rock' n' rollers Vincent Vincent and the Villains, φαν των Bill Murray και Jim Carrey, σχετικά με το πώς ξεκίνησε ο ρόλος του στο συγκρότημα έχει δηλώσει ότι επιθυμώντας απειλησμένα να εντυπωσιάσει τους υπολοίπους της «συμμορίας» των Villains και να εισχωρήσει στον κύκλο τους, μπήκε σε ένα κατάστημα και αγόρασε ένα μπάσο. Ο Will Church ή κοινώς Will Villain, μίλησε στο Velvet:

VINCENT VINCENT AND THE VILLAINS' WILL CHURCH

της Νατάσας Χτενά

Ποια είναι η πιο πολύτιμη μουσική σου ανάμνηση; Πιθανότατα να ακούω Shakin' Stevens (ερμ!) στο γκαράζ με τον μπαμπά μου.

Ποιος ή τι σε έχει εμπνεύσει περισσότερο στη ζωή σου; Πάντα θαύμαζα τον τρόπο με τον οποίο ο Colin Greenwoods παίζει μπάσο, οπότε υποθέτω ότι αυτός έχει υποβάλει μεγάλη εμπνευσση.

Πώς θα όριζες την ομορφιά/την αγάπη/τη μουσική; Χριστέ μου. Υποθέτω σχετικά με τους ανθρώπους, οι πιο όμορφοι είναι εκείνοι οι οποίοι δεν το γνωρίζουν. Ή έχουν τεράστια βυζιά. Αγάπη- εμ. Το να νιώθεις εντελώς άνετα με κάποιον, υποθέτω. Μουσική. Οτιδήποτε σου σκάνει τις τρίχες.

Τι σε τρώμαζε περισσότερο ως παιδί και, ποιος είναι τώρα ο μεγαλύτερός σου φόβος; Φοβόμουν έναν φανταστικό χαρακτήρα τον οποίο είχαν δημιουργήσει οι γονείς μου, τον Gypsy Jake – αν δεν ήμασταν φρόνιμοι όταν ηγαίναμε για ύπνο μας απειλούσαν ότι θα τον φωνάζουν για να έρθει να μας πάρει.

Αν μπορούσες να ακούσεις μόνο ένα τραγούδι, και μετά να πεθάνεις, ποιο θα επέλεγες; Θα ήταν τραγούδι των Pavement νομίζω, ποιο όμως εξαρτάται από τον τρόπο με τον οποίο θα πέθαινα.

Ποιο είναι το πιο ανήθικο πράγμα που έχεις ακούσει ποτέ για τον εαυτό σου; Εμ. Ότι πήγα στην τουαλέτα μπροστά σε όλο το συγκρότημα με μια στύση σε εντυπωσιακή προβολή. Δεν θυμάμαι, όμως.

Τι καταφέρνει πάντα να σε κάνει να χαμογελάσεις; Ο Chris Morris.

Ποιο πιστεύεις ότι είναι το βιβλίο το οποίο πρέπει να διαβάσει κανείς οπωσδήποτε πριν πεθάνει; Το "Easy way to stop smoking", του Allen Carr. Φαίνεται να έχει κάποια αποτελέσματα σε μένα, προς το παρόν. Εκείνος όμως είναι νεκρός.

DO THE VELVET στα παρακάτω σημεία:

καφέ - bar - εστιατόρια **KENTRO:** Booze, Κολλοκοτρώνη 57 | Gimmick, Τσαμαδού 15 | Key, Πραξιτέλους 37 | Obi-Χοροστάσιο, Σκουβελίου 2 Πλάτ. Κλαυθμόνος | Polis, Περαμαζώνη 5 (στοά βιβλίου) | Pop, Κηλέρου 10B | Toy, Καρύτση 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & Πλ. Καρύτση | Pairidaeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κολλοκοτρώνη 25 (στοά Πραξιτέλους) | The 7 Jokers, Βουλής 7 | Switch Bar, Σκουβελίου 2, Πλ. Κλαυθμόνος | Μαγκαζέ, Αιόλου 33, **ΞΕΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeina, Κιάφας 6 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουλιγαροκτόνου 69 | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Box, Καίτη 4 | Κήπος, Εμ. Μνενάκη 87 | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Κωστή 32 | Resin, Εμ. Μνενάκη 53, | Salero, Βαλταίου 51 | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχωβής 61, | AB, Εμ. Μνενάκη 53, | Γιάντες, Βαλταίου 44 | Διπλό, Θεμιστοκλέους 70 | Ερωδίας, Καλλιόρομιο 62 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχωβής 38 | Πεννυπέντε, Καλλιόρομιο 55 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48A | Πωλείται, Κωστή 9 | Χάρτες, Βαλταίου 35 | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομυιάλη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Braf, Δουκίσσης Πλάκεντίας 122 | Επί της Πανόρου, Πανόρου 115 | Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αλεξάνδρου | Marabou, Πανόρου 113 | Santa Botella, Πανόρου 115A | Sutsu, Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίλη, **ΑΝΘ. ΠΑΤΗΣΙΑ:** Καφέινο, Γαβριηλίου 8, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Σίνα 21 | Fridays, Νεοφύτου Βάρβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφούς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De luxe, Φαίηρου 15, Μακρυγιάννη, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεΐκου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιάτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23 | Μαύρη Γάτα, Αβραμιάτου 6 - 8, **ΘΗΣΙΟ:** Space, Ηρακλειδών 14 | Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθηνάς, Ηρακλειδών 12 | Inothea, ηλ. Αβυσσινίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πιλ-Πουί (σαβόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Blos, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Θηριο, Λεπενιώτου 1 | Godzilla, Ρίγα Παλαμίδου 5 | Group Therapy, Λεπενιώτου 11 | Guru Bar, Πλ. Θεάτρου 10 | Loop, Πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μιαούλη 13 | Yoga Bala, Ρίγα Παλαμίδου 5 - 7 | Αρόδο, Μιαούλη 22 | Ψύρρα, Μιαούλη 19 | Άστρον, Τάκν 3, **ΓΚΑΖΙ:** Almaz, Τριτοπέλου 12 Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60 | Hoxton, Βουτσάνων 42 | Γκαζίκι, Τριτοπέλου 31 | Νηπιωγυγείο, Κλεάνθους 8 | Mad, Περοεφώνος & Δεκελίων 12 | Mamaca's, Περοεφώνος 41 | n, Ευατριδών 7 | Tapas, Τριτοπέλου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Βάτραχος, Ευρυμέδοντος 3 | Nixon, Αγιοπλάτου, 61β, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φρύνης 18 | Fridays, Υψητού 110, Εμ. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτι Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΑΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσολλογγίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ:** Αίγλη, Πλάτ. Κεφαλαρίου, **ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ** **KENTRO:** Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομυιάλη 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11 | Ορφονίδης, Κολλοκοτρώνη 27 | Σόλωνος Records, Καπλάνων 14 | Wave, Ερμού & Νίκης 3 | Ticket Point, Ακαδημίας & Γενναίου 3, **ΞΕΑΡΧΕΙΑ:** Το Στάχυς, Στ. Τριχούνη 12 | Clipart, Μτσάου 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιόρομιο 67-69 | Guest List, Θεμιστοκλέους 48 | Box Καίτη 4 | Barbara's Food Company, Εμ. Μνενάκη 63-65 | Jinx, Αοκλήνιου 24, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Paloma Negra, Δορυλίου 2 & Βασ. Σοφίας, Πλ. Μαβίλη, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηρόδοτου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Papa Σκουφά 62 | Rora Lavada, Σόλωνος 42 | Το βράκι, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Mr. Vinylios, Ηφαίστου 24 | Prime Timers, Ηφαίστου 12 | Red Light District, Ερμού 109, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρίγα Παλαμίδου 3 | Clipart, Ερμού 100 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παηλάδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** Lifestyledead, Τριτοπέλου 30, **ΑΝΘ. ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Ακαίων 24, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρων | Prime Timers, Φρύνης & Δαμάρων, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime Timers, Ανδρόσταυ 174A, **ΚΟΥΡΑΛΛΑΔΟΣ:** Prime Timers, Ταξιαρχών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαραντάπορο 43, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Rita Pateroni, Μεταξά 40, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Prime Timers, Αγίας Παρασκευής 3-7, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζί 6-8, **ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ** **KENTRO:** Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθηνάς, Μαυροκορδάτου 9 | Ποιητεία, Αοκλήνιου 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΞΕΑΡΧΕΙΑ:** Πανασωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Βιβλιοπωλη, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραλή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268 | Πανασωτηρίου, Κολλοκοτρώνη 10, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fnac, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παναγνέου 35, **ΙΩΝΕΙΑ** **KENTRO:** Αστύ, Κορά 4, **ΘΙΞ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αιθαβίη, Μαυρομυιάλη 168, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τριανόν Film Center, Κοδριγκτώνος 21 (Πατισίον 101), **ΧΑΛΚΙΔΑ:** **KENTRO:** Σ.Α.Ε., Νίκης 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δέλητα, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κρανιά 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** ΔΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υψητού 243, **ΧΩΡΟΙ ΤΕΧΝΗΣ** **KENTRO:** The apartment, Βουλής 21, | Καπνάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκαλη 1, **ΞΕΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα, Αρματολίων & Κλεφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομυιάλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38A, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρπτος 29, | Καθημερινή, Καψάλη 6, **ΘΗΣΙΟ:** Bernier / Eliades, Επαυλάκου 11, | Ελένη Κορωναίου, Μτσάου 5 - 7 | Ηερακλείδων, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΨΥΡΡΗ:** a.antonopoulou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμόδιου 10, Βαρβάκειος Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφοπούλου 6 | Xippas Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παηλάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, ηλ. Ασωμάτων 7 | E31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κωλών, Ναυπλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίδης 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνοχώρος, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** B.I.G., Τραπεζούντος 44 | 16ρμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παννά & Φιλελλήνων

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **καταστήματα:** Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσκουρα 5, **χώροι τέχνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ:** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παναγνέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδιά), **ΜΥΚΟΝΟΣ:** Εφημερίδες Gallery, Πέτρον Δρακοπούλου 4, **ΔΟΥΤΡΑΚΙ:** Lemon, Περινδώνη 11, **ΝΑΥΠΑΛΙΟ:** Obbi foto gallery, Αντωνοπούλου 6, **ΧΙΟΣ:** Αίθουσα Τέχνης Καλλιόνη, Γεωργ. Μουτάφη 4, **ΧΑΛΚΙΔΑ:** Azul, Άγιος Νικόλαος, Μπουρτζ

Feel the difference
...enjoy the taste!

Delivery | Take Away

25ης Μαρτίου 53, Μελίσσια
Τρίτη - Κυριακή 12.30 - 24.00
Τ: 210 61 38 002

**GUARANTEED WATERPROOF MATERIALS
AND CONSTRUCTION. PREMIUM DURABLE,
LEATHER. RUSTPROOF HARDWARE, RUBBER
LEG OUTSOLE FOR TRACTION WHEN WET.**

THE YELLOW BOOT

Timberland Make it better.